

CENACLUL ARIONDA
Volumul IV

ARMONII CELESTE

CENACLUL ARIONDA
Volumul IV

ARMONII CELESTE

EDITURA OLIMPIAS
GALAȚI - 2009

Redactor: **OLIMPIA SAVA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Armonii celeste. - Galați : Olimpias, 2009

ISBN 978-606-92217-8-5

821.135.1-1

EDITURA OLIMPIAS

Galați, str. Călugăreni, nr. 23

Tel: 0747422257; 0236.312245

e-mail: edituraolimpias@yahoo.com

Tipărit la **S.C. GRAFPRINT S.R.L.** Galați
Str. Odobești, nr. 1 Bis, Tel/fax: 0236.318440
www.grafprint.ro; e-mail: grafprint_galati@yahoo.com

BUN GĂSIT ÎN OAZA NUMITĂ ARIONDA!

CUVÂNT DE BUNĂVOIRE LA NAȘTEREA UNEI ANTOLOGII

Ca într-o simfonie galactică, un mănunchi de voci lirice se adună și se armonizează, fiecare după sunetul propriu, urmărind cu ochii, mintea și inima tema principală, ca pe Steaua din Betleem, sincronizate conform ritmului cosmic. Arpegii, melodii originale, frânturi de cântec aglutinate în eufonii solare și selenare. Toate se îmbrățișează perfect într-un sunet prelung, transgresând Spațiul și Timpul. Ce au în comun aceste voci singulare în esență ?

O undă ușoară de parfum inefabil care inundă încăperile inimii... Un refren suav, repetat la nesfârșit, de fiecare dată adăugând noi cuvinte și sunete? Instrumente neinventate? Voci cu ambitus larg, ori îngust? Cert e că fac parte din aceeași orchestră. Și ce-ar fi dacă fiecare ar cânta, în mod singular, în propria încăpere ? Nici nu s-ar mai auzi pe sine în uruiul asurzitor al singurătății, zgomot fără echivoc, menit să rănească auzul...

Trebuie să știi să asculți vocea celuilalt. Fiecare partitură are ceva special, o tonalitate proprie. Și cântă acordată după diapazonul universal. Iar câteva voci iau tonuri specifice, după propriile meandre lăuntrice.

În tumultul de stări lirice curgând ca un fluviu nestăvilnit, se disting voci puternice, ori firave încă. Cu toate acestea, ele exprimă sentimentul gingaș al sufletului omenesc, în diferite forme lingvistice, cu valori stilistice sugestive.

Cântece sufletești s-ar putea subintitula grupajul de versuri editate între aceste coperti. Căile pline de mister ale inspirației fac lectura agreabilă și plină de surprize și aduc o sfântă adiere de Dumnezeu peste cotidianul

care nu mai are răbdare cu semenii.

În popasul vremelnic în lume, e bine ca omul să se străduiască să împărtășească cât mai multă lumină. Doar de lumina pe care ai împărtășit-o vei avea parte la sfârșit, atunci când va trebui să străbați cale lungă în întuneric. Lumina aceea, fie și cât un licurici în noapte, se va răsfrânge spre tine și-ți va fi călăuză.

Sufletul așternut în file de carte (și iată că se poate să-ți așterni sufletul !) poate fi o asemenea lumină, de folos ție și altor drumeți oboșiți, flămânzi, însetați, care doresc o oază de pace, o oază de tihnă. Să presupunem că volumul acesta este o asemenea oază de liniște și de pace în care te poți regăsi, cititorule, într-o oarecare ipostază zugrăvită de un autor sau altul, în care te poți oglindi și recunoaște. Și de ce nu ? Te poți odihni în spotul de lumină proiectat pe marea scenă a vieții, unde ocupi și tu, un punct în formă de inimă.

Realizatorii acestui proiect colectiv te invită să ne bucurăm împreună de mireasma florilor din grădinile sufletești ale semnatărilor acestor creații. Și, după principiul steinhardt-ian «Dăruind vei dobândi» - un mănunchi de oameni și-au înmulțit darurile primite pentru a le putea da ofrandă celorlalți, conștienți că ele nu se vor împuțina, dimpotrivă. Prinosul acesta de dar adunat azi într-o carte va rămâne peste ani mărturie, despre comuniunile sufletești, despre afinitățile electivă ale unor creatori de frumos, care și-au smuls din timpul și din starea lor – un grăunte – o clipă de grație, o Clipă de Lumină, pentru a le dăruia altora, fără nici o răsplată, doar aceea de a aduce bucurie, liniște sufletească.

E mult, e puțin ? E de ajuns și mai rămâne destul loc și altora să facă asemeni, după modelul cristic al înmulțirii pâinilor și peștilor, rămânând în plus coșuri cu firimituri, date făpturilor văzduhului și țărânei. Numai așa ne vom putea socoti învredniciți a spera într-o legătură spirituală trainică, menită să ne edifice. Și Glasul bucuriei comune se va face atunci auzit din orice colț pământesc și va rezona precum clopotul ori toaca mănăstirii cerești, populată de copiii lui Dumnezeu și ai Prea Sfintei Fecioare Maria.

Autorii de față s-au adunat precum zidarii și au turnat o temelie nouă la un edificiu spiritual. Apoi au început să zidească, fiecare cu cărămizile proprii.

Duhul acestei construcții a fost și este animatoarea cenaclului Arionda, Olimpia Sava, om de carte, om cu carte și cu multe cărți, un suflet deschis și sincer, care a reușit să focalizeze în jurul său talente pe măsură.

Volumul se bucură de o structură coerentă și o paletă de nuanțe stilistice, pe gustul tuturor. Desigur, nu e vorba de performanțe, de meșteșuguri noi întru scrierea poeziilor, dar, în timp, fiecare semnatar poate atinge cote de performanță nebănuite. Demersul fiecăruia este important în structura întregului și faptul că au lucrat împreună pentru desăvârșirea acestui proiect, este meritoriu. Autori de cărți ori debutanți, ei și-au conjugat talentele într-un efort colectiv, numit frumos ARMONII CELESTE. Și ce altceva ar putea fi poemele și prozele poematice ale acestui volum decât acorduri la muzica și poezia universală care străbat spațiile și timpul ? Să urmărim evoluția fiecăruia, spre edificare.

Licentiat al Universității Babeș Bolyai – Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cluj-Napoca, în prezent preot stavrofor la parohia din Arduzel – Maramureș, editor fondator și redactor șef al revistelor de expresie religioasă *Slova creștină*, *Glas Comun* și *Slova copiilor*, colaborator al altor numeroase reviste din țară și din străinătate, autor al unor volume de versuri religioase pentru care a luat numeroase premii literare, autor al unor monografii locale privind bisericile din Maramureș și al unui volum de „Sfaturi pentru mântuire”, acum, în ipostaza de poet, părintele Radu Botiș oferă antologiei *Armonii celeste*, un mănunchi de gânduri spirituale, transpuse în vers ori sub formă aforistică. În ele este cuprins Crezul său religios și cel artistic – ambele într-unul – același -, împletind credința cu fapta și Cuvântul, într-o fericită alcătuire lirică, spre împărtășire celor binevoitori să o primească, așa cum i-a fost inspirată din Înalt. Îndemnurile părintelui nu sunt în zadar. El ne invită să credem în

realitatea divină, pentru că: „*Nevăzut, dar în preajmă/ Stă pururi Cel care,/ Purtător de speranțe/ Dă orișicui pacea împlinită.*” **(Crez).**

RADU BOTIȘ ne asigură că, în demersul nostru pământesc, „*Nu, singuri nu suntem/ În suflet strângând măsura luminii/ Pe drumul cel bun,/ Nevoie împlinită, / de sacru*”. **(Crez).** „*Șoaptele divine întrecând atotcuprinderea*” – recheamă un dor de Înalț, de pacea serafică și de „*liniștea singurătății mântuitoare*” în locul unde sufletul se simte odihnit întru cele sfinte: „*Acolo mă poartă pașii întru împăcare,/ Hotar dintre lumea aceasta și cer./ Mănăstire de pace străjuind către zare,/ Lume de taină, de etern, de mister.*” **(Dor).**

Cinstirea vieții monahale, cu tot ce presupune ea: rugăciune, evlavie, pietate, jertfă, îndelungă răbdare, veghe și smerenie, mortificare pentru cele trecătoare și lumești, închinare și adorație sacră, este pentru autorul de față o realitate și o datorie: „*Purtând povara crucii prin locuri singurate/ Un har ceresc veghează dorințele de veci,/ E o plăcere adâncă la ei ca să petreci / Să guști înmiresmarea dorind eternitate./ În liniștea aceasta grijitoare/ Un imn de voci înalță ruga sfântă,/ Credința lor îți dă curaj, te-ncântă,/ Ei veghetorii lumii viitoare.*” **(Monahism).**

Și într-adevăr, nevoitorii monahi, fraților lui Hristos, desprinși de lume, rămân pentru ceilalți oameni efigii ale credinței și smereniei, ale ascultării și curăției trupești și sufletești, emanând lumină din ochi și raze de bunătate din inimă, unindu-și voința și rugăciunea într-un imn de voci care aduc slavă Creatorului și Mântuitorului, așa cum noi aducem munca noastră, drept prinos, comunității în care ne-am născut și ne desfășurăm viața, familiei de care suntem legați cu fire nevăzute, celorlalte persoane cu care venim pe parcursul vieții în contact în diferitele împrejurări sociale.

Slujitorul lui Dumnezeu știe că nu a venit pe lume doar pentru sine, pentru folosul propriu, ci pentru a-l sluji pe celălalt și mai ales, a aduce foloase comunității. Uniți într-un ***Glas Comun*** cei care slujesc ***Slova creștină*** sub înrăurirea și iluminarea părintelui creator de metafore Radu

Botiș, îi aduc mulțumire pentru bunăvoință și strădanie, asigurându-l de prețuirea lor nemijlocită.

De specificat că unele persoane semnate, sunt acum în lumea îngerilor poeziei. Creația lor a rămas să vorbească și să dea mărturie pentru ei. Așa sunt Elegiile ARIONDEI ADAMESCU – poezie spirituală sensibilă, pioasă, plină de reverență pentru Creator și pentru Maica Sa, cu imagini delicate reflectând iubirea creștină de Dumnezeu și de aproapele. Toate aceste poeme-elegii fac cuprinsul unei cărți intitulată *Mă nasc a doua oară*, apărută la Editura Pax Aura Mundi, Galați, 2000, pe care autoarea ne-a lăsat-o amintire.

Din ele respiră un dor de nespus pentru meleagul natal, Basarabia, pe care a părăsit-o fără voie, în împrejurări tragice. Răzbate un sentiment de înstrăinare și (dez)locuire de țară, de casa părintească, de tot ce avusese la un moment dat. Sunt momente reale, de un dramatism zguduitor, redată în vers elegiac, care tulbură.

Elegii de toamnă semnează învățătorul STAN M. ANDREI, într-un grupaj frumos intitulat : «*Toamnă, lovește-mă frumos !*» Festinul toamnei cu bogăția ei de roade și de nuanțe coloristice poate hrăni, sătura, potoli setea trupească, dar nu și setea din sufletul trist, neconsolat al poetului, care, în luptă cu nostalgiile tinereții și cu singurătatea, cere timpului un răgaz și o întoarcere în copilăria pierdută. «*Pentru celelalte clipe./ Singurătățile/ sprijinindu-mi/ tristețile. » (Măsura întregului).*

Lirica acestui poet este în mare măsură panseistică. «*Înveșnicirea se ridică/ din sfințenia lucrului/ bine făcut. » (Daruri).* Dar iese la iveală și un anumit ton didacticist, în mod indirect, prin sfaturile și povețele pe care le oferă cititorului : «*Când te rogi/ lacrima să-ți curgă râu,/ până când/ păcatul/ în iertare albește!*» (*Năzuință*). Predomină în pastelurile sale panseistice, culoarea galbenă. O poezie de notație, de gând respirat,

de reflecție, în imagini simple, dar foarte sugestive. El spune cu sinceritate : «*În biserica secundeii/ sărut iconostasul:/ Mulțumescu-ți, Doamne,/ Că m-ai adus până aici !*» (**În biserica secundeii**). Nu putem adăuga decât atât : „Fericiți cei curați cu inima!” (**Mt.5,8**).

Poetul oficiază liturghia singurătății care îi prinde bine și-i este “*cămașă, mănușă,/ merinde,/ respirație c-un stol de cocori*” (**Liturghia singurătății**).

Un alt autor, de altă factură, GHEORGHE ANTOHI, tot învățator, oferă un tablou amplu de natură, în vers clasic și după toate procedeele stilistice ale clasicilor, cu imagini solare, în care «*Întreaga natură primește binețe*» (**De Armindenii**), plină de «*vise în clocot*» - un univers fermecător ca un «*cântec arzând/ pe-o verde chitară*» (**Pe-o dungă de vară**).

Gingășia imaginilor este specifică întregii creații a acestui autor. Un amestec inefabil de poezie populară cu poezie cultă, în care copilăria, tinerețea, au roluri primordiale. «*Am strâns copilăria într-o floare,/ O floare-albastră de “nu mă uita”, / Petalele de dor înmiresmate / Mereu la geamul tău vor lumina. // Am strâns copilăria într-o stea, / Licăr firav în mândra galaxie, / Să lumineze tainic soarta mea, / Ca stihul cel stingher din poezie.// Am strâns copilăria într-un cântec / Meșteșugit pe-un tremur de vioară, / Izvod de doine și de vechi balade, / Cântându-mi viața dulce și amară. // Am strâns în inimă copilărie, / Un orologiu veșnicei iubiri, / O floare-albastră, stea și cânt să fie, / Neșterse și duioase amintiri.*” (**Am strâns copilăria**).

MARILENA APOSTU – o poezie sensibilă, în care sentimentul matern răzbate la fiecare vers. Dragostea este pentru autoare un „*anotimp continuu*”. „*Avalanșe de gânduri și speranțe/ Ce vuiesc din adâncuri,/ Mă conduc spre un tărâm ideatic.*” (**Infinitul fericirii**).

Acest tărâm ideatic este numit de autoare, bineînțeles, „*Infinitul fericirii*”.

GEORGE BĂLAN – oferă un univers sintagmatic precum o „*scorbură de ou*” – în care sunt adunate elementele naturale: luna întregă, stele care plâng, pustiul însingurat, Morgana care „*umblă peste dune*”, miraje adunate-n doruri.

O poezie mai curând filozofică, încărcată de sensuri adânci, care se cer descifrate: „*Înalturile,/ ah, înalturile cum cad/ și se năruie/ înăuntrul fiecăruia/ și veșnic se nasc și mor;/ tot în alte spații bătute de nor*” (**Spiritul**). Sunt cântate elementele primordiale ale vieții: Soarele prier, noaptea care „*arde-n candelă sihastre*”, Lumina cu al său cântec sublim, amurgul, cântarea vremii și a.

Un anume mister se iscă din aceste versuri tulburătoare, sensibile, apropiate de poezia clasicilor.

NORY BELLU- cunoscută prozatoare, de data aceasta încântă cititorul cu o selecție de versuri, unele pastorale, altele cu un sentiment autentic de drag de țară ori pasteluri-elegiace. Imagini limpezi precum în această strofă: „*E-atâta farmec în natură/ sub ceru-nalt, nespus, senin,/ că dorul a pornit divin/ peceți să pună pe-arsa gură.*” (**April**).

Dorul de țară este pentru Nory Bellu: „*În tainic apus/ torpoarea înserării cade -/ estompă de jar/ peste frângerii de creste...*” (**Dor de țară**). Și în acest meta univers galactic; „*Cu degete de lumină/ mirifice cugetări / mângâie/ magnitudini siderale*” (**Dor de țară**).

Un mic poem emblematic intitulat **Nemurire** – dă întreaga măsură a grupajului liric: „*Ascult siderala chemare / pornind pe calea visului / spre azurul sibilin / pe raze de lună. / Beat de atâta strălucire, / în zborul meu astral / culeg / din adâncul veșnicelor / trăiri polen de stele, / tinerețe fără bătrânețe, / NEMURIRE!*”

ANTOANETA CHIBURȚĂ BĂLAN- Pasteluri nostalgice, simfonii coloristice, versuri duioase în ton elegiac, bacovian, simbolistic, „*rime de toamnă*”, amintiri prelinse pe retină, trecute pe relieful obrazului, stropite

de roua însingurării, a oboselii: „*Frunzele toamnei târzii/ Tristețea naturii ascund;/ Sensul vieții, de astăzi/ Îl înțeleg mai profund.*” (**Rime de toamnă**).

O fată de vânt și de sânge - din LUMEA LUMINILOR: ADELAIDA CRISTESCU ISELLIN.

Întreg Universul acestei tinere poete gravitează în jurul sentimentului esențial uman, de sorginte divină: Iubirea. Ei îi dăruiește poeta, cuvinte, gânduri, imagini, simțăminte, doruri, convertite poetic în metaforă. O poetă «*ireal de adevărată*». Ea ne dezvăluie cum e atunci când «*singurătatea ne macină visele*» cum e să trăiești «*în lumea luminilor*».

Poeta se autodefiniște astfel : «*Sunt prima și cea mai sinceră, pentru că sunt ireal de adevărată,/ așa fără nume și viață reală,/ sunt mai concretă decât oricine pe lume,/ sunt fata de vânt și de sânge,/ sunt fata din visul iubirii/ și atât.*» («**Tu**»).

O continuă zbatere, o lume a căutării și a regăsirii, o lume în care comediantul care străbate lumea răsând, în căutarea unei iubiri de o vară, «*Eu sunt comediantul care moare,/ în fiecare dimineață,/ și învie în fiecare noapte,/ sperând că va găsi Iubirea.*». («**Eu sunt**»).

Aluzia la Shakespeare este evidentă. Dacă lumea e o scenă, noi nu putem fi decât comedianți, marionete, păpuși animate, veșnic în căutarea a ceva care să ne desăvârșească jocul. Poate o muzică din Înalt, poate o scenă mai mare care să ne permită mișcarea liberă... Oricum, la sfârșit, cortina va cădea peste noi. Altăoară, poeta spune : «*Suntem flori de tei,/ dar nu stim,/ credem ca suntem doar oameni, dar de fapt nu suntem decat/ visul de vara / al iubirii.*» («**Flori de tei**»).

Prin tot ce scrie răzbate o acerbă dorință de comunicare, necesitatea de a-și găsi calea, rostul, împlinirea.

MARIETA DĂNĂILĂ ROȘU – Jocuri spectrale în dulcele stil popular, culori și esențe, „*mireasma credinței*” – în petalele de crin. Într-un poem, autoarea face **Radiografia lacrimii**: „*Bucurie,/ Amărăciune/ Durere,/ Revoltă,/ Neputință/ Pocăință/ Resemnare,/*

Tristețe,/ Recunoștință,/ Iubire,/ Totul strâns/ într-o lacrimă. ”Și câteva versuri remarcabile: *„Delta tăcerii/ sapă cuvântul/ în peretele/ amurgului” (Ochii soarelui)*. Poeta a reușit o performanță rară: să facă portretul liric al misterului ascuns în lutul materiei: *„TAINĂ/ Oare.../ câte virtuți/ sau patimi/ ascunzi,/ ale celor dispăruți,/ ce-au ajuns/ în tine,/ cană de lut?... ” (Ninsoare)*.

Și un rotund înmiresmat liric, intitulat *Ușa luminii*: *„Șoaptele iubirii/ bat la ușa Tăcerii,/ Tăcerea strigă/ la ușa Cuvântului,/ Cuvântul strigă,/ la ușa Luminii/ Lumina strigă/ la ușa Veșniciei...”*

CONSTANȚA HÂRJOGHE – aflată la a doua apariție într-o antologie a cenaclului Arionda, de data aceasta oferă versuri de dragoste, de dor nostalgic după ființa pierdută, amintiri pe retină, insidioase gânduri, vâlmășie de stări. Sensibilitate acută, imagini delicate, inefabile. Și, peste toate: *„Tăcerea, ea e indecentă/ și viața îmi acceptă/ jocul extravagant/ cu discreția/ unui duhovnic” (Pentru că...)* Stările sufletești ale autoarei sunt ca o *„suiță de mătânie”* pe care le împletește pe degetele aducerii aminte rostind rugăciuni pentru cei de aici și pentru cei plecați dincolo de zarea vizibilă nouă. *„Și pentru că verbul/ A EXISTA/ îmi provoacă/ o insuportabilă sleire;/ Dumnezeu/ m-a răsplătit cu tine,/ Având astfel puterea/ să mă sting/ în lacrima/ unui fir de iarbă” (Cu tine)*.

Poeta trăiește ideatic, un *„târziu de tandrețe”*, cu singurărați populate de amintiri, tăceri, taine, temeri, stări emoționale puternice care se răsfrâng în vers în chip cât se poate de potrivit. Și, nu întâmplător, poeta declară: *„Specialitatea mea e visul”*. Cum altfel? Aceasta este specialitatea și apanajul poezilor.

Prin tot ce scrie, MARIANA VOICA GRECU emană o căldură și un parfum matern irezistibil. Autoarea, îndrăgostită de copii și folclor își deapănă sufletul pe un mosor fermecat care poartă numele MAMĂ.

Maternitatea se confundă adeseori cu creația sa și, mai ales cu darul de a încânta prin melodiile pe care le interpretează, prin versurile pe care le

compune. Tradiția, folclorul, cântecul vechi popular, bucuria vieții, surâsul copiilor, dar și dificultățile vieții, sunt transpuse artistic, în imagini sugestive. Prin ele respiră sensibilitatea autoarei și dorința ei de a se face punte între suflete. Prin artă, prin Cuvânt, prin muzică. Și reușește.

Tânărul ALEXANDRU IRIMIA, proaspăt debutant, pendulează între nonșalanță și farmec adolescentin, între îndrăzneală și timiditate răsfrânte în imagini splendide, cum e cea a unei fete stând pe o plajă: „*La urma urmelor / rămâne talpa,/ ultimul cel dintâi cuvânt / al unei minți frumoase / ca inima unui prunc / rotund de iubire. // El scrie ce-a fost / pentru ce este mereu/ și mai descoperă o perlă / nisipului pe care stă o copilă./ La urma urmelor rămâne marea*” (*Arheus*).

Versurile lui, un «*dans dintre fluturi și floare*» adie precum zefirul, stârnind doruri și «*bucuria zăpezii de a fi*» (*Adela*). El ne asigură că «*îngerii n-au aripi, ei au inimi*» (*Îngerii n-au aripi*) și ne învață cum e «*să cazi spre înălțare*».

TUDOSIA LAZĂR: un parfum aduce cu proza sa «*Cel dintâi regret*», această autoare evocând întâlnirea dintre două foste colege, după ani și ani. Această întâlnire constituie cadrul și pretextul pentru relatarea unei drame petrecută cu una din prietenele comune, Mary, cu un destin cât se poate de tragic.

Relatarea are un oarecare caracter pilduitor.

IONEL MARIN – oferă cititorilor *Punți de iubire* în «*chipuri de lumină*». «*Clopot înfometat în / Anotimpuri migratoare / Suflet al lunii, / Eternă secundă / Umbră în paradisuri / Curgând...*» (*Punți de iubire*). Poetul e mistuit de *Invizibila ardere*, conștient că «*Fiecare amurg poate deveni / Priveliște sacră...*» (*Invizibila ardere*). Și o afirmație îndrăzneată : Sufletul este «*O verigă a lanțului de lumină/*

nesticăcioasă» care «întârzie țipătul neantului» (Lanțuri de lumină). Poetul peregrinează spre «Devenirea fecundă a Cuvântului» Și dacă nu am aflat, trebuie să știm că «Totul este ardere!». Când amintirile se întipăresc «Memoria pietrei naște/ Dureri în sufletul fiecărei/ Dimineți» (Amintiri).

NĂSTASE MARIN – a venit cu o proză memorială, dedicată artistei și scriitoarei Angela Cioltan-Zainea. O călătorie cu trenul este pretextul pentru autor de a constata lipsa de comunicare între oameni, care-și duc necazurile singuri, pe când «Stâncile Nepăsării strivesc sufletele aflate în suferință, în derivă pe oceanul vieții». O poveste tristă despre destin.

La PAULA DANIELA MATEI se constată dorința de a se reîntoarce în universul copilăriei, setea de liniște, frământarea sufletească, năzuința de libertate interioară strigă în sufletul autoarei. «Acolo unde stelele / sunt suflete plutitoare / Și praful casnic / este mama cerească / a înfometaților, / Acolo unde diferențele se uită, / se contopesc / Și viața nu se naște, / ci doar merge înainte, / Acolo unde totul e continuitate / și Univers. / Acolo îmi voi găsi / pentru veșnicie / liniștea!»
Angoasă, durere, nostalgie, tristețe. Un univers închis, străin, aproape fără strop de lumină.

TINCA MUNTEANU, autoare a unui volum de amintiri *Vitralii sufletești*, vine cu o selecție de versuri despre natură, anotimpuri, iubire târzie, confesiuni lirice, pline de sensibilitate.

OLIMPIA SAVA – oferă un poem *In memoriam* pentru Angela Cioltan Zainea, intitulat “A plecat un înger”. Autoarea spune : «Dar îngerii, știu, niciodată nu mor; / Ci merg să primească în dar steaua lor.»

În grupaj se află poeme pastel, poeme de iubire și dor pentru măicuța pierdută, dar și un grupaj dedicat acelor suflete nefericite, părăsite de părinți, copiii orfani.

LENUȚA TĂUNE, autoare a mai multor volume de versuri, este prezentă în antologie cu o suită de poeme despre satul natal. Ea susține : *«Înșir pe hârtie,/ ca pe mărgele,/ cărămizi ale limbii/ române// Într-un șirag de cuvinte sfințite,/ țes înțelesuri/ anume filigranate / cititorilor însetați.// Serviți, / vă rog,/ de pe masa / în trei colțuri : / Al Tatălui,/ al Fiului / și al Sfântului Duh,/ Totdeauna!»* Lenuța Tăune prin poemele sale și-a câștigat un prestigiu printre confrății literari.

În încheiere, regretata autoare și ilustratoare ANGELA CIOLTAN-ZAINEA, de curând plecată pe Planeta Poeților, este prezentă printre noi, cu un grupaj de versuri ale Olimpiei Sava, traduse în limba engleză cu multă măiestrie.

Fiecare autor din această carte își conturează identitatea cu o mână de versuri. E mult sau puțin? E atât cât trebuie. O picătură dintr-o sticlă cu esențele tari ale Poeziei. O amforă plină de cuvinte vechi, încă nefolosite. Fiecare cu timbrul, stilul, muzicalitatea, recuzita, mai mult sau mai puțin completă, cu tematica proprie, lăsându-și amprenta sufletească în pagină. Valoarea și autenticitatea o dau dorința de comuniune pe căile freatice ale poeziei, pe care o înalță ca pe o apă într-un vas cu multe brațe și ramificații, după principiul vaselor comunicante.

Cu sau fără tehnici evolute de construcție poetică, dar bazate pe intuiție, pe simțăminte și inspirație, poemele rezistă onorabil și dau măsura adevăratei spiritualități și a personalității fiecăruia.

Am descoperit în acest frumos volum autori foarte interesați, versuri memorabile și versuri comune, care la un loc, alcătuiesc acel rotund numit îndeobște, IUBIRE.

Desigur, a surprinde în câteva rânduri profilul liric al unui autor e dificil. Cu toate acestea, trăsăturile specifice, liniile majore de forță ale creației fiecăruia se disting, alcătuind un mozaic dintr-un vitraliu celest, menit să reflecte lumina asupra celor din jur în egală măsură.

CEZARINA ADAMESCU, AGERO,

31 iulie 2009

Pr. Stavr. **RADU BOTIȘ**

VORBEȘTE - CLIPELE SE SCURG
VOCI DIVINE
ORIZONTUL TAINIC SE ÎNTINDE
DOR
CREZ
CONFESIUNE
BUNUL MEU PREA BUN
AȘTEPTARE...
MĂ ROG...
DIN SUFLET ORIȘICÂND RĂSUNĂ

VORBEȘTE - CLIPELE SE SCURG

Vorbește Doamne, clipele se scurg
Și cerul parcă-i mai sărac de stele,
Par zilele adeseori mai grele
Când totul se înveșmântă în amurg.
Vorbește Doamne, vremea e puțină
Cărarea se îngustează tot mai mult -
Aș vrea cât mai e timp s-ascult
Cereasca simfonie în surdină.
Și de-aș mai vrea să mă răsfăț o vreme
Cu lumea pironită-n pământesc,
Adu-mi aminte de-un tărâm ceresc
Lipsit de înguste, sumbre teoreme.
Nu înceta Prea Bune să-mi vorbești
În astă lume atât de trecătoare,
Cuprinsă-n cea din urmă încercare
Pierzaniei, în lucruri nefirești.

VOCI DIVINE

La fereastră, tainic înger
Ascunși încă în mister,
Scoborâți tocmai din cer
Ne fac semne atât de sinceri.
Lacrimi nevăzute curg
În voci sacre, cuprinzând
Paza celui mai bun gând
Omului înspre amurg.
Deslușind sacra împăcare
Orișicui, cu gest prea larg
Verticali, ca un catarg,
Surâzând spre fiecare.
Voci divine însoțesc
Revederea–n sfânta taină,
Solii în divină haină
Ai tărâmului ceresc.

ORIZONTUL TAINIC SE ÎNTINDE

La orizont, îmi pare uneori
Că se întâlnește cerul cu pământul
Iar peste toate înțelept Cuvântul
Aduce strălucirea dintre nori.

La orizont apuc să mai zăresc
Sfârșindu-se și viața-mi pământească,
Purtată de o ceată îngerească
Spre locul infinit, dumnezeiesc.

Dar orizontul tainic se întinde
Purtând sintagma lumii deslușit,
Prin locuri prinse de un timp finit
Iar totul nu e vreme a cuprinde.

DOR

O șoaptă divină întrecând atotcuprinderea
Acolo unde tainic rugăciunea prinde contur,
La ceasul unde viața de taină erupe
Serafic, acolo e totul mai pur.

Clopoțele acolo dau glas îngeresc
În liniștea singurătății mântuitoare,
Gândul curat iradiind dumnezeiesc
Dinspre înalt, către noi, fiecare.

Acolo mă poartă pașii întru împăcare,
Hotar dintre lumea aceasta și cer.
Mănăstire de pace străjuind către zare,
Lume de taină, de etern, de mister.

CREZ

Nu, singuri nu suntem,
Dincolo, zarea, cumpănă
Aceleiași lumi.
Nevăzut, dar în preajmă
Stă pururi Cel care,
Purtător de speranțe
Dă orișicui pacea împlinită.
Nu, singuri nu suntem
În suflet strângând măsura luminii
Pe drumul cel bun,
Nevoie Împlinită, de sacru.

CONFESIUNE

Aș vrea Doamne să-Ți cânt
Să Te încânt
Eu călător efemer pe pământ.
Uneori îmi lipsesc sentimente
Curate,
Iubirea de frate, rostul de adevăr
Ori dreptate.
Doream să-Ți spun
De multă vreme, însă acum
Lucrul curat m-a cercetat
Cu al Tău sfat.
Voi lăcrima în rugăciune,
Gest de căință pentru puținele bune.
.....
Acesta sunt
Trăind, să renasc prin Cuvânt.

BUNUL MEU PREA BUN

-tatălui meu Vasile, nume de sfânt-

Am fost la tine și era
Un înger lângă crucea însingurată,
Părea tăcut, o lacrimă-î curgea
De pe obraz-doar el cu tine, tată!

Când m-a văzut, cu mâini împreunate
Șoptind, mi-a arătat spre cer:
-Vezi, el acolo-n marea-i bunătate
Dezleagă calea marelui mister.
Iar dacă simți că ocrotirea lui
Mai pregătește întâlniri celeste,
Acolo unde suferința nu-i,
Acolo unde Vestea se împlinește.

Mă iartă Bunul meu Prea Bun
Luceafăr ce-mi arată veșnicia,
Aș mai avea atâtea să îți spun,
Necazul să împlinim cu bucuria.

.....
Aș vrea... dar vremea a trecut devreme
Târziul se așterne, se nasc noi dileme...

AȘTEPTARE...

Dezmăț e întreaga lume ce-o trăim
Cu rele cât cuprinde, uneori cu bune
Și parcă nu vrea nimeni a ne spune
Ce înseamnă, necuprinsul, să iubim.

Stau adunate lungi zile, grămadă
Iar strălucirea lor parc-a apus.
Privind în urmă vremea ce s-a dus
Nu mai e nimeni, unul, să o vadă.

Trec vremi, iar alte vremi se norocesc
Scăldate într-o lumină prea confuză,
Prezent este momentul ce ne scuză
Petrecerii prin spațial lumesc.

Trec vremile, copiii noștri cresc
N-au timp să ne înțeleagă întristarea,
Noi, gârboviți, ne mai urmăm cărarea
Alunecând, pe rând, în pământesc.

Trec zilele tăcute rând pe rând,
Iar taina lor se pierde-n depărtare-
Umil așteaptă clipa de împăcare
Iisus cu gestul încă blând.

MĂ ROG...

Mă rog,
Șoptiri de stele-mi spun
Că dincolo, o lume
Se înalță vie cu alt nume.
Încrezător, mă rog.

Mă rog,
Pe-un drum ceresc răsar
Noi bucurii fără hotar
Și îngerii sfioși pășesc
Prin raiul cel dumnezeiesc.
Încrezător, mă rog.

Mă rog,
Un imn ocrotitor
Scoboară-n glas înălțător,
Ființa-ntreagă luminând
Vroirea Celui Blând.
Încrezător, mă rog.

DIN SUFLET ORIȘICÂND RĂȘUNĂ

Din Basarabia răsună
Un bucium peste plai străbun,
Parcă din ceruri se adună
Și îngerii cu Tatăl Bun.

Din Basarabia răzbate
Ecou de frate pîn' la cer
Iar Prutul inima împarte
În mare jale și mister.

Din Basarabia se vede
Salutul fratelui cuprins
De dorul sfânt în care crede
Și de oftat pe veci nestins.

.....

Din Mama Țară tot răsună
Alt bucium peste plai străbun,
Parcă din ceruri se adună
Și îngerii cu Tatăl Bun.

ARIONDA ADAMESCU

DĂ-NE NOUĂ, MAICĂ
IUBIREA DE MAMĂ, IUBIREA DE ȚARĂ
RUGĂCIUNE ȘI CREDINȚĂ
IISUSE, TE-AM IUBIT
BASARABIA MEA
MĂ NASC A DOUA OARĂ
PRIN ÎNVIEREA TA

DĂ-NE NOUĂ, MAICĂ

Măicuță bună, dă-ne harul
Prin Învierea lui Hristos,
Curajul de-a trăi frumos
Și a-nțelege ce-i Calvarul,

Ce-i Crucea pentru Fiul tău
Și cum să-L preamărim mereu
Pe-Acela care ne-a iubit
Atât de mult că S-a jertfit.

S-a dus la moarte pentru noi,
Să ne scutească de nevoi
Și-acelora ce s-au smerit
El raiul le-a făgăduit.

O, Doamne, cum să-Ți mulțumim,
Când nici nu știm să Te iubim
În viață pentru jertfa grea,
Căci ai luat asupra Ta

Pedeapsa noastră-a tuturor
Și îi învii pe-acei ce mor !
Dar fi-vom toți de-a pururi vii,
Ai Maicii Tale buni copii.

IUBIREA DE MAMĂ, IUBIREA DE ȚARĂ

Din iubirile care sunt pe pământ
Acestea sunt cele mai mari:
Iubirea de mamă și iubirea de țară.
Mama cu căldură te iubește,
Țara de dușmani îi ocrotește
Pe copii și pe bătrâni,
Să nu ajungă prin străini.

Vom trăi precum putem,
Numai pace să avem.
Pacea să păstrăm cu drag
Pentru scumpul meu meleag,
Că strămoșii l-au păzit
Iară noi l-am moștenit.

RUĞĂCIUNE ȘI CREDINȚĂ

Iisuse, este-adevărat
Că Tu în slavă-ai înviat
Și cerul s-a înseninat,
Lumină nouă când ne-ai dat!

Și, Doamne, Maica Sfânt-a Ta
De-a pururi se va bucura
Că ai învins cu biruință,
După atâta suferință.

O, Maică, noi prin Fiul Tău
Am biruit tot ce-a fost greu !
Eu sper că-n ziua de apoi
Iisuse-om învia și noi.

Căci Tu ne-ai dat ca sfântă-arvună
Supremul dar de-a fi-mpreună.

IISUSE, TE-AM IUBIT

O, Iisuse bun și blând,
Vestea Ta am dus plângând !
Cât în viață am trăit,
Te-am iubit și Te-am slăvit.

Pe Golgota Te-am urmat,
Cruce grea am ridicat.
Iar când viața m-a răpus
Eu am stat în loc și-am plâns.

Pentru mine-acum, Iisus,
Chiar și soarele-a apus.
Eu mă rog acuma Ție,
Cheamă-mă-n Împărăție!

Sus, la cer m-oi prezenta
Când o fi voința Ta.
Însă, Doamne, bine-ar fi
Dac-aș mai trăi o zi,
Ca să-mi văd ai mei copii.

BASARABIA MEA

O, Basarabie, tu, a mea Vatră,
De mult dușmanii te-au luat
Și chiar românii te-au uitat!
Și, de la Prut până la Nistru,
Eu de părinți n-am mai aflat.
Tu, Dunăre ce curgi la vale,
Să-mi porți aleanul greu pe cale,
Fiindcă părinții au murit
Și mai demult au putrezit,
Chiar pe pământul românesc,
Ce-a devenit pământ rusesc !
Basarabeancă m-am născut,
Dar tot româncă am crescut.
Mă simt ca pruncul care are
Două măicuțe iubitoare:
O mamă viață lui i-a dat,
A doua mamă l-a nfiat.
N-am știut, o viață-ntreagă,
Care mamă-mi e mai dragă.
Sunt aici a nimănuui,
Ca și puiul cucului.
Însă nu am nicio vină,
Că-s în Vatra mea străină.
Și nicăieri nu-mi găsesc locul
Așa cum n-am aflat norocul.
O, Mamă, tare-s necăjită
Fiindcă MĂ SIMT DEZLOCUITĂ.
Și parcă sunt DEZMOȘTENITĂ
Și nu-s de nimenea iubită!

MĂ NASC A DOUA OARĂ

O, Doamne, Ție-Ți mulțumesc
Că-n suflet mi-ai aprins lumina,
Măcar puțin să mai trăiesc,
Prin jertfă să-mi răscumpăr vina.

Mă nasc a doua oară,
Privesc spre viitor,
Căci Tu mi-ai dat putere
Și nu mai vreau să mor.

Și voi uita trecutul
Ce-a fost îngrozitor,
Fiindcă mi-ai dat curajul
Și-o mână de-ajutor.

Mi-ai alungat durerea
Și nu mai vreau să mor.
Mi-ai dat o nouă viață
Și-un înger păzitor.

O, Ție-Ți mulțumesc,
Căci ai făcut minune
Ca eu să viețuiesc
Prin Tine, Doamne bune!

PRIN ÎNVIEREA TA

Iisuse, prin a Ta-nviere
Învingi și moarte și durere !
O clipă n-ai întârziat
Și din mormânt ai Înviat.

De-atunci creștinii Te slăvesc
Neconținut și-Ți mulțumesc
Și chiar păgânii se închină,
Căci Tu ești mielul fără vină,

Ce-i dus de alții la tăiere,
Și-și pleacă fără-ntârziere,
Cu umilință multă capul,
Când se apropie casapul

Și-și varsă sângele cel sfânt,
Drept jertfă pentru-acest pământ,
Unde trăiesc cei buni și răi,
Să ne răscumpere pe noi.

CEZARINA ADAMESCU

SE SCALDĂ UMBRA ÎN LUMINĂ
MAI PRESUS DE CUVINTE
CAPTIV LUMINII

SE SCALDĂ UMBRA ÎN LUMINĂ

Din Răsărit până-n Apusul
Se leagă Spusul de Nespusul;
Se leagă vorba cu tăcerea,
Se leagă Crucea cu-Învierea.
E-o preamărire-n Umilință
Și-atâta lipsă-i în priință.
Atâta gol se află-n plin
Și-atâta miere în pelin!

Dar cine ar putea să-mi spună
Cât Adevăr și cât Minciună,
Ori câtă Moarte zace-n Fire
Pre cât Trădare în Iubire?
Se scaldă Umbra în Lumină,
Se-ncruntă noru-n zi senină
Pe când Cel Drept subit Se-ndoaie,
Cuvântul naște scris pe foaie,

Iar pruncul Lui abia născut
Devine versul meu durut.
Se-nnoadă firul în cerneală
Și curge albul în sineală,
Se scurge roșul în pahar
Și-n suflet răspândește har.

Iar Pâinea cea suprafirească
Menită să ne mântuiască
Atunci când vorbele se-ntrup
E Sângele zvâcnind în Trup.

De-atâtea întâmplări limbute
În suflet pietrele stau mute.
Se scaldă noru-n luminiș
Privind la soarele furiș.

E-un cer, sunt două ceruri, oare
Când cern petale de ninsoare?
Sunt eu, ești tu cel așteptat
În rana mea nevindecat,
În rana mea, tămăduit
De neiuibit, de preaiuibit?

MAI PRESUS DE CUVINTE

I.

Ce sunet care nu mă minte
Răzbate sus, peste cuvinte?
E oare vântul, e furtuna
E primăvara, e minciuna?

Sau toate la un loc de vrei
Absint într-un potir să-l bei?...

II.

Din sfânt potir de rouă mângâiat
Cuvânt cules-am, cel adevărat.
Era stropit cu picuri de argint
Și semăna cu stropii de absint.

Din el băut-au marii menestrei,
În vin de ambră scaldă-te, nu vrei?

III.

Au apărut spre seară licuricii
Cutreieră în tot lăuntru fricii,
Cutreieră și-n gânduri uneori
Și dau acolo de miros de flori.
E-un semn, e har, e sfântă nălucire?
Eu cred că-s fluturi galbeni de...iubire.

Atâtea sunt cuvinte, câte-ncap
În buzunarul de la piept și doară

Atunci când un izvor de haruri sap
Apar ca înșirate pe o sfoară.
E-o lume nouă, decât îngeri mai presus,
Mă cheamă iar în lumea Lui Iisus.

Tresar zburliță de un gând pe fugă
Și-nalț din sfânta liniște - o rugă.
E-atâta cer, atâta cer în noapte,
Încât dau buzna gureșele șoapte.
Mă ning, mă înmormântă-n dalb
Cuvântul sacru-nmiresmat și alb.

IV.

O voce din lăuntrica tăcere
Îmi cere vin de ambră, pâine-mi cere.
I-aș da, că am destule de-mpărțit,
Dar sunt străpunsă veșnic de-un cuțit
Și vin și vin potirele să-mi toarne
Din corn de cerb, pe gât, un vin de...coarne!

Ies greieri din pământul ca de smoală,
Alunecă pe brațe și în poală.
Și un luceafăr mic se uită-n sus,
Cum totu-i, de cuvinte, mai presus.
Ce strigăt și ce liniște adâncă!
Sunt apă, sunt podiș tăind o stâncă...

V.

În zori mă înveșmântă aurora
Dar ce departe-aproape e Cocora!

A nins, și galben-galben e în mine,
De parcă m-aș scâlda printre sulcine.
Străbat pădurea în picioare goale
Și parcă-aș merge sute de ocoale.
Dar cum să mă opresc, Iisuse Sfinte
Când mă înalț presus, printre cuvinte!...

VI.

Acolo doar e aerul înalt.
Eu l-aș străbate lesne, dintr-un salt.
Dar nu vreau însuși spațiul să-ngenunchi
Sunt creangă de cireș fără de trunchi.
Sunt ramură-nflorită de măslin,
De parcă m-aș întoarce-n mine – vin,
Nepoposind vreodată într-o gară,
Mi-e frig și ning cu stele mici de ceară.

VII.

M-am desfăcut dintru-nceput de tină
Și scriu acum pe zare, pe Lumină
Și dau autograf pe orizont.
E bont creionul, cine ține cont?
A început lumina să se scurgă
Pe coama mea cea de sireapă murgă...

VIII.

Eu pot acum chiar sunetul să-l cânt
Și să mă-nalț pe coamă de Cuvânt.
Eu pot...dar cine mă oprește?
E chiar ecoul care mă-nsoțește...

E cântecul de sine rătăcit,
Dar nu l-aș vrea de Tine sărăcit,
Ci, dimpotrivă, l-aș dori bogat,
În tomuri groase-mi fie-antologat
Pre când voi fi doar scrum și tină
Și sufletul o zare de Lumină.

IX.

Veniți, străjeri, e noaptea pe sfârșite,
Aleargă stele în aer, rătăcite.
Deși mi-am căutat până spre zori, iubitul.
Au, m-am ciocnit de umăr cu Zenitul!
Venea dinspre Nadir ca o nălucă
Și iarăși mă cuprinse dor de ducă.
Văzutu-l-ați voi, fete și fecioare,
Pe sufletu-mi pereche rupt din Soare
În lan de răsărită-n zori ițit,
Ce dus a fost și nu-a mai fost venit?

X.

Dar ce neașteptată belvedere!
Mi-e dor de ziuă, sufletu-mi o cere!
Mi-e dor de auroră și de floare,
De-atâta cer și sufletul mă doare!
Mă mistuie durerea pân' la os,
Că mărul l-am mușcat și-i viermănos...

CAPTIV LUMINII

În lumină se vedeau
semne adânci
ca de lanțuri căzute;
pășeam pe urme pierdute
lovindu-mă de mireasma de crin
pe care un făt androgin
o lăsase în mine
așa cum ai lăsa o ploaie
de lumini sângeroase
în carne, în oase,
sub pielea încinsă
ca o aura ninsă
cu fulgi de scânteii
țâșnită din lyrele
atâtor sfinți menestrei..

STAN M. ANDREI

TOAMNĂ, LOVEȘTE-MĂ FRUMOS!

CUM POT?
MĂSURA ÎNTREGULUI
NEDEZMINȚIRE
DARURI
NĂZUINȚĂ
DISCURS
DOLEANȚĂ
CALUPURI DE IUBIRE
PROBĂ DE FILOZOFIE
ÎN BISERICA SECUNDEI
CAD FRUNZELE...
LITURGHIA SINGURĂȚĂII

CUM POT?

La sărbătoarea toamnei
eu vin tot flămând.
Dar cum pot, oare,
să-mi pun alături
chipul meu de om plângând?!...

MĂSURA ÎNTREGULUI

Nisipul din clepsidră,
jos.
Tot jos,
frunzele din pomi.

Prohodirile,
sus.
Tot sus,
amintirile.

Ca rest,
pentru celelalte clipe,
singurătățile,
sprijinindu-mi
tristețile.

NEDEZMINȚIRE

Drumul frunzei
e un maraton.
Deși feminină,
nu dă înapoi,
ci își tot întinde limbul
după briza din zori.

La sosire,
câștigă aurul.

Esențele nu se dezmint.

DARURI

S-au aprins copacii?
Nu!
Memoriile lor
sunt atât de bine scrise,
încât
Dumnezeu a aurit filele
și ni le trimite
una câte una
-scumpe daruri-
să le citim
și să luăm aminte:

Înveșnicirea se ridică
din sfințenia lucrului
bine făcut.

NĂZUINȚĂ

Când te rogi,
lacrima să-ți curgă râu,
până când păcatul
în iertare albește!
încheagă scriptura
această rugăciune
pentru cel
ce de el
se-nvrednicește.

Iată de ce pământul
e plin de frunze
galbene, galbene!...

Paltinule,
curată ți-i lacrima,
încât ochiul meu
îl vrea deopotrivă măsură
și pe al tău
și pe al lui Dumnezeu.

DISCURS

O frunză galbenă,
strălucitor de galbenă,
pe tină.

O stea galbenă,
strălucitor de galbenă,
într-un ochi.

Îmi țiuie-n urechi
altruismul tău,

Doamne,
și nu-mi găsesc liniștea
până când acesta
n-ajunge frunză
a inimii mele.

DOLEANȚĂ

TOAMNĂ,
Cumsecade,
anunță-mă-n cercul tău!

Onest,
dă-mi un loc pe măsura culorii!

Chibzuit,
potolește-mi sau ascute-mi ritmurile!

Iertând,
înveșmântă-mă cu sărutul tău!

Simplu,
numește-mă!

CALUPURI DE IUBIRE

În cumpănă,
de margini
frunza a aflat.
Și-a îngălbenit!
A vrut să bea
și paharele
cioburi s-au făcut.
A vrut să se scalde
și lumina
rău s-a tulburat.
A vrut o-nfățișare
cu timpul
și clarul morții
i-a rupt
legăturile cu lumea.
Diminețile au vărsat
rouă peste ea,
dar omoplații
se schivniceau
tot mai mult.
Frământarea, cât marea,
i-a scos din adânc,
pe margini,
cât pentru o piramidă,
calupuri de iubire:
RUGĂCIUNE, MĂSURĂ, OBSESIE,
ÎNTOARCERE, ARMURĂ.

BALADĂ.

PROBĂ DE FILOZOFIE

Pe trupul toamnei,
cămașa
din lumina ochilor mei-
testul de iubire
împlinind,
împlinind...

ÎN BISERICA SECUNDEI

Bate-n poartă
lumina toamnei.
Fiorii clocotesc
arpegii.

În biserica secundeii
sărut iconostasul:
Mulțumescu-ți, Doamne,
că m-ai adus până aici!

Abia acum,
trecând ochiul
de pe o frunză ruginită
pe alta și mai ruginită,
pot să-mi cântăresc și eu verdele
cu intransigență.

CAD FRUNZELE...

Frunzele cad,
ascuțite monologuri
întruna recitând.
Auzul meu le primește
și toți cocorii din stol,
iată-i,
de plumb ajungând.

Frunzele cad
în rime aurii,
trăgând sfârșitul
din orișicare mugure.
Inima mea le primește
și-n lutul din adâncuri
le sădește.

Frunzele cad...
În conturul lor,
poezia vestejirii
are pasul dintâi.
Și trandafirul din vaza mea
cântă și leapădă petale...

În numele cărui adevăr?

LITURGHIA SINGURĂȚĂȚII

Imi prinde bine
liturgia singurătății.
Cămașă,
mănușă,
merinde,
respirație c-un stol de cocori.
Abia acum simt catifeaua din zori.

Ecteniile mari,
în "la #",
mi-s manualul
de coborât în miez.

Ecteniile mici
mi-s unda
lungă cât secunda,
în care zăpada
îmi înalță zăda.

În înserarea din cuvinte
aud întruna:
Bucură-te!

Iată Lumina
întru care mă clintesc
și pentru care
în liturgia singurătății
mă proptesc!

GHEORGHE ANTOHI

MI-E DRAGĂ PĂDUREA
DE ARMINDENI
VARA M-A STRIGAT
PE-O DUNGĂ DE VARĂ
SCLIPESC...
FRUNZIȘUL IUBIRII
AM STRÂNS COPILĂRIA
ÎN LAN DE GALBEN
VINO
DACĂ VREI
VARA MĂ ȚINE DE MÂNĂ
LACRIMI DE ÎNGER
A FOST, VA FI, ESTE

MI-E DRAGĂ PĂDUREA

Mi-e dragă pădurea în zori,
Cu nori alburii printre flori,
Arzând printre frunze și rouă,
Pe când viscolește sau plouă.

Mi-e dragă pădurea de-argint,
Cu vânturi spre creștet vuind,
Cu fire de iarbă crescând,
Cu apele repezi dansând.

Mi-e dragă pădurea de vis,
Al Terrei iubit paradis,
Tulpini, lumânări pân' la cer
Și flori, lampadare-n eter.

DE ARMINDENI

Zboară în slăvi
paseri albastre,
Răsună-n dumbrăvi
cântări măiastre.

Alunecă soarele
pe-a bolții cărare,
Pudreză cofeturi
strânse-n cuibare.

Seara se lasă
ușor peste-ntinderi,
Începe din zori
ziua de-Armindeni.

E sărbătoare,
încep ospete,
Întreaga natură
primește binețe.

VARA M-A STRIGAT

Vara mi-a bătut la poartă,
Cum făcea și altădată,
Sub caisul plin de flori,
Scânteind mii de culori,
În zile de sărbători.

Vara m-a strigat afară,
Să colind prin luncă iară,
Să-mi pun flori la pălărie,
Adunate din câmpie,
În triluri de ciocârlie.

Să alerg prin lunca mare
Pe murguțul meu călare,
S-aduc mândrei în ulcior
Apă rece de izvor,
Ca să-i mai treacă de dor.

Vara m-a chemat la munte,
Către vârfurile cărunte,
Să străbat poteci umbroase,
Prin poiene luminoase
Și păduri întunecoase.

Să ascult cum vântul bate
Peste vârful de "cetate",
Să privesc cerbi, căprioare
Cum se-adapă la izvoare,
Priveliști fermecătoare.

PE-O DUNGĂ DE VARĂ

Vise în clocot
de zarzăr sau măr,
mândră codană
cu flori prinse-n păr;
Brâu curcubeu
ca ploaia de vară.
Soare-mpărat
lucind peste țară.

Timp petrecut
pe-o dungă de vară,
cântec arzând
pe-o verde chitară.
Triluri doinite
de privighetori,
cămăși țesute,
minuni printre flori...

SCLIPESC...

Sclipesc la soare
stropi argințați
din reci izvoare,
cu raze pudrați.

Sclipesc după ploaie,
pe bolta albastră,
culori-curcubeu
răsfrânte-n fereastră.

Sclipesc spre seară,
în zbor, licurici.
Brodează prin ramuri
Fire de-arnici.

Sclipesc la lună
boabe de rouă,
mărgele-nșirate
pe lună nouă.

Sclipesc în noapte
stele perechi,
coapte cireșe
prinse-n urechi.

Sclipesc...

FRUNZIȘUL IUBIRII

Din frunzișu-nmiresmat
Am făcut iubirii pat
Și din razele de lună
Împletit-am o cunună.

Am ales boabe de rouă
Argintate, câte două
Și le-am pus mândrei să bea,
Să-mi primească dragostea.

Am desprins din Carul Mare
O steluță sclipitoare,
Luminoasă și măiastră,
Lampă veșnică-n fereastră...

AM STRÂNS COPILĂRIA

Am strâns copilăria într-o floare,
O floare-albastră de “nu mă uita”,
Petalele de dor înmiresmate
Mereu la geamul tău vor lumina.

Am strâns copilăria într-o stea,
Licăr firav în mândra galaxie,
Să lumineze tainic soarta mea,
Ca stihul cel stingher din poezie.

Am strâns copilăria într-un cântec
Meșteșugit pe-un tremur de vioară,
Izvod de doine și de vechi balade,
Cântându-mi viața dulce și amară.

Am strâns în inimă copilărie,
Un orologiu veșnicei iubiri,
O floare-albastră, stea și cânt să fie,
Neșterse și duioase amintiri.

ÎN LAN DE GALBEN

În lan de galben
roșu aprins,
Mustăți spre soare,
un paradis.

Boltă-azurie
ducând spre înalturi,
O pălărie
verde în caturi.

Triluri fierbinți
explozii din ruguri,
Veșnic răsune
pădurea de muguri.

Trâmbiți vibrează
în depărtări
Priviri scrutează
arcuri spre zări.

VINO

Vino la căsuța cu cerdac.
Flori de măr, cais și liliac
Ne vor aminti de banca veche
Și de șoaptele făr' de pereche.

Se vor întâlni iar dor cu dor,
Colo lângă râu, lângă izvor,
Unde valul apei fermecat
Tandru și suav ne-a-mbrățișat.

Salcia ne fie-acoperiș,
Visul să-nfiripe un alt vis,
Noaptea să ne fie sfetnic bun,
S-o pornim din nou pe vechiul drum.

Dragostea ne fie-acum stăpână,
Viața s-o trăim tot împreună,
La căsuța verde cu cerdac,
Flori de măr, cais și liliac.

DACĂ VREI

Dacă vrei să vii la mine
Să petrecem până-n zori,
Fredonând o melodie,
Cum făceam adeseori.

Dacă vrei să vii, iubito,
Să dansăm până în zori,
Pe terasă sau în curte,
În grădină printre flori.

Vom privi cerul cu stele
Licărind în miez de noapte,
Vom călători cu ele,
Ascultând divine șoapte.

Vom parcurge galaxia
Timpului pierdut în van,
Îți voi răsfire, Maria,
Părul galben, diafan.

VARA MĂ ȚINE DE MÂNĂ

Vara-mi face azi ochi dulci,
Ba-i călduță, ba e-n dungi,
 Cu cireșe la urechi,
 Haiducind peste poteci.

Ea mă ține strâns de mână
 Și mă poartă la fântână.
Apa-i rece. Mă stropește
 Și pe loc mă răcorește.

Trupul său bronzat de soare
 Și de valuri arzătoare,
 Cu rochița diafană,
Pălăria pe-o sprânceană,

Pribegește peste dealuri
Cu ploi repezi, calde valuri,
 Înoată până la brâu,
Adormind în lan de grâu.

LACRIMI DE ÎNGER

Apa țâșnește
din uger de stâncă,
Lacrimi de înger
spre valea adâncă.

Cascadă în hău
vuind în neștire,
Aripi rotind
ca-ntr-o plutire.

Cușmă albită
la doi pași de zare,
Flori risipite
pe-un fir de cărare.

Triluri de dor
în umbra-nserării,
Suliți de foc
la marginea zării.

**A FOST,
VA FI,
ESTE**

Răscruci de vânturi
Sus printre creste,
Cascade de cânturi
La poale de cetini.

Crâmpei de codru
Suiș pe-o potecă,
Arcuș cântând
Cu glas de poetă.

Sunet de-argint
La gât de bârsană,
Tulnic vibrând
Din piept de codană.

Toate se-adună
Ca-ntr-o poveste:
A fost,
va fi,
este.

MARILENA APOSTU

ÎNDURARE
UMBRA TA
ANOTIMP CONTINUU
SINGURĂTATE
INFINITUL FERICIRII
LACRIMI
INSINUARE
TOAMNĂ ÎN SUFLET
SUFLET DE VARĂ
PLĂSMUIRE ETERNĂ

ÎNDURARE

Pentru femeia care a plâns
Veghind somnul sacru
Al fiului care doarme,
Pentru inima ei arsă,
Pentru sânii neatinși,
Pentru pântecul ei gol,
Îndurare!

UMBRA TA

Durerea avea chipul feței tale
Și tristețea avea ochii tăi.
Neliniște erau pentru mine
Pașii pierduți ai zâmbetului tău.

Umbra ta a rămas în mine.
Singură, ca atâtea amiezi,
Să mângâi în liniște
Mireasma ninsă a părului tău.

ANOTIMP CONTINUU

Sub freamătul chipului tău,
Privirea-ți se aprinde,
Aripile credinței îmi revin
Și curg într-un anotimp continuu,
În dansul unui cuib de flori!

Ești, poate, un jurământ al vieții,
Sau, poate, un joc.
Dar mă vrăjește lacrima de lumină
Ce picură din depărtare și veghează
Puterea din mine, într-un anotimp continuu.

SINGURĂTATE

Doar dragostea ne-ar lumina,
Ce leagă sufletele noastre!
Uneori îmi cresc aripi,
Ce rătăcesc îngrozitor.
Dar zidul iubirii, ce-n beznă apasă,
Ne aruncă pe fiecare în gheara tristeții.

Am nevoie de tine, de clipa de bucurie,
Ce naște o simfonie,
De-o bună călăuză
În universul fericirii!

INFINITUL FERICIRII

Viața să-ți fie destin și analiză,
De la început, până la apus!
Chiar de e bine, chiar de e rău,
Ia totul așa cum e!
Avalanșe de gânduri și speranțe,
Ce vuiesc din adâncuri,
Mă conduc spre un tărâm ideatic.

LACRIMI

Cu o geană istovită
Sub greutatea unei lacrimi
În straie cernite,
Din spasmul agoniei, te cobori,
Ca o stalactită necurmată-n creșteri,
Până împrumuți timpul monotoniei.

INSINUARE

Dintotdeauna o justificare întemeiată,
Dacă nu în fața lumii, măcar în fața ta.
Groază și duioșie, milă și admirație,
Sentimente doar de o singură parte.
Firește, trecutul nu mai învie,
Azi, speranțe, otrăvite de degetele urii,
Mă insinuează și mă dor.
Cu sărutul stânjenit în coltul gurii
Și încăpățânarea, cu ceara ei hilară,
Acum, în fapt de seară, pare agonie.

TOAMNĂ ÎN SUFLET

Mi-e sufletul plin de pădure,
Merg printre arbori. Mereu
E toamnă și-adesea
Îl simt cum foșnește uscat.
La capătul lumii e vântul. Ce, oare,
Cu o tăcere absolută, vorbesc între ei?
Mi-e sufletul încă pădure.
Unde ești oare, sufletul meu?

SUFLET DE VARĂ

Să fii suflet de vară,
Să asculți aerul pe care îl respiri,
Iar lumina ce se închide între pleoape
Să oprească, în cuvinte, strigătul de teamă,
De îngerii cerului strivite,
De mijlocul subțire al verii pornite!

PLĂSMUIRE ETERNĂ

Ai fost patima mea,
De câte ori ai fost caprioară neagră
Pe lângă izvorul de munte.

Între jurământul și blestemul meu,
Esti un altar viu,
Purtând grija altor vieți.

Jertfa ta- un joc
De vrajă și întunecată magie.
Și chiar de-i rece zidul, tu să zâmbești!

GEORGE BALAN

SCORBURA DE OU
LUNA INTREAGĂ
PUSTIUL
SPIRITUL
SOARELE PRIER
CANDELE SIHASTRE
UN TOIAG
CÂNTECUL LUMINII
AMURG

SCORBURA DE OU

Nemișcate toate sunt,
Ca priponul în pământ;
Chiar și ceasul cel de sus
Atârnat stă în apus.

Nemișcată-i vatra, satul,
Întunericul, înaltul,
Numai cântecul și dorul
Umblă singure cu omul.

Scuturându-și visul blond,
Ele stau pe orizont,
Încordate, mai aproape,
Curcubeu întins pe ape.

Nemișcate și-adunate,
Lungi șiraguri de agate,
Țipăt, amuțit ecou,
Ca o scorbură de ou.

LUNA ÎNTREAGĂ

Luna întreagă din câmpie
Au furat-o; noaptea toată
A rămas întunecată,
Dezbrăcată și de ie.

Stele plâng: e moartă sfânta!
Pretutindeni și-n grădină
Zac și oare-a cui e vina?
Noapte e și buha cântă!

În tenebre și-n poveste
Toate trec rotind enigme,
Zace somnul în maligne,
Luna fuge printre creste.

Au furat-o și-i ascunsă
Sub o stâncă. Somn străin,
Împietrită zace-n spin
Blonda, cuvioasa tunsă.

PUSTIUL

Pustiul șade-nsingurat,
Morgana umblă peste dune
Și vechi e timpul peste lume
Și bate vântu-n califat.

Zadarnic roua-i pe nisip,
E numai veșnicie pe aici,
Sunt doar spre Dumnezeu poteci,
Umbrare nu-s de niciun chip,

Nicio ființă și nici fapte,
Oglinzi se pierd, se suprapun,
Mirajuri, doruri se adun
Și le ascult cum cad în șoapte.

SPIRITUL

Spiritul,
ah, spiritul mănâncă materia
și arde lumina.
Cântecul și tâlcul
adâncesc uimirea!

Golurile,
ah, golurile fără semne,
fără prihană,
peste tenebre, fără de vamă,
tăcute-s toate și dorm
neînțelesuri fără de somn!

Înalturile,
ah, înalturile cum cad
și se năruie
înăuntrul fiecăruia
și veșnic se nasc și mor,
tot în alte spații bătute de nor!

SOARELE PRIER

A căzut din cer
soarele prier,
fire lungi de in,
răsucite-n pin.

Jos pe valea lungă
stelele se-alungă,
iarba curge crudă,
licurici se mută.

Cu ispite rare,
jocu-ți iese-n cale,
risipit tot șade,
răsfirat pe ape.

Raze lungi de in,
haide să fugim
sus, mai sus de hat,
suflet colorat.

Vino printre grâne,
timpuri, valuri pline,
temple roditoare,
câmpuri umblătoare!

CANDELE SIHASTRE

Noaptea, întindere de astre,
Arde-n candelă sihastre.

Peste-ntindere de plaiuri,
Umblă umbrele de lauri.

Numai tu, vestală-albastră,
Tot prin florile din glastră.

Și le-așezi în rând, să ardă,
Toate stelele deodată.

Să răsară în clar de noapte
Chipuri albăstrii de șoapte,

Graiul care se rășfață,
Doruri albe, altă față.

UN TOIAG

Uite colo un toiag
și, din urmă, un moșneag!
Merg ținându-se-mpreună,
drum închis, bătut de brumă.

Se opresc și cată-n urmă;
amândoi sunt de prisos,
clopotele bat în turlă,
cântă buha, cânt duios.

Drumul care îi îndrumă
trece țință peste vad;
e vreun râu care să-i spele
de căință și păcat?

Iarși este dimineață;
ultima să fie, oare?
Trupul firav greu se lasă,
astăzi, totuși, nu se-ndoaie.

CÂNTECUL LUMINII

Sublim e cântecul luminii!
Stau astrele veșnice,
Neștiutele fără de nume,
Aprinse în sfeșnice.

Tremurătoare nopțile se-ntind
Peste câmpuri de ape,
Sporindu-le vraja și taina.
Văzduhu-i mai aproape.

Pe vetrele, stăpânele mele,
Tot trec spre înalturi.
Umblăm ca prin zodii târzii
În cântece și psalturi...

Îmbogățit e basmul ce arde,
Dumbrăvile și codrii,
Bucurați-vă de slavă și cântec,
De vrăjite rodii.

AMURG

Amurgul tot câtă înapoi
la ziua ce se-ascunde
în dosul gardului din creste
și-n lâna neagră de la oi.

Și toate curg către amurg,
cu largul lumii, vârstele,
curmate sunt și astrele,
nevăzutele, cum curg.

Le-nghite soarele-n amurg
și plânge zarea norului,
rămâne greul dorului,
cântarea vremii mi-o aud.

Un tâlc tot zboară în visare,
urmând tăcute vrăji nespuse,
în chipurile lumii ascunse,
Sfărâmând închisele zăvoare.

NORI BELLU

APRIL
ÎN ȚARA MEA
NEMURIRE
DOR DE ȚARĂ
PASTORALĂ
TOAMNĂ TÂRZIE
IMNUL PLOII
VIS DE PACE
SĂ NU UIȚI!
AMINTIRE
CALEA ROBILOR
LUMINA DE CÂNTEC

APRIL

Adie lin o boare caldă
în tresăriri tainici de vis;
Cireșii floare și-au deschis,
livada parcă stă să râdă.

E-atâta farmec în natură
sub ceru-nalt, nespus, senin,
că dorul a pornit divin
peceți să pună pe-arsa gură.

Și zburdalnicul April
a prins în glumă o joacă,
viori din inimi ca să facă
cu râsu-i dulce de copil.

Etern arcuș, privighetori
trezesc al inimii pustiu;
April, cu râsul lui zglobiu,
străluce-n mii de primăveri.

ÎN ȚARA MEA

În țara mea
curg razele-fuioare de lumină-
țesând lanuri aurii de grâu...
Chihlimbarul boabelor
răsfrâng radioasa cerului căldură
ca aurul porumbilor
cu revărsări de galben
în frunze târzii.

În țara mea
cu toamne de miere
și răs rotund de fruct înSORIT
acum e veselie
și cânt
cu arome de must.

NEMURIRE

Ascult siderala chemare
pornind pe calea visului
spre azurul sibilin
pe raze de lună.
Beat de atâta strălucire,
în zborul meu astral
culeg
din adâncul
veșnicilor trăiri
polen de stele,
tinerețe fără bătrânețe,
NEMURIRE!

DOR DE ȚARĂ

În tainic apus
torpoarea înserării cade-
estompă de jar,
peste frângerii de creste...

Cu degete de lumină
mirifice cugetări
mângâie
magnitudini siderale
și-n augmentata strălucire
ce-și revarsă
plenitudinea celestă
naște
feeric rod de cuvinte
cu dor adânc de țară...

PASTORALĂ

Peste un sătuc de munte
în vârtejuri de lumină
s-aud murmure de valuri
lângă bucium tânguind
și în taina înserării
turme-și leagănă talanga
în apusul ce-și revarsă
jarul peste-al firii cânt.
Privighetoarea își anină
trilurile fermecate
printre cetini verzi de brad,
ale inimii adâncuri
să se-mbete-nfiorate
de atâta farmec sfânt,
țesând tainic
poezia satelor de munte
răsfântă
în apusuri de rubin,

TOAMNĂ TÂRZIE

O toamnă târzie
cu trena lungă de ceață
cade pe tâmpla senină a țării.
Fantome se destramă
prin negura vremii
țesând istoria nescrisă
a țării. . .

Arome de struguri zdrobiți
picură soarele verii-n pocale;
bulgări de aur,
porumbii cad grei în hambare
adunați de mâini harnice
în toamna de bronz și aramă.

Ziua recoltei
cu zumzet vesel de stup,
rodul bogat
pe tarabe își așterne
cu rumeni obraji de românce,
în toamna târzie
căzută pe tâmpla senină a țării
ca o istorie
bogată în fapte. . .

IMNUL PLOII

Săgeți de foc
se preling peste frunze,
tunetul haotic se rostogolește
în brațele tăcerilor încremenite
și pomii cântă imnul ploii
cu glas de biruință.

Muzica divină
a lanurilor însetate
biciuie cu glas de furtună
necuprinsul zărilor dezlănțuite
cuprinse de freamătul
lungilor așteptări.

Cerul greu de nori
aruncă potop de trăsnete
și ploaia revarsă în torent
belșugul
toamnelor ce vin.

VIS DE PACE

Fulgii mari și luminoși
acoperă nevinovat pământul
și ninge atât de minunat!

Un copilaș
cu palmele întinse
ca zborul mătăsos de fluturi
râde cu ochi de primăvară
și fericit strigă frenetic
printre sclipirile de vis:
-Toți porumbeii păcii,
mamă scumpă,
își scutură fulgii
pe pământ!

Se așterne acum atâta pace,
cum n-ai visat vreodată:
Ai să mă poți păstra în viață,
așa cum îți dorești mereu,
măicuța mea îndurerată!
O, șterge ochii tăi iubiți
și nu mai plânge disperată-
că ninge pace pe pământ!

SĂ NU UIȚI!

Să nu uiți niciodată
casa în care plâng amintirile
cu blânde șoapte în pârg de seară
și basme uitate
printre pânze de păianjeni
prăfuite de dorul așteptărilor,
nici prispa
care mai păstrează într-un colț
uimirea căzută pe gene
sub tainicul arcuș de greier,
nici încântările
din râsul mirat,
cu rostogoliri de fân
peste carul vremii...
O, și pragul uitărilor,
ros de cari,
care-ți mai așteaptă pașii
din visul copilăriei
rătăcit prin unghere de ecouri...

AMINTIRE

Am pierdut amintirea parfumului tău
și chipul se-ntoarce desfrunzit
de o nouă iubire,
unduind în brazdele zării...
Acolo unde depărtarea
Îmbrățișată-i de zarea adâncă
și cade mirific,
grea de-nțelesuri...
În ochii albaștri
am adunat tot azurul,
să vezi un cer
deschis în bolți-
apoi,
ca o căprioară
am izbucnit în lumina râului
care alungă o iarnă...

CALEA ROBILOR

Catifeaua întunecată a nopții
ninsă de ploi stelare,
destramă
poteci luminoase
pe cerul
tristelor peregrinări,
așteptând pașii rătăciților
să le îndrume mersul
spre misterul abisal.
Pe o cale așa de lungă
s-au pornit nefericiți odinioară,
prigoniți de soartă,
străbunii mei,
să-și caute libertatea
și a rămas
scris pe cer
cu sclipiri stelare
numele lor nemuritor:
CALEA ROBILOR!

LUMINA DE CÂNTEC

Dăinuie,
pe creste pierdute în nori,
o lumină de cântec
picurată duios în suflet
de bucium tainic
și se pierde-n eterne abisuri,
ca freamătul mirific de codri
și murmur albastru
de însorite râuri,
doinind istoria nescrisă
a țării,
pierdută-n inimi,
ca o comoară...
Mă simt crescut
din străvechile balade,
ca un cântec de bucium uitat,
căzut în adâncuri de văi
și tors în basmele bătrâne
la gura vetrelor
din aciole
pierdute sub creste...
O, țara toată-i lumină de cântec
și vis albastru,
precum cerul senin
sub cântec de bucium
pierdut în eter.

ANTONETA CHIBURTĂ BALAN

VALS
VALS - BASTON
ZBOR FRÂNT
BIET NOMAD
DA ȘI NU!
O FLOARE
PRIMĂVARĂ
RUGA FRUNZELOR
TOAMNA, SUB PAȘI
RIME DE TOAMNĂ

VALS

Se leagănă valu-nspumat,
Să-mi urce spre Ararat
Corabia viselor roz
Scăpată în larg de-un matroz.

Degeaba eu astăzi mai Țes
Noianul de vise-n eres,
Căci nava visului roz
Pierit-a cu tot cu matroz.

Șiruri de vise se curmă,
Ne-am păcălit în exces;
Ne plângem dorul din urmă,
Comemorând azi un deces!

Se tânguie valu-nspumat
La poale de Ararat,
Pierdutul cu vârful în nor,
Vieții eșec, spectator.

VALS - BASTON

Prin greul vieții mă plimb în baston,
Cu mâini tremurânde pe luciul mâner:
Așa rătăci-voi curând pe alei,
Cu ochii pierduți alene, spre cer.

În greul vieții de-acum, fără zale,
Mai caut zadarnic un far:
Căzută pe-o bancă-n a plângerii vale,
Ruga-voi trecutul să vină-n zadar.

Din greul vieții, rămasă-n baston,
Cu jale-mi plec fruntea-n mâner;
Speranțe trecute-n zbor pe alei
Baloane-s de vise pierdute spre cer.

Printre castane și frunzele moarte
Tristețea colindă-n baston,
Cerând amintirii o clipă s-o poarte
În ritm, legănat, de Baston. . .

ZBOR FRÂNT

Plânge o pasăre, că zborul i s-a frânt;
Ciocul și-l pleacă, resemnat, spre pământ.
Câte o lacrimă din ochi se prelinge
Și toată făptura-i în hohote plânge.

Pământul absoarbe lacrimi sărate,
Cântul îi triluie grele păcate,
Pe care, plăpândă, n-a făptuit;
Dovadă nu are, doar trist piuit. . .

. . .Din penele-i moarte, eman-un parfum
Ce zboară-n înalturi, părelnic, un fum. . .

BIET NOMAD

Nisipurile-s mișcătoare și fierbinți.
Te-afunzi în deșert, pășind printre dune,
Ce te-atrag, de ajuns chiar să te minți
Că aluneci spre neant, clătinându-ți ființa,
Spre o lume, ce-ți poate răpune dorința
Și înșelătorul vis, ce-ți atrage pașii
Spre un țel neclar, dar ispititor.
El te face să luneci prin nisip mișcător,
Ignorându-ți adevăratul și nesecatul dor.

. . .Devii , prin dune de nisip, un biet nomad,
Ce-și pierde în zadar țeluri, ce în vid decad.

DA ȘI NU!

Îmi place jocul umbrei,
Când vântul mișcă frunza,
Când cerul e albastru, cu irizări diverse,
Când soarele alungă tristețea-ngândurată,
Iar pe războiul minții se țese, albă, pânda!

Nu-mi place când puhoai vâjzătoare se-aruncă
Și un potop îți varsă nemulțumiri oculte;
O spaimă mă cuprinde, îmi crește suferința
Când, cu cruzime, cade din înălțimi o stâncă!

Urăsc dezlănțuirea satanică a firii;
Nu-mi place jocul sumbru, când vântul mușcă frunza
Strivind firul vieții și idealuri multe,
Când, pe războiul minții, mi se destramă pânda!

O FLOARE

S-a stins de prea puțină dragoste,
Tulpina firavă a cedat durerii
Ce i-a ofilit petalele din obraji
Și i-a îngălbenit frunzele degetelor.
Palmele au fluturat în vid,
Agățându-se dureros de ultimul zid,
Scorojit și trist, ca privirea ei de-ametist.

O lacrimă s-a prelins violet
În lumina de soare iernatic,
Ca un Amin pe-un suflet zănatic,
Prăbușit definitiv în inert.
Viața-i fu doar o pacoste,
De s-a frânt însetată
După un strop de dragoste,
Săraca floare ratată!

PRIMĂVARĂ

Mi-a bătut o creangă-n geam,
cu bobocii albi de flori;
Muguri noi răsar pe ram,
ca speranțe pentru noi.

Mi-au intrat copacii-n casă
oglinziți de geamul ușii,
De nimic nu mai îmi pasă,
c-a trecut vremea păpușii!

P.S. În tovărășia florilor,
decor multicolor,
Încerc să-ntineresc,
să reînviu un dor...

RUȚA FRUNZELOR

Frunzele sunt mâinile florilor
Care aduc mângâiere tulpinei
Cu bogăția de clorofilă
Ce înfrumusețează florile parfumate
Ce se leagănă pe tije colorate
Înălțând naturii un veșnic cânt,
Mulțumind rădăcinilor din pământ
Pentru siguranța și hrana din adânc.

Frunzele se apleacă, în rugă, plângând,
Când le doare, ofilindu-le nemilosul soare,
Când norii nu cern picuri de ploaie
Ca setea rădăcinii să le ogoaie,
Sau când omul le rupe, brutal,
Ca cel mai evoluat animal...

...Floarea, prin frunze, capul și-nclină
În rugă, spre viață și spre lumină.

TOAMNA, SUB PAȘI

A ruginit pământul, iar frunzele uscate,
Ce plâng, foșnind ușor, sub pași nepăsători,
Covor de frunze moarte, bogate în culori,
Așteaptă haina iernii, sub crengile plecate.

Plâng resemnate, sub bruma dimineții;
De multele decenii e soarta ce și-o știu,
Căci vântul rece-al toamnei le-alungă în pustiu,
Simțind moartea aproape sub haina bătrâneții.

Covorul arămiu în tonurile toamnei,
Pufos, sub pași, de-acuma, curând va putrezi;
Din somn adânc de iarnă, nimic nu-l va trezi,
Nici gândurile blânde, sub pașii rari ai Doamnei...

RIME DE TOAMNĂ

Sub galbene frunze de toamnă,
O vrabie zboară rotund,
Bulgăre ca de cenușă
De vânt spulberată, pe prund.

În toamnă și amintirea
Se pierde mereu în afund,
Din anii trecuți prea devreme
Cu care, azi, mă confund.

Frunzele toamnei târzii
Tristețea naturii ascund;
Sensul vieții, de astăzi
Îl înțeleg mai profund.

ADELAIDA CRISTESCU ISELLIN

PENTRU CĂ...
SINGURĂTATE
TU...
UN PAS
EU SUNT
ȘI TOTUȘI SPER
FLORI DE TEI
ȘI DACĂ
PENTRU CĂ SUNT O ARIPĂ...

PENTRU CĂ...

Pentru că era vară și ne jucam de-a iubirea,
ne pierdeam printre lacrimi și ne regăseam în lumină,
tu - îndrăgostit de emancipare,
eu - îndrăgostită de tine.
Lumea se învârtea în cercul ei strâmt și sublim,
aruncând cu noroiul adânc al uitării de sine,
și tu zâmbeai a iubire,
eu plângeam a uitare,
era prea multă vară în ochii tăi de ascunsă mirare.
Tu, îndrăgostit de emancipare,
eu, aripă frântă de durerea zborului către tine,
ei lovindu-ne sufletele
cu noroiul din inimi,
Pentru că?
Pentru că ...
iubirea.

SINGURĂTATE

Sunt cuvinte ce tac,
sunt cuvinte ce plâng,
sunt cuvinte ce mint și se pierd printre rânduri.

Ascunse iubiri se strecoară încet printre lacrimi,
obrajii devin oglinzi pentru clipe,
noi, singuri, privim cum se pierde lumina,
printre genele dulci ale morții din noi.

Singurătatea ne macină visele,
în nopțile lungi de iarnă,
zăpezile trecutului ne bântuie somnul,
aripile se ridică a zbor în fiecare dimineață,
dar e prea multă singurătate în noi
și ne pierdem printre cuvinte ce dor.

TU...

Tu - nu ești prima mea iubire,
și n-o să te mint că ești singura,
dar tu știi foarte bine că ești ultima zbatere de aripă.

Dă-mi inima ta să îmi ascund teama de iubire
și să simt cum e să trăiești
în lumea luminilor,
dă-mi sufletul tău să îmi ascund lacrima
care a curs și acum o mie de ani,
din același gând.

Tu - nu ești singura mea iubire,
esti ultima și cea mai importantă,
acum în clipa de pe urmă,
când eu nu mai sunt eu,
ci altcineva, fără nume și fără chip,
ca un vis de departe.

Eu - nu sunt ultima ta dragoste,
sunt prima și cea mai sinceră,
pentru că sunt ireal de adevărată,
așa, fără nume și viață reală,
sunt mai concretă decât oricine pe lume,
sunt fata de vânt și de sânge,
sunt fata din visul iubirii
și atât.

UN PAS

Într-o zi iubirea a murit,
lacrimile nu nășteau flori ca în povești,
oamenii nu zâmbeau, clipele nu se pierdeau,
inimile nu încetau să își cânte versurile.

Un pas către moarte, un pas către viață,
alegeri,
speranțe și vise.

Eu - o lumină,
tu - o depărtare.

EU SUNT

Eu sunt comediantul ce străbate lumea,
în căutarea unei iubiri de o vară.

Eu sunt comediantul care râde,
de lumea tot mai cenzurată
de setea de putere.

Eu sunt comediantul care moare,
în fiecare dimineață,
și învie în fiecare noapte,
sperând că va găsi Iubirea.

ȘI TOTUȘI SPER

Noroi,
spaimă,
indiferență,
aud roțile cerului cum se tulbură
în adâncurile iadului,
sper,
sper să ajung din rai în iad,
pentru a regăsi noroiul din inima mea,
din speranța ta
și cred în viață,
în lacrimi,
în speranță,
sper...
tu, eu, noi, voi...
Ce zgomot de suflete cazând în infernul
din marea albastră a vieții!
Noi,
voi,
speranță și drog,
drog și lumină.
Doamne unde ești,
Tu?

FLORI DE TEI

Era vară și noi eram singuri,
ne jucam de-a fericirea și de-a viața,
unele gânduri se întâlneau printre stele.

Eu mă îndrăgostisem de vise,
tu de emancipare,
eu mă împiedicaseam de stele,
tu de o dorință.

Suntem flori de tei,
dar nu știm,
credem că suntem doar oameni,
dar de fapt nu suntem decât
visul de vară
al iubirii.

Ploua într-o zi de mai,
printre lacrimile mele se pierdeau
amintirile.

Tu - un gând de tristete,
eu - o spaimă de viață,
ei - singurătați printre stele.

Într-o zi vom fi iarăși noi,
sau poate că nu.

Cine știe?

Tu știi?

ȘI DACĂ

Și dacă lumina din mine se pierde,
și dacă iubirea din tine dispare,
eu, dincolo de mine,
tu, dincolo de tine, fericire.

Sunt un fluture de lumină, ești o aripă de zbor,
sunt un gând, ești o mișcare de viață!
Și, dincolo de toate, iubirea mea,
ca o floare de gheață într-o dimineață de iarnă!

PENTRU CĂ SUNT O ARIPĂ...

Pentru că sunt o aripă,
zdrobită de un val, pe un țărm îndepărtat,
mă pierd printre lacrimi,
mă regăsesc printre zâmbete.
Râd și plâng,
cânt și tac, sunt aici, sunt dincolo, sunt.
El e o frântură de cer,
într-o dimineață de mai,
eu, o floare pierdută în grădinile iernii.
Eu, o speranță,
el, o sclipire de fulger,
eu, fericire,
el, fericire.
Eu, tu,
tu, eu,
un joc de-a viața,
un joc de-a moartea,
și, în final,
noi.

MARIETA DĂNĂILĂ ROȘU

NINSOARE
LACRIMĂ DE NOR
UȘA LUMINII
CERȘIM
SIMBOL DE PIETATE
OCHII SOARELUI
DURERE
RADIOGRAFIA LACRIMEI
CULORI ȘI ESENȚE

NINSOARE

Plopul a început
să ningă.
Fulgii albi și ușori
zboară până la nori
Să mângâie
tâmpile de heruvimi
și serafimi,
care veghează
și se roagă în cer
Dumnezeului Cel Sfânt,
ca noi să-L preaslăvim
pe pământ.
TAINĂ
Oare...
câte virtuți
sau patimi
ascunzi,
ale celor dispăruți,
ce-au ajuns
în tine,
cană de lut?...

LACRIMĂ DE NOR

Doru-i zbor
și zboru-i nor,
dor pe aripi călător...

Când de mine,
ți-o fi dor,
să-mi vorbești
cu glas ușor,
să mă mângâi
când eu dor,
și am...
lacrimă de nor.

UȘA LUMINII

Șoaptele iubirii
bat la ușa Tăcerii,
Tăcerea strigă
la ușa Cuvântului,
Cuvântul strigă,
la ușa Luminii
Lumina strigă
la ușa Veșniciei. ...

CERȘIM

Cerșim de la soare căldură,
Dar vine un nor și ne-o fură.
Cerșim de la viață speranțe,
Dar ea ne dă doar “chitanțe”!

Cerșim de la semeni clemență
Și-ajungem în prag de demență!
Cerșim de la lume dreptate
Și-ajungem la... ilaritate!

SIMBOL DE PIETATE

Petale de crin,
Albe, immaculate,
Simbol de pietate,
Lumină, dreptate...

Petale de crin,
Haina pocăinței,
Petale de crin,
Mireasma credinței...

OCHII SOARELUI

Orice fior
de aducere-aminte
se-nfrățește cu gândul
care-și ia zborul
spre ochii soarelui,
sub care
dalta tăcerii
sapă Cuvântul
în peretele
amurgului...

DURERE

Mi-e dor de tine și mă doare
Că prea departe ai plecat,
Acolo, dincolo de soare.

De-atunci am suflet dezbrăcat.
Ce blândă, mamă, tu ai fost!
Oare știai al vieții rost?
Te-ntreb, fiindcă nu mai știu,

În mine totul e pustiu,
Pustiu, durere, chin, tristețe!...
Mi-ar prinde bine-a ta blândețe,
Căci doar pe Bunul Dumnezeu

Îl am aproape-acuma eu,
Să țin în noaptea albă sfat
Și numai El m-a ajutat
Ca să-mi revin, să-mi cresc băiatul
Și să-mi mai potolesc oftatul!...

Împreună cu-al meu tată,
Să te rogi, măicuță-ndată,
Să apară și la mine
Zorile cele senine!

RADIOGRAFIA LACRIMEI

Bucurie,
Amărăciune,
Durere,
Revoltă,
Neputință
Pocăință,
Resemnare,
Tristețe,
Recunoștință,
Iubire,

Totul strâns
într-o lacrimă!...

CULORI ȘI ESENȚE

Albastrul e-un cer,
dar poate fi marea.
Albul este pacea,
dar poate fi și-o stea.
Verde e speranța din inima ta.
Albu-i puritatea,
galbenul e-n grâu
și-n soarele ce naște
viața ca un râu.
Negrul nu există!
Sau... poate eu nu știu!

Esența din culori
E doar în curcubeu!

MARIANA GRECU VOICA

SCRISOARE PENTRU SORA MEA MAI MARE

DOINĂ

ELEGIE PENTRU MAMA

SFÂNTĂ FLOARE BUSUIOC

DOR DE CÂNTEC

AM PE LUME CINCI COPII

**SCRISOARE
PENTRU SORA MEA MAI MARE**

-Cezarinei la a 50-a carte-

Sub o stea ocrotitoare,
Cezarina, te-ai născut;
Îngeri și a lor Maică
Lângă tine i-ai avut.

Nici acum nu stau departe
Sunt alături tot mereu.
C-ai scris carte după carte,
Martor ți-este Dumnezeu.

Lumea-ntreagă te slăvește,
Chiar de nu-ți vor arăta.
„Monumentul” te mărește,
Unde-ai scris de Mama ta.

Chiar de spiritul vă leagă
Și la sânul ei n-ai stat,
Ea acolo, sus, se roagă,
Pentru toți a-ngenuncheat.

Cezarina, scumpă soră
Te-am numit și te iubesc
Asta-mi ești, în orice oră,
De mă chemi, am să sosesc!

Veritabile smaralde,
Perle, strofe izvorăsc,
Din izvoarele-n cascade,
Lumea-ntreagă împânzesc.

Ești al nostru scump tezaur.
Când ai timp să te-odihnești?
Dreapta ta – mână de aur,
Scrie versuri, lungi povești.

Iar cu-a tale „nașteri” multe,
Peste-această lume treci.
Vei rămâne ca un munte
Tu, nemuritoare-n veci.

DOINĂ

-în amintirea mamei Zoița-

Mamă, de când tu te-ai dus
Lacrimi multe mi s-au scurs
Și obrazii mi-au brăzdat,
De-atunci plâng neîncetat.

Vino, mamă-n visul meu,
Să-mi spui de-ți mai este rău,
Cu cine te-ai întâlnit
Și cu cine-ai mai vorbit!

Ai răbdat ca și Hristos,
Mamă, când căzut-ai jos.
Te mai rog neîncetat
Să-mi spui cin' te-a supărat.

Tu te-ai dus în ceruri sus
Unde te-a chemat Iisus.
Dar să știi, măicuța mea,
Că se simte lipsa ta!

Și-ntre frați noi ne certăm,
Nici nu vrem să ne-mpăcăm,
Pentru casa părintească,
C-ar vrea toți s-o moștenească.

Dacă tu, mamă, trăiai,
Pe noi toți ne împăcai,
Erai tare înțeleaptă.
Să ne ierți, măicuță dreaptă!

ELEGIE PENTRU MAMA

Șase luni trecut-au, grele;
Lacrimi – boabe de mărgele
S-au prelins și s-au vărsat
De când, mamă, ai plecat...

Și-ai lăsat nemângâiați,
Maică, unsprezece frați.
Cărora le este dor
Veșnic de măicuța lor.

Tu te-ai dus prea repede
Și-unsprezece lebede
Parcă s-au oprit din zbor
Dincolo de-al lor sobor.

Cât trăim, te-om pomeni,
Maică-n veci, iertată fii,
Iar în patria cerească
Dumnezeu să te-odihnească!

SFÂNTĂ FLOARE BUSUIOC

Frunzuliță viorele,
În grădina casei mele
Am crescut cinci floricele.
Cum e soarele în zori

Astfel sunt ai mei feciori.
Și-ți dau aripi ca să zbori.
Ca zambila parfumată
Mândră este a mea fată.

Aș privi-o viața toată.
Când fetița mea zâmbește
Soarele îți strălucește.
Toată lumea o iubește.

Floare albă de lalea
Ei sunt toat-averea mea
Nu-mi mai pare viața grea.
I-am crescut cu drag și dor

În ciuda dușmanilor
Ce au grija mea și-a lor!
Sfântă floare busuioc,
Tu care mi-aduci noroc.
Mi-arde inima cu foc.

Roagă-l tu pe Dumnezeu
Să ne-ajute când ni-e greu

Și să deie la dușmani
Griji puține și mulți bani.

Busuioc, floare de soi
Roagă-l tu și pentru noi
Să ne ierte de păcate.
La Mulți Ani, cu sănătate!

DOR DE CÂNTEC

Firicel de albăstrea,
Când eram mai tinerea
Mă rugam lui Dumnezeu
Să-mi dea soartă cum vreau eu.

Dar El nu m-a ascultat.
Să vă spun ce s-a-ntâmpat:
Mi-am dorit pe-acest pământ
Toată viața mea să cânt.

Dimineața mă trezeam
În oglindă mă priveam
Și cântam de drag și dor
Cântecele din folclor.

Mama mea când m-auzea
Tot de treabă-mi căuta;

Îi era și ei prea greu
Cu unș'pe prunci în jurul său.

Dar vă spun, a ei povăță
Mult mi-a folosit în viață.
Ajunsă de măritat
Tot ea mi-a ales bărbat.

Ani de ani am dus-o greu:
Știe numai Dumnezeu.
Bătrânețea a venit.
Omul meu s-a liniștit.

Am muncit și-am învățat,
De cântat nu m-am lăsat
Și-am crescut în grădiniță
Patru crini și-o garofiță.

Doamne, eu mă rog la Tine
La dușmani, Tu fă-le bine.
Mă mai rog din zori în zori
Apără-i pe-ai mei feciori.

Iar de-i lumea bună, rea,
Grijă ai de fata mea;
Pentru asta am trăit,
Am cântat și Te-am iubit...

AM PE LUME CINCI COPII

Frunzuliță din câmpii
Am pe lume cinci copii.
Până mari eu i-am văzut
Multă grijă am avut.

Pe brațe i-am legănat
Și cu mult drag le-am cântat.
Și iar verde de sulfină,
Patru crini am în grădină,

Mai pe urmă-o lăcrimioară,
Mă unge la inimioară.
Bucuria-mi este mare:
Mă uit la ei ca la soare.

Iar când cerul se-nnorează
Inima mea se-ntristează.
Vremurile s-au schimbat,
Iar băieții mi-au plecat.

Mi i-a luat străinătatea,
Mi-au lăsat singurătatea.
Dar nu sunt chiar singurea,
O am pe fetița mea.

Când mă vede supărată,
Lasă toată treaba baltă
Și se-așează-n poala mea
Tot ștergându-mi lacrima:

Eu știu, mamă, că ți-e dor,
Nici mie nu mi-e ușor.
Va mai trece-o săptămână
Și vom fi iar împreună.

Frații, sora și-au lăsat
În urmă nu s-au uitat.
Am să-L rog pe Dumnezeu
Să v-ajute când vi-i greu.

Să vă ierte de păcate
Să veniți cu sănătate...

CONSTANȚA HĂRJOȘHE

DE IARNĂ
NUMAI
PENTRU CĂ...
CRED
CU TINE
TÂRZIU DE TANDREȚE
SĂ MAI FIU, SĂ MAI FII...
REGĂSIRE
A TREIA ZI
SPECIALITATEA MEA E VISUL

DE IARNĂ

Iarna mi se umple părul de dragoste,
mândria îmi delirează în tristețe
și tu,
fixat pe retina adolescenței mele,
insişti să locuiești stângaci
la mine în cuvinte
și nu pot nega
evidența celei mai dificile ierni.

În rarele momente,
când ating neaua de mine,
realitatea și irealitatea coexistă,
paralel,
independent una de alta.

Zăpada pacifică liniștea intimă,
îmi dă ceasul vremii înapoi
și ochii mi se tulbură o clipă
de aripa lichidă.

Sunt singură
și mă lovește o altă iarnă...

NUMAI

Gândurile îmi intră
În ordinea logică,
fără cusur,
a universului
și mă grăbesc
să nu-mi pară rău
de realitatea
ce nu rezistă verificării.

Am plătit bilet
pentru o cursă nelimitată
și vara cade încă o dată
peste mine
cu emoții și înțeleșuri,
pe care nu le puteam cizela
decât duminica,
într-o versiune mereu îmbunătățită,
grație mie,
care țeseam povești
între punctele fixe
ale aceluiași joc,
care era cu atât mai frumos,
cu cât avea rigorile
și limitele lui,
iar eu dezertam maestru
cu răsuciri de titirez. . .

PENTRU CĂ...

Pipăi timpul
și mă dor buricele degetelor,
ce stăruie
în fiecare noapte
să dea verdelui o altă nuanță.
Îmi împletesc
cu migală exasperantă
uimirea gloriei trecutului
și mă deplasez în mine
cu un sentiment
de nedreptate.
Nemărturisit,
trăiesc vacanța
ca pe o frustrare,
fiind vieții absentă.
Și cine, atunci, îmi ignora
albastrul largului zbor,
îmi va scrie,
poate, acum,
pe troienele unei ninsori
până la genunchi
“TE IUBESC!”
Pentru că,
în orice cascadă de râs
și în orice împletire a degetelor,
geme o lacrimă...

CRED

Spre seară,
într-un colț al minții
mi s-a aciuat un gând,
pe care îl așez meticulos
pe retina timpului.

Încep jocul
și cred timid
în virusul binelui,
strângând cu naivitate
o eternitate de patimi.

Sper în devenirea mea și,
în egală măsură,
în plenitudinea lacrimii
ștrangulate.
Cred mai ales
în simetria
asimetricului tău
și mă dor fizic
izbânzile iluzorii.

Tăcerea mea e indecentă
și viața îmi acceptă
jocul extravagant
cu discreția
unui duhovnic.

CU TINE

Am o suită de stări sufletești,
ca niște mătăanii.

Mi-e bine,
pentru că visul
mă încredințează visului;
mi-e bine pentru că,
oricum,
iluzia e nesfârșită;
mi-e bine,
chiar dacă nu am reușit
să-ți spun
câte întrebări
ți-am pus în lipsă. . .

Și pentru că verbul
“A EXISTA”
îmi provoacă
o insuportabilă sleire,
Dumnezeu
m-a răsplătit cu tine,
având astfel puterea
să mă sting
în lacrima
unui fir de iarbă.

TÂRZIU DE TANDREȚE

Dispune tu,
amintiri de gradul întâi
într-o mută și
prea târzie cursă.
Dezmiardă-mi tu
curajul gândului nătâng
și ondulează-mi
tandrețea de-o zi
după coama nebună
a nervilor tăi.
Dă-mi tu scoarța însetată
a copacilor,
să-mi fac din ea
armură visurilor.
Încearcă tu
să recunoști în oglindă
când îți pierzi
respirația după spectacol.
Și calculează tu
coeficientul de tandrețe,
astfel încât
să ne fie vara
plină-n început. . .

SĂ MAI FIU, SĂ MAI FII...

Te-am lăsat o vreme în singurătatea mea,
Să-mi umbli prin minte în voie
Și, când am deschis ochii
Nu era prea târziu în cer, atunci, aici.
Urc în timp vulnerabilă,
Cu povara trupului meu,
Iar soarele tandru fulgeră nimb
Și mă roagă să mai fiu, să mai fii...

REGĂSIRE

Și iar mă întorc la mine,
Dimineață neîmpăcată, flămândă,
Și iar femeie uitată.
Îmi doream brațele lungi
Și mereu mi se cerea ceva.
Îmi doream un trup de taină,
Când cineva îmi sigila nevoia tăcerii...
Și iar mă întorc la mine,
Dimineață neîmpăcată, flămândă,
Cu stăruința fricii de-nceput.

A TREIA ZI

Trăiesc uneori cu senzația că lucrurile decurg armonios în viața altora,
pe când propria-mi viață este un simptom acut de dificultate,
căruia încerc să-i aplic cele mai de soi cosmetice.
Este incurabilă încercarea mea de a scurta drumul,
încercare care aduce după sine frustrarea.
Nu-mi este de-ajuns starea emoțională,
am nevoie de o disciplină emoțională.
Vreau să ajung la etajul al patrulea fără să trec dureros prin doi,
pentru că mi se poate întâmpla să-mi dispară sursa
de unde îmi împrumut puterea.
Sunt una cu ceea ce simt,
dar sunt incapabilă să cumpăr soluții la sfârșitul zilei,
pentru că a doua zi îmi pun febril întrebarea:
“ Va exista a treia?”

SPECIALITATEA MEA E VISUL

Mă apuc cu evlavie de testul grilă,
pentru că intră în sarcina mea să-mi dau extemporalul minții.

Subiectul este trăsnit?

Vi se pare primejdioasă alegerea?

Simt nevoia să hoinăresc și m-am rătăcit prin mine.

Sunt extravagantă?

Nu știți că am un puls anapoda?

Mi-ați dărâmat stâlpii de rezistență
și mi-ați călcat fără milă pe marginea durerii.

Decent ar fi fost să nu faceți zgomot...

M-ați îndepărtat de mine.

De ce îmi contabilizați visele?

Aveți nevoie de un cântar

să-mi puneți într-un taler metehnele și în altul păcatele?

Vreau să-mi revendic clipa,

chiar dacă am alunecat inconștient în mine.

Sunteți, oare, în stare să-mi ordonați visele după nuanțe?

Cenzurați-mi lacrimile și nevroza,

dar nu-mi cenzurați colecția de visuri,

pentru că îmi istoviți emoția,

pentru că nu voi îngenunchea nicicum

dorinței voastre de a vă avea companie bizară

la hoinăreala prin mine.

Și, pentru că uneori succesul este întâmplător,

și, pentru că sunt, ca orice om,

conectată la matca bârfelor,

vreau să știți că rădăcinile mele sunt drepte și lungi

și că astfel, am șansa să vă întorc vouă spatele,

și să promovez visurile...

ALEXANDRU MIHAI IRIMIA

ARHEUS
CROCHIU
PEISAJ CU SALCIE
ADELA
DIALOG
DEZSINGURARE
ÎNGERII N-AU ARIPI
EPILOG
TOT CE IUBESC EȘTI TU!

ARHEUS

La urma urmelor rămâne talpa,
ultimul cel dintâi cuvânt
al unei miinți frumoase
ca inima unui prunc
rotund de iubire.

El scrie ce-a fost
pentru ce este mereu
și mai descoperă o perlă
nisipului pe care stă o copilă.
La urma urmelor rămâne marea.

CROCHIU

Mirosind a floare,
o blond ovală
ca o lumină
îmi zâmbește
pentru prima oară.
Ca un zefir, un dor
în liniște ating
și mă simt
întors în mine,
munte în piatra sa.

PEISAJ CU SĂLCIE

bâldâbâc de piatră verde,
verde de mălai gălbui—
broasca sare-n apă, pleosc,

de la bob spre verde sare,
de la unu pân' la toamnă,
de la trei și până-n iarnă

mămăliga-n patru-o dau,
ceapa-n patru eu o sparg,
floarea floarea își desface

și mai mult de dor bălai
clopul, lacrima și clopotul
clop și pic și cling verzui

bâldâbâc de piatră verde,
verde galben de mă lași,
broasca face-n apă, pleosc

ADELA

Cu zâmbetul tău de pălărie ușor arcuită
boltind în el toate visele mele
te apropii pâș-păș,
de parcă nu ai fi tu, ci lacrimă
și-mi șoptești lângă inimă respirații.
Deodată tresar și te privesc infinit de frumos:

Când sunt aici cu tine liniștea se așterne
odată cu bucuria zăpezii de a fi
când aici, când acolo,
ca dansul dintre fluturi și floare
dintre înger și om, dintre dor și mai mult dor
într-o continuă îmbrățișare și niciodată îndeajuns

Inventarea caietelor de matematică
și a ochelarilor...

am să mă pătrățesc, zise îngerul râzând,
încercuire de două cercuri,
ca un infinit,
unu am să mă fac,
cu aripile albatrosului zburat
să calculați existența culorii albastru;
ochelari cu nas
și urechi și cântece
am să mă fac, să simțiți
frumusețea sufletului ne-demon-strat

DIALOG

Azi mi-am întrebat sufletul:

-Ce nu te doare?

Mi-a răspuns așa:

-Să nu te mai rupi de mine!

DEZSINGURARE

Ne întredeschidem de suflet buzele

pătrunzătoare pătrunzând

deliciul de a fi

sărutat

și de a săruta

lumina dinaintea ochilor,

inima dinaintea fiecărei respirații...

ÎNGERII N-AU ARIPI

Îngerii n-au aripi, ei au inimi,
cu nas roz de acadea
din floare scuturată,
care zboară pretutindeni
acolo unde un om îi cheamă.

Acolo unde cad odată
o mie de flori albe,
pe rana ca pieptul
cresc lacrimi ochioase
ca inima unui îndrăgostit.

O voce burtoasă ca spațiul
mă animă pe creștet
și-mi spune: „să cazi
spre țâța vacii în genunchi,
să te ridici, să cazi spre înălțare”

EPILOG

Mi-am adus aminte de Naștere,
de dor ne facem depărtare,
apoi ne conturăm
unul sufletul celuilalt
din cer și pământ, ars și plouat -

ne jucăm, dansăm, trăim,
iubim ca și cum nu ne-am fi cunoscut,
rotindu-ne,
învârtindu-ne,
rostogolindu-ne,
înălțând sufletul de trup
prin trup, precum respirația fulgilor,
întreatinsă,
întrezărită,
între țărături
albe și negre, până la ceruri,
printre ape adânci și limpezi, nețărăturate -

apoi liberi ca linia orizontului
zvâcnim Totali,
ca o țărătura
țiuind din bobocul cărnos
prin platoșa de melc a misterului.

**TOT
CE IUBESC
EȘTI TU!**

Tu, care ești
atât de puțin om,
doar cât să te zăresc,
și atât de mult lumină,
ai lăsat adânc în mine,
înainte de a mă naște
și înainte de a muri,
dorul de Tine.

TUDOSIA LAZĂR

CEL DINTĂI REGRET

CEL DINTĂI REGRET

Prin anii optzeci, Lavisia era căsătorită de ceva timp. Își găsisese “bărbatul vieții”, căruia îi dăruise o fetiță dulce de tot, ca o împlinire a vieții ei. O iubea tot atât de mult pe cât o dorise. Era lumina zilelor și a speranțelor sale.

Avusese în viață multe momente grele, perioade în care viața ei nu a fost prea roză. Toate acestea au maturizat-o și au scos-o de sub cupola romantismului, despre care crezuse că domină lumea, au trezit-o la realitatea de zi cu zi, arătându-i că viața are doar clipe, de fericire, nici măcar momente și că, de multe ori, ele pot trece pe lângă tine fără ca să să le observi.

Era ocupată tot timpul cu serviciul, cu treburile casei, cu fiica sa, încât zilele și lunile treceau pe nesimțite. Nu se plângea niciodată, dar un ochi mai atent putea observa că, deși avea doar câțiva ani de căsnicie, la acest capitol nu se putea lăuda. Însă Lavisia nu se plângea. Căsnicia ei, cu bune și rele, era un “domeniu” în care nu se pătrundea, pentru că nu discuta cu nimeni acest subiect.

A sosit și vara, când ea și soțul ei programaseră să meargă în concediu de odihnă. Se bucura din toată inima că va merge la țară, în locurile natale, de care căsătoria o îndepărtase, așternând o distanță uriașă între ea și satul său, unde își lăsase cele mai frumoase amintiri. Avea să-și revadă familia, să întâlnească foști colegi și colege de școală, locuri dragi ei și oameni care-i aduceau aminte de momentele frumoase ale vieții.

Aștepta cu nespusă nerăbdare ziua plecării, iar bagajele erau deja făcute. Au plecat în zori. Sufletul îi era mai plin, de bucurie, de cât era portbagajul mașinii, de bagaje care se tot aglomeraseră. Mașina alerga veselă, simțea parcă și ea bucuria celor care o conduceau. Drumul, deși foarte lung, a fost o minunăție, mai ales că se strecura printr-o natură superbă, generoasă, la fel ca sufletul Lavisiei.

Au urmat zile frumoase, petrecute în satul natal, un sat frumos, cu

oameni harnici și cumsecade. Zile vesele, pline de soarele fericirii, iar preocupările zilnice, care îi aminteau de anii copilăriei, aveau un anume parfum, o încărcare cu energie și îi dădeau speranțe de mai bine.

La câteva zile de la sosirea ei, Lavisia a căutat-o pe Fana, o veche prietenă din “tinerețe”, dornică să depene împreună amintiri. Fana a fost surprinsă, dar la fel de bucuroasă de revedere.

-Hei, străino, ce vânt te-a adus? Ce mai faci?

-Hai, lasă, că nu am avut când să mă înstrăinez, doar am fost acasă în fiecare vară! Numai că nu ne-am întâlnit de fiecare dată! Ia spune-mi, cum îți este?

-Cum să fie, tu, Lavisia, așa și așa, când mai bine, când mai puțin bine... Poate că ți-a spus sora ta că nu mai lucrez acolo, mi-am găsit un loc de muncă în altă parte.

-Mă bucur pentru tine, dar...”cu dragostea cum stai?”

-Ei, ce să spun, nu mă laud, știi tu că eu sunt mai pretențioasă și mai “emancipată” când e vorba de băieți! Dar mai bine povestește-mi despre tine!

-A, să știi că am multe de spus. Am o fetiță! Cristina! este o dulce, un înger de copil!

Și așa, povestind întruna, Lavisia și-a dat seama că s-a scurs cam mult timp și că ar vrea să afle câte ceva și despre alte cunoștințe comune.

-Hai, tu, Fana, că ți-am făcut capul calendar! Mai spune-mi și tu câte ceva, ce mai fac fostele noastre prietene...

-Larisia, îmi pare rău, nici eu nu prea mai am vești despre ele! Dar îți voi spune ceva care te va surprinde și te va îndurera!

-Spune, despre ce este vorba?

-Mary, cea care ți-a fost colegă de clasă și de bancă în liceu... Ei, bine, a murit!

-Nu se poate, nu pot să cred așa ceva, o fată atât de plină de viață, nu se poate!

-Te cred, și mie mi-a fost greu când am aflat!

Dar iată că s-a întâmplat! Tu știi că ea era cam sensibilă.

S-a căsătorit, a rămas însărcinată, a dat naștere unui băiețel și, foarte repede, a rămas din nou însărcinată. Probabil a gândit că nu este momentul să mai aibă un copil. Așa că a apelat la cineva... să-i provoace o întrerupere de sarcină. Și... nu i-a reușit... Au încercat să o salveze, dar... a fost prea târziu pentru ea. Nu s-a mai putut face nimic...

-Doamne, nu se poate, nu pot să cred. Mi-e greu să accept că nu mai e, că nu o voi revedea niciodată. Fana, sunt răvășită! Merg acasă, că-mi vine să plâng. Sper să ne mai revedem și...

-Nu-i nimic, mi-a făcut mare bucurie revederea!...

Dar Lavisia nu o mai auzea. Era bulversată de vestea aflată. Nu și-a dat seama când a ajuns acasă, era neatentă la ce se întâmpla în jurul ei, a răspuns fără noimă când soțul ei a vrut să știe unde a fost.

În minte i se derulau ultimele amintiri legate de Mary. Și-a luat fetița în brațe, a strâns-o tare la piept și a mers să o culce. În timp ce-și adormea copilul, o întrebare nu-i dădea pace: "De ce, de ce a fost posibil așa ceva?"

Mary fusese o fată care atrăgea atenția printr-o anumită sficiune, o anume sensibilitate, neîntâlnite în mod firesc. Lavisia își amintea cum de multe ori îi venise în minte gândul că "fata asta parcă nu face parte din lumea noastră". În ultimul an de liceu i-a fost colegă de bancă și s-au împrietenit atât de mult, încât au stabilit ca, după terminarea școlii, după examenul de bacalaureat, ele două și Fana, să plece împreună din sat, pentru a căuta un loc de muncă și a-și face un rost.

De ziua Maicii Domnului, când Mary și-a sărbătorit ziua, a fost invitată și Lavisia. Aici se afla și un băiat, rudă cu Mary, din altă localitate, care a făcut o adevărată pasiune pentru ea. Mary, vrei-nu vrei, la rugămintea băiatului, o tot vizita pe Lavisia, împreună cu acesta, pentru a-i da posibilitatea să fie în preajma ei. Numai că Lavisia avea o altă iubire și era deranjată de insistențele băiatului.

-Mary, nu mai veni cu el pe la mine, pur și simplu, nu vreau să-l văd!

-Tu, Lavisia, nu pot să scap de el, mă roagă cu lacrimi să-l ajut să te cucerească!

Dar Lavisia nu a putut înțelege că din milă pentru bietul om, care era îndrăgostit nebunește de “indianca lui”, din bună creștere, Mary se lăsa înduplecată să i-l aducă în vizită. Poate chiar îl considera o partidă bună pentru ea, deoarece îi știa pe amândoi și dorea sincer să-i împrietenească, sau, dacă ar fi avut încredere mai multă în prietena ei, viața Lavisiei ar fi fost cu totul alta. Dar nu întotdeauna intențiile bune au efectul dorit. Nu întotdeauna știm să apreciem binele pe care cineva ni-l dorește și înțelegem exact contrariul.

Între timp, venise vremea de a pune în practică ce plănuseră în legătură cu plecarea din sat, iar Mary, ca de altfel și Fana, au renunțat, pe motiv că nu au suficient curaj. Așa că Lavisia s-a simțit abandonată, iar supărarea ei s-a revărsat, în mod nedrept, mai mult asupra lui Mary, care “avea antecedente”, decât asupra Fanei. Fermă în hotărârea luată, Lavisia a plecat singură, fără să-și ia rămas bun de la Mary. Poate și pentru că Lavisia s-a așteptat mai mult la Mary că va merge împreună cu ea, decât la Fana. Multă vreme s-a gândit cu supărare la “trădarea” prietenei sale.

Timpul scurs a vindecat rana sufletului Lavisiei, care a reușit să se pună în locul lui Mary și să o înțeleagă. A simțit că trebuie să o caute pe buna ei prietenă Mary și să-i ceară iertare, dar soarta a făcut ca acest lucru să nu fie posibil prea curând. Fiecare și-a urmat destinul. Amândouă s-au căsătorit, amândouă au rămas însărcinate și au adus o altă viață pe pământ, dar, din păcate, Mary a trebuit să plătească decizia luată, din motive doar de ea știute, cu propria-i viață.

Lavisia simțea în suflet o durere nemaiîntâlnită până atunci, aceea a regretului sincer. De multe ori avem tendința ca, atunci când prin atitudinea sau fapta noastră supărăm ori facem rău cuiva, să spunem “regret!”, “îmi pare rău!”. Este un gest făcut, în majoritatea cazurilor, din bună creștere, dar și din sinceră părere de rău. Această durere, sentimentul neîmplinirii și al neputinței pe care, aflând de moartea prietenei sale, Lavisia îl simțea,

dădeau magnitudine regretului sincer, pe care pentru prima dată-n viață îl simțea în toată amploarea lui. Parcă o părțică din inimă-i lipsea.

Multă vreme amintirile despre Mary și remușcările au frământat-o pe Lavisia. De fiecare dată când auzea despre un caz asemănător, resimțea mai acut pierderea suferită prin trecerea în neființă a dragii sale prietene. Iar acest lucru se întâmpla foarte des, deoarece multe femei sfârșeau la fel ca Mary. În acele vremuri multe femei, foarte tinere, sau care au depășit o anumită vârstă, dar și unele care aveau deja mai mulți copii, apelau la persoane “pricepute” și “binevoitoare” ca să le “ajute” prin mijloace empirice să facă “ilegalitatea” de a hotărî când și dacă doresc un copil. Lavisia se întreba neputincioasă, cu durere în suflet: “de ce?”, dar nu primea niciun răspuns; și nu aveai voie să vorbești despre așa ceva, decât doar cu persoane foarte apropiate, de încredere. Altfel, puteai să-ți pierzi libertatea.

Multe femei au plătit cu viața, ca și Mary, pentru decizia de a face o întrerupere de sarcină, mulți copii au rămas fără mamă în urma unor astfel de încercări. Legile de atunci obligau femeile să devină mame când se întâmpla, uneori împotriva voinței lor. Multe din cele care nu acceptau acest lucru ajungeau în pământ sau . . . după gratii.

Mary a lăsat în urmă regrete și durere în sufletele celor care au iubit-o.

Lavisiei îi lipsea acel ultim “bun rămas”, acea împăcare de dinaintea morții neprevăzute a lui Mary. “Iartă-mă, draga mea prietenă, pentru că am fost nedreaptă cu tine, sper ca acolo unde ești să ai pacea și înțelegerea binemeritate!”. Acestea erau gândurile de adio ale Lavisiei, care, într-un colțisor al sufletului său, a închis, ca într-o cutiuță de mare preț, regretul sincer, alături de chipul zâmbitor al prietenei sale, așa cum și-l amintea.

IONEL MARIN

PUNȚI DE IUBIRE
INVIZIBILA ARDERE
LANȚURI DE LUMINĂ
SUFLETUL LUMINII
AMINTIRI
CORĂBIILE TIMPULUI
SĂRUTURI CELESTE
ARZÂND ÎN CUVINTE
ÎN SUFLETUL CUVINTELOR
ÎN CĂUTAREA VEȘNICIEI
STEA CĂZĂTOARE, OMUL
NESTINSE AMURGURI

PUNȚI DE IUBIRE

Iubirea plutește
În chipuri de lumină
Forma viselor nu se va risipi
În clepsidra zilelor...

Clopot înfometat în
Anotimpuri migratoare
Suflet al lumii,
Eternă secundă
Umbră în paradisuri
Curgând...

Timpul pe sine se devoră
În lacrimile clipelor murim.

Cuiburi cosmice
Scutură pe acoperișuri
Roua din icoane dăruindu-ne
Miezul sacrelor mistere.

Ritmul Sinelui fără răgaz
Uitând de omenesc
Așterne
Verigi înnoite spre
Vindecare.

În zboruri de vreme,
Vechi splendori revin
Cu bucuria curcubeului.

Dincolo de drumuri,
Un alt început...
Rotund ecoul umbrelor
Reface
Punți de iubire.

INVIZIBILA ARDERE

Lumina privește prin ochii tăi
Răbdarea negrăitelor praguri,
Rostind cuvinte...

Umbre lungi intră în clipe
Răsfoind asfințituri
Neculese de veacuri.

Neantul pătrunde ascuns
Prin rănilor memoriei.

Lacrima învăluită în rugă
Trece în pulsații astrale...
Sărută invizibila ardere !

Fiecare amurg poate deveni
Priveliște sacră...

LANȚURI DE LUMINĂ

Verigă a lanțului de lumină
Nestricăcioasă,
Sufletul
Întârzie țipătul Neantului...

Eternitatea este a luminii.

Semne îngenunchează Nedumerirea.
Arderi de cununi fără sațiu,
Îngeri ce împart luminișuri,
Trofeul Iubirii ...

Îmbrățișați de bătrîna Vreme,
Trecem prin somnul Noptilor,
Calea
luminată de mîntuire,
Către limanul odihnei...

Saltul lacrimii din stele,
Devenirea fecundă a Cuvîntului
Naște lanțuri de lumină,
Pentru porțile nemuririi.

SUFLETUL LUMINII

Magnifică vocea interioară...
Fiecare Inimă singură.
Interiorul nostru adăpostește :
Armonia, tristețea...

EL , sufletul Luminii,
Unește, înțelege, ajută...
Fără tăria Lui,
Prin întuneric,
Ne cad Zorii în sânge...

Omul, ardere sfântă,
Cutreieră ne-nterupt
Spații de iubire și vise.

Cu brațele larg deschise,
Lumina
Te-ntoarce la Adevăr,
Te-nvelește
cu hainele veșniciei...

AMINTIRI

Foșnetul de alint al clipelor,
Durerea mută a inimii,
Sunt acoperite de uitare.

Totul este ardere !

Vine o vreme când
Te întorci în tine . . .

În spatele umbrei aștept
Marele mister,
Spațiu și timp fără margini,
Odihnind
Trupul greu de amintiri.

Memoria pietrei naște
Dureri în sufletul fiecărei
Dimineți.

CORĂBIILE TIMPULUI

Plutesc corăbiile timpului
Pe apele vieții, continuu,
Ca o șoaptă,
Ca un zâmbet de frunze...

Tainice punți
Reînvie frumusețea interioară
A Sinelui înflorit primăvara.

Călăuziți de lumina Sa,
Timpul și netimpul sunt în Noi...

La răscruce de doruri, umbrele
Leagă infinitul mic de cel mare.

Clipa eternă ne poartă
Prin porțile veșniciei...

Corăbiile timpului ne aduc
Zile, anotimpuri și...

SĂRUTURI CELESTE

Iubesc ziua când se naște
Timpul,
Fremătând de lumină.

Mugurii vieții se desfășoară
În clopote cerești
Ale dăinuirii.

Săruturi din hotare,
Rostogolite de furtuni,
În neuitare de vreme.

Mărgăritare înoată în
Nemurire.

Mă risipesc,
În săruturi celeste cuibărit,
În ființa din mine.

ARZÂND ÎN CUVINTE

În noi se sparg
Torente de lumină,
Se-nalță curcubeie.
Tremură frunzele clipelor...
Neînfrânt, Poetul
Înmiresmează florii,
Se dăruie pe sine.
Făclie, lacrimă,
Lumină cu inima în cer,
Străbate furtunile și
Prin cuvinte arde, încântă...

ÎN SUFLETUL CUVINTELOR

Planeta are nevoie de Noi
Dăruitori de iubire.
Grăbește-te,
Nu te risipi în nimicuri,
Zâmbetul să curgă șuvoi.
Dorul să se reverse în semeni.
Deschide-ți inima
Lasă lumina să patrundă.
Florile să rămână pururi vii.
Însetat de frumusețe
În sufletul cuvintelor,
Cresc miracole...

ÎN CĂUTAREA VEȘNICIEI

De la zidire pornim
Călători pe drumul veșniciei.
Oaspeți astrali vom fi
Când clipele
Se vor întoarce în bucurie.

Sub cupola de azur
Ne mistuim în pierderi.
Aripi de îngeri susțin
Trecerea din neîntoarcere...

Obosiți de zile și nopți,
Prin moarte intra-vom
Într-un clopot divin,
Jertfă iubirii.
Atunci, peste cetate
Vom ninge-n lumină...

STEA CĂZĂTOARE, OMUL

Planeta albastră
Este o stație
În trecerea spre
Nemărginire...

Chipul său așezat
În toate celulele crește.

În privirea ta
Pașii răsăritului...

Armonie astrală,
Răsufare divină,
Inima
Stea căzătoare.

Omul iubire netrecătoare
Și aripă vremurilor...

NESTINSE AMURGURI

Câteodată în zori
Poți auzi clar
Cuvintele șoptind...

Lacrimi de lumină
Curg din stele...
Speranța ochilor vii
Născând flori albe.

Prin gânduri curate
Înveșmântat cu senin
În nesfârșirea de sine...
Privește prin oglinda
Sufletului flămând
Nestinsse amurguri...

Plânsul țărânei,
În munți de dureri
Cu priviri ridicate
Spre rugă...

Tulburătoare înserare
Cuvintele caută
În veșmânt de înger
Lumina
Din memoria zilei...

NĂSTASE MARIN

*Doamnei ANGELA CIOLTAN ZAINEA,
in memoriam*

CĂT ÎI DRUMUL DE LUNG

CĂT ÎI DRUMUL DE LUNG

-Fii cuminte, Angelica! Nu mai alerga și nu mai sări pe bănci! Se supără domnu', Angelica!

Am rotit ochii în tot vagonul, să-l văd pe "domnu" care se supără pe zvăpăiața Angelica. În vagon nu mai era nimeni, în afară de mine și bătrâna din fața mea, care o certa pe neastâmpărata fetiță. Vasăzică, eu eram "domnu supărat" că Angelica alerga prin vagonul gol și râdea în hohote, rostogolind în atmosfera îmbăcsită, acră și apăsătoare, unde cristaline ca niște boabe înrourate cu sclipiri de nestemate.

-Lăsați-o, mătușă, că eu nu mă supăr. Dimpotrivă, veselia ei mă cuprinde și pe mine!

-Hei, domnu', trebuie să o cert și să o învăț cum să se poarte în lume, acum. Mai târziu... își întrerupse vorba, oftând prelung. Șanțurile care-i brăzdau fața i se adânciră, iar pe cutele reliefate îi puteam citi prisosul de suferință depus de vreme, sedimentat în faliile adâncite, în straturi groase, de necazuri neostoite. În priveria-i împăienjenită licăreau, totuși, luminițe ce răzbăteau din adâncul sufletului său, vădit chinuit. Iar chinurile astea se revărsaseră în oftatul acela prelung, ca aburii care saltă capacul unei oale cu apa dată în clocot. N-am îndrăznit să-i adresez o întrebare, ori, măcar o vorbă de mângâiere, deși se vedea clar că are nevoie de astea, ca de aer. Chipurile, noi suntem politicoși, respectăm intimitatea celor care oftează, în timp ce ei așteaptă o vorbă de la noi, ca pe un colac de salvare. Stâncile Nepăsării strivesc sufletele aflate în suferință, în derivă pe oceanul vieții. Așa că, totuși, am îndrăznit:

-Se vede că aveți un mare bai, dacă ați oftat așa. Nu cred că Angelica v-a făcut atât de mare supărare.

-Da'... cine nu are supărare? Tot omu' este plin de griji și necazuri, că Dumnezeu i le dă ca să-l întărească, să-l curețe de păcatele care le face! Cât despre Angelica... Dacă n-ar fi fost ea, aș fi plecat Dincolo de multă vreme și, chiar dacă am vrut să plec de atâtea ori, nu m-a lăsat ea. M-a tras de mânecă: stai, buni, unde pleci? Cui mă lași?

-Să înțeleg că... este orfană?

-Ei, domnu'!... nu este orfană. Dar... parcă este orfană.

-Cum așa?

Iar a oftat prelung, clătînând din cap, dându-mi de înțeles că este o poveste lungă, pe măsura drumului destul de plicticos, pe arșiță, într-un vagon de tren personal, ce se târăște pe Bărăgan, ca un melc grăbit să traverseze o șosea plină de bolizi turbați.

-Apoi, domnu', eu toată viața am muncit la CAP. Că m-a prins colectiva în sat, măritată de tânără cu un tractorist. Făcusem șapte clase, tata n-a vrut să mă dea mai departe la liceu și... iartă-mi vorba, m-a mâncat de foarte tânără. De aceea am fugit cu tractoristul. Degeaba mi-a dat o bătaie zdravănă tata, că eu tot la tractorist am rămas.

-L-ați iubit mult pe tractorist.

-Ei, l-am iubit... da', așa se zice, dacă-l iei de bărbat și vrei să trăiești cu el. Parcă-ți dai seama la cînșpe ani? Fierbe sângele și te mănâncă. Te bucuri că e bărbat și nu-ți dai seama dacă este și om. Acu'... Dumnezeu să-l ierte, nu vreau să-l vorbesc de rău, că am trăit cu el o viață și apoi... care-i omu' ăla fără defecte? Era vrednic, săracul și potolit, la locul lui. Atunci, nu observasem că ține în mână cam mult paharul. Mult mai târziu și-au dat seama șefii lui, când ajunsese să schimbe benzina pe băutură. A plecat la oraș, la combinat. Am sperat să mă ia cu el, să fiu și eu orășeancă... să scap de sapa... dar el, nu! Că, să trăim tot la țară, că e mai bine. Zicea: "Lasă, fa, că mă chinuiesc eu cu naveta, tu să ai grijă de casă!". Reușisem să ne facem casa noastră pe un lot dat de CAP. Primul copil... l-am... dacă mă înțelegi, că ne-am speriat amândoi. De ce să facem copii, că suntem prea tineri?! Hai să ne "trăim" viața! Prinsesem și noi gustul concediilor la mare și la munte, deși eu... trăgeam din greu cu sapa la CAP. Da, domnu'! Ce-am mai dat cu sapa! Deși, mie îmi este milă de orice firicel de iarbă; curtea mea este toată verde. Numai flori și troscot. Așa-mi place să le mângâi cu privirea!... Dar nu sufăr buruienile, domnu'. Că e deosebire între buruiiană și iarbă, nu mai vorbesc între buruiiană și flori.

-Ce deosebire?

-Vai, domnu'! Nu faceți deosebire între buruieni și celelalte, nu observați răul care-l face buruiiana? Că buruiiana apărută între plante le sufocă, le ofilește și nu se lasă până nu distruge totul în jurul ei. De aceea

când prășeam dădeam cu sapa în ele cu sete, de la spinare, le articulam cu colțul sapei uite-așa: hârșc, hârșc! Doamne, câtă buruiană am mai distrus la viața mea cu colțul sapei! Pălămidă, bălăur, ciulini, spini, trestie, dar, mai ales, m-am luptat cu parșivul de pir și cu volbura, căreia i se mai zice “rochița rândunicii”. Mizerabila asta de buruiană, cu tulpina firavă, care se agață de alta, se încolăcește de trupul plantei până o sufocă. Și are rădăcini adânci, domnu’! O vezi fragilă, cu flori albe, neprihănită, drăgălașă, dar cu rădăcini adânci, care se încolăcesc pe rădăcinile plantei de care s-a agățat. Mă înțelegi, domnu’? Văz că te uiți pe geam!...

-Da, ... volbura, rochița rândunicii!

-Văz că te-am plictisit... Nu mai vorbesc!

Și iar a oftat. Într-adevăr, mă plictisise pălăvrăgeala acestei vajnice luptătoare cu buruienile, aprigă dușmancă a rochiții rândunicii, fără să pricep ce rău îi făcuse delicata buruiana, de o ura cu atâta patimă și i-am spus nedumerirea:

-Nu înțeleg de ce ați urât cu atâta înverșunare buruienile prășite. Mă rog, trebuiau înlăturate, ca să crească nestânjenite plantele cultivate. Dar să le urăți așa... În definitiv, și ele sunt lăsate de Dumnezeu pe acest pământ.

-Dar eu mă gândeam la buruienile dintre oameni, domnu’! Buruieni cărora nu puteam să le zdrobesc țeasta cu sapa. Și atunci mă răzbunam pe buruienile din câmp. Ce aș fi dat eu cu colțul sapei în atâtea buruieni din jurul meu!

-Aha, acum pricep! Și... care au fost buruienile alea din viața matală?

-Eh!... Au fost multe. Și prietene și dușmance... și șefii din CAP, și bărbatu-miu, Dumnezeu să-l ierte, că, după ce am văzut și eu că nu mai scăpa din mână paharul ăla, că le îndrăgise și pe cele de la cârciumă, am încercat în fel și chip, să le sparg, să le ascund, dar tot degeaba. I-am spus: Hai, mă, omule, să punem și noi pomi, că e curtea mare, și o grădină de legume! Că mie mi-au plăcut legumele și fructele, domnu’. Dar el: Punem jumate vie și jumate pomi. De ce vie? Da’ ce? Strugurii nu sunt fructe? Proasta de mine, l-am crezut. A pus toată curtea cu viță și pruni. Zicea că... lui îi plac prunele. M-am lămurit abia când și-a făcut rost de un cazan de țuică. Și eu mă gândeam la dulceață de struguri și gem de prune. Îți dai seama, domnu’, că nu mai puteam să-i smulg paharul din mână? Când l-au

dat afară cei de la CAP, a găsit la combinat colegi și șefi, totii iubitori de pahar. Avea o geantă mare cu care căra sticlele când pleca în tură. Că făcea și ture de noapte... Ce vrei, fă, îmi spunea când îl luam la rost. Duc la șefi, că altfel mă dă afară. Aiurea! M-am bucurat când Ceaușescu a dat decretu' 400. O vreme n-a mai cărat. Însă, după un timp, iar încărca geanta. M-am speriat și i-am spus că o să-l bage la pușcărie, că așa zicea decretu'. Mi-a răs în nas: Taci, fă, că n-ai habar. A apărut decretu' 402: bea și șefii, bem și noi. Decret blestemat, care l-a târât la groapă. Pe la cincizeci și ceva de ani. Dumnezeu să-l ierte, că n-a fost rău, nu m-a bătut, dar mi-a fript sufletu'. Nu i-aș fi dat în cap cu colțul sapei, ci peste deștele alea cu care stângea paharul.

-Așa-i! îmi dau cu părerea. Băutura, trebuie s-o stăpânești, dacă nu vrei să pună ea frâul pe trupul tău.

-Buruiana Necuratului, domnu'! Apă, că e de la Domnu'. Dar... așa a fost soarta lui. M-a lăsat prea devreme cu greutatea vieții. Băiatul, că l-am făcut târziu, încă era la liceu. Am strâns din dinți și nu m-am lăsat până nu l-am făcut inginer. Am ținut la el ca la ochii din cap. Îl voiam să fie om, nu catat-su. Off!... (și iar a oftat prelung). Angelico! Fa, nebuno, potolește-te! Vrei iar să-mi fie rău, să mor de inimă?

-Nu, buni, nu! a strigat Angelica. Uite, vin și pun eu mâna unde te doare. Ai să vezi că-ți trece imediat!

-Mă doare rău, Angelica, nu mai alerga. Vino și pune mâna să-mi treacă!

Cu o mină foarte îngrijorată, Angelica alergă la buni și-i puse mânuța pe piept: Unde te doare? Aici, sau aici? Apoi, cu cealaltă mânuță, i-a mângâiat fruntea: Stai cuminte, că o să-ți treacă imediat. Acuși îți trece! Fața bătrânei s-a înseninat:

-Uite, domnu', așa mă vindecă ea și nu mă lasă să plec Dincolo. De câte ori am palpitații și simt că mă sufoc, cu mânuța ei de aur, mi le ia ușor Angelica. Cum să te superi pe ea, domnu', cum să te superi? Dar, să te joci frumos, fată, că iar mă doare inima!

-Așa mă joc, buni, așa mă joc! Nu vezi?
Și iar a început să alerge și să se cațere pe bănci.

-Vezi, domnu'? Numai ea mă mai ține, că altfel...

-Bine, dar...

-Ai, bre, răbdare și ai să vezi!

Simțise că eram nerăbdător să aflu povestea Angelicăi.

-Cum îți spusei, am vrut să-l fac om pe băiatul meu și, ca orice mamă, am vrut să-i asigur o viață fericită cu o femeie vrednică și iubitoare. Că fericirea bărbatului este iubirea unei femei cuminte și înțelepte. Se zice că bărbatul este stâlpul casei, însă femeia este cheia fericirii lui. Dar, vezi dumneata, unui copil îi dai educație, îl crești cum vrei, însă nu poți să-i dai și femeia pe care ți-o dorești tu, ca mamă. Uite-așa apar neînțelegerile între soacră și nurori. Și m-am gândit eu cum să fac, cum să dreg, ca băiatul să se însoare cu fata pe care o vreau eu. Dar, fără să priceapă el care-i aia. Uite-așa am pus ochii pe o fată care venea cu mă-sa la sapă, la CAP. Toată ziua râdea și cânta, iar cu sapa tot înaintea tuturor. Mă-sa îi zicea Floricel, că își dorise băiat. Și noi... tot așa îi ziceam. Părul lung, în şuvițe aurii, cu ochii albaștri, umbriți de gene lungi, ce mai, frumușică foc! Toate femeile mame de băieți se laudau că și-o fac noră. Eu tăceam, dar tot aia cloceam și mă tot frământam în mine cum să fac să se îndrăgostească de băiatul meu și el de ea. Am încercat de câteva ori să-l iau cu mine la sapă, dar el, puturosul, cu bicicleta, la pește, pe baltă, sau cu mingea. Hai, mamă, să facem zile mai multe, să câștigăm, că nu ne ajungem! Te-ai făcut mare, îți trebuie una-alta, tu ești nădejdea mea! Mormăia: bine! Și își vedea de ale lui. Atunci mi-a venit ideea să o invit la mine acasă pe Floricel, ca să-mi vadă băiatul. Că și băiatul meu, de, era frumușel... Gândeam: poate-poate! El-de șaișpe, ea-de paișpe. A venit Floricel pe la noi, s-au văzut, însă fi-miu, George, tot cu bicicleta, mingea și undița. Nimic. Dar Floricel... vezi dumneata, domnu'? Fetele sunt mai sensibile, se aprind ușor! Biata de ea, s-a îndrăgostit de George și toată vara, tot pe la noi, cu fel de fel de pretexte. Eu am priceput, dar George... tot cu ochii pe de lături, fără să-i pese că în preajma lui se pârjolea un biet suflet aprins de dor. Până într-o zi, când nu i-am mai rădat indiferența: Du-te, mă, la discotecă, așa cum se duc băieții de seama ta! Invită și tu o fată, uite, pe Floricel! A izbucnit în râs: pe mucoasa asta? S-a dus la discotecă, dar s-a îndrăgostit de altă fată, liceană, ca el. Biata Floricel... o vedeam cât suferă și se uscă de dorul lui. Mai ales că el o invita pe fata aia la noi și se drăgăleau în fața ei.

O simandicoasă, plină de ifose, nu scăpa prilejul să o umilească pe Floricel. Mai ales că neobrăzata începuse să-mi vorbească de sus că nu le poate suferi pe țărăncile astea proaste și needucate. Eu fierbeam, dar înghițeam, pentru că era iubita băiatului meu.

-Atunci, de ce nu i-ai deschis ochii băiatului, să-l ferești de greșeala pe care o făcea? Orice mamă iubitoare...

-Devine o soacră, poamă acră, dacă intervine în dragostea tinerilor. Se știe bine că dragostea este oarbă, dar și îndărătnică. Iar eu m-am ferit să atrag ura lor. Am zis că bunul Dumnezeu va avea grijă și de copilul meu.

-Și... a avut?

-A avut... că nemernica trăia cu altul, afacerist, mare bogătaş, om la patruzeci de ani, care și-a lăsat nevasta și s-a înhăitat cu putoarea. Pe fi-miu l-a lăsat cu buza friptă. A fost cât p-aci s-o ia razna. A pierdut anul la facultate. Și-a luat servicii, unde s-a apucat de rele, ca să facă rost de bani... E poveste lungă.

-Și... Floricel?

-Între timp, după ce a terminat liceul, ea a urmat o școală sanitară și s-a angajat la un spital ca asistentă. Dar să știi, domnu', că ea mă vizita mereu și de fiecare dată mă întreba de George și ofta. Odată i-am spus: nu te mai gândi la el, Floricel, vezi-ți de viața ta și resemnează-te, că așa ți-a croit soarta bunul Dumnezeu. A izbucnit în plâns: dacă bunul Dumnezeu a vrut să mă îndrăgostesc de el, ce pot să fac?

Aici, bătrâna a oftat și ochii stinși i s-au inundat cu lacrimi.

-Mă simt vinovată, domnu', că eu am mijlocit să se îndrăgostească de fiul meu. Mi se rupea sufletul că ea continua să-l iubească fără nicio speranță. Când l-a părăsit iubita și o luase razna, Floricel a fost lângă el. L-a ajutat și cu vorba și cu bani, că acum câștiga din serviciul de la spital. Tot ea l-a îndemnat să-și continue facultatea și l-a sprijinit cu bani, că eu nu mai aveam putere. După ce a terminat, s-a zbătut, mititica și i-a găsit un servici. Dar, netrebnicul de fi-miu n-a priceput dragostea lui Floricel și, într-o zi, a venit acasă la mine cu o fufă. Atunci n-am mai răbdut și l-am suduit, cu toată dragostea de mamă ce i-o purtam: deschide ochii, prostule, și înțelege că Floricel este femeia care te va face fericit și pe mine mulțumită! A râs: hai, bre, mamă, că eu o iubesc pe Floricel, dar cu asta mă distrez și

eu nițel! M-am repezit la el c-un rețevi și am dat cu sete. Așa cum dădeam cu sapa în buruieni: să te însori cu ea, nenorocitul, dacă o iubești! A gonit fufa și a revenit cu Floricel de mână: uite, mamă, că te-am ascultat! Am plâns, domnu'... știi cum plângeam? Nu mă mai opream, deși Floricel mă îmbrățișase: gata, mamă, gata, nu ne strica fericirea! Dar, spune și dumneata, puteam să mă opresc din plâns?... Au urmat câțiva ani frumoși, când toți trei am fost fericiți. Mă bucuram de fiecare dată când își cumpărau lucrurile necesare: aragaz, frigider, televizor... I-am ajutat și eu cum am putut, dar nu făceau copii și nu aveau casă. Ambițioasă, Floricel a insistat să cumpere casă și, pentru că el avea salariul mai mare, au hotărât să cumpere apartamentul pe numele lui, să plătească el ratele, iar cu salariul ei să trăiască. Au luat credit pe treizeci de ani. Au dus ei greul ratelor mai mulți ani și, poate s-ar fi descurcat până la capăt, dacă societatea unde lucra George nu l-ar fi dat în șomaj. El a căzut din nou în starea de nebulie, ca atunci când l-a părăsit iubita. Biata Floricel dădea bani la rate, ca să nu piardă casa. Încerca să-l încurajeze, alerga să-i caute servicii, că el nu mișca un deget pentru treaba asta. Atunci a apărut volbura în casa lor. Că d-aia îmi vine mie să dau cu colțul sapei!

-Cum, adică, ce volbură?

-Ei, domnu', Floricel avea și ea o prietenă, tot asistentă la spital, acolo unde lucra ea. Măritată, de! Și, ca tinerii, petreceau împreună, făceau concediile împreună, veneau și pe la mine, la țară. Dar eu tot vedeam pe prietena asta a ei agățată de gâtul lui George, sorbindu-l din ochi și hlizându-se la el. I-am spus lui Floricel: ai grijă, fă, că volbura asta... Floricel râdea ca proasta. Este prietena mea, mamă! Nu se întâmplă nimic, George mă iubește. Dar tu, îi ziceam, de ce nu te agăți de gâtul lui bărbat-su? Așa e firea mea, mamă! Mirela e mai zburdalnică! Fii liniștită, nu se întâmplă nimic. Și râdea veselă, în timp ce eu oftam. Când n-au mai putut să facă față traiului și ratelor la casă, "Mireluța" i-a dat un sfat lui Floricel: hai, dragă, în Italia, că se caută asistente! Câștigăm bani frumoși și ne ținem bărbații și casele. Nu vezi că în țara asta nu se mai poate trăi? În disperare de situație, Floricel s-a luat după ea și au plecat în Italia. Însă, după trei luni, "Mireluța" s-a întors și a început s-o pârască lui George că Floricel... face și drege. George, fire naivă, a început s-o bănuiască, dar

nu-i reproșa nimic, pentru că primea de la ea euroi, ca să trăiască și să achite ratele la casă. Pe de altă parte, "Mireluța" . . . tot în apartamentul lui. Cică . . . să-i gătească și să-i spele. Când mi-a dat odată telefon din Italia, că-mi cumpărase și mie mobil, i-am spus: Floricel, mamă, întoarce-te și ai grijă de bărbat, că ai să-l pierzi! Mi-a spus: nu se poate, mamă, trebuie să achităm ratele la casă! Am găsit un serviciu bun la un bogătaș bătrân și bolnav, cu un salariu de două mii de euro pe lună, plus masă și casă. Vino acasă, mamă, ai grijă de bărbat, să nu-l pierzi! Proasta! Îi trimitea lui George toți banii, să achite mai repede datoria la casă, iar el . . . cu "Mireluța" cea grijulie.

-Și . . .bărbatul Mireluței?

-Prieten de pahar cu George. Că și fi-miu, ca și tat-su! Începuse să îndrăgească paharul! Dacă primea euroi de la Floricel, nu mai căuta servicii. Eu mereu îi spuneam, la telefon: Floricel, mamă, vino, fată, acasă, și ai grijă de bărbat, fa! Poate o fi căzut pe gânduri, că a venit acasă, unde a găsit-o pe "Mireluța": Ce faci, dragă, aici? Am grijă de bărbatul tău, fă! Dacă tu l-ai părăsit . . . Te-ai lipit de boșorogul ăla și nu-ți mai pasă de George! S-au certat, s-au păruiț, însă, după ce aia a fugit din casa lor, George a rugat-o să nu mai plece în Italia la boșorog, să stea cu el, că mai rămăsese puțin de plătit la casă. Dar ea a insistat s-o mai lase măcar un an. Au venit și la mine, i-am văzut că se iubeau cu patimă . . .doamne, ce fericiți erau! Chiar am convins-o să nu mai plece. Atunci s-a dus să se reîncadreze la spital, însă nu a mai fost primită. A avut grijă "Mireluța" s-o lucreze. Când și-a dat seama că-i expiră concediul și poate pierde postul de la bogătașul din Italia, l-a părăsit pe George, rugându-l s-o mai lase până termină cu ratele la casă. George s-a îmbufnat, dar a tăcut și a primit euroii de la Floricel în continuare. Grijulia "Mireluța" a revenit și ea în locul lui Floricel. Off, domnu', cum se mai scrie și istoria asta . . .

-Cum se mai scrie?

-Păi, ce să mai spun? Floricel a rămas însărcinată și a născut în Italia pe Angelica, îngerușul ăsta care aleargă prin vagon. Biata de ea! . . .

Și bătrâna iar a oftat și a lăcrimat. De la nașterea ei tot necazul. "Mireluța" l-a tocat de bani pe George: vezi, vezi, nu m-ai crezut că trăiește cu boșorogul! Uite proba! Când ți-am spus că s-a înșirat cu toți doctorii

din Italia... Eu de ce am plecat? Că nu le-am cedat, că n-am vrut să mă culc cu bogătașul ăla pe care-l îngrijește ea. Și i-a turnat lui George tot felul de murdării despre Floricel. Ea făcea pe cinstita și prostul meu a crezut-o. N-a ținut cont că își înșela bărbatul culcându-se cu el. Degeaba am încercat să-i deschid ochii. Pe mine mă iubește, mamă! Și...

Iar a lăcrimat și a oftat:

-Ce s-o mai lungesc? Prostul de fiu-miu a divorțat de Floricel, pe motiv că l-a părăsit. La rândul ei, putoarea a divorțat de nătărăul de bărbatu-său și s-a măritat cu George. Nu mi-au spus nimic, nici Floricel nu știa, care continua să-i trimită bani, iar el... primea banii fără jenă, mizerabilul...

-Păi, cum? Nu înțeleg! Dar la divorț se ascultă ambele părți. Cum putea să se pronunțe divorțul fără ca judecătorul s-o asculte și pe Floricel?

-Nu înțelegi, domnu', că la judecată fi-miu a spus că nevasta l-a părăsit și nu mai știe adresa ei? Probabil, procesul s-o fi amânat, așteptând să vină la tribunal și Floricel, dar ea nu știa nimic. Cum să vină? Apoi, între timp, născuse și avea probleme cu bogătașul, ai răbdare, că spun și ce se întâmpla cu ea.

-Dar dumneata nu puteai s-o anunți sau să intervii la judecătorie?

-Cum să intervin? Habar nu aveam ce clocește fi-miu cu „Mireluța”.

A venit el pe la mine de câteva ori, mi-a spus bucuros că Floricel este însărcinată, că va fi tată și că își caută serviciu, ca să câștige și el, că acum i se mărește familia. Că... în caz că nu-și găsește serviciu pe aici, pleacă în Italia după Floricel, s-o ajute, să fie cu ea când va naște. Îți închipui ce baliverne îmi înșira? În timp ce procesul de divorț mergea înainte, judecătorul așteptând să se prezinte și Floricel. Ba, ticălosul de fi-miu vorbea des la telefon cu ea, spunându-i că vine și el în Italia s-o ajute când va naște.

-Așa nemernic?

-Da, fiul meu, domnu'!... De aia îmi sângerează sufletul. Deși divorțase de Floricel, la fel și „Mireluța” de bărbat-su și se căsătorise, Georgică al meu îi telefona că acuș-acuș pleacă și el în Italia. Biata Floricel a născut acolo, dar cu probleme, domnu' cu cezariană, era să moară

sărăcuța... A stat în spital cu Angelica vreo opt luni.

-Și boșorogul... pardon...adică bogătașul unde avea Floricel serviciu?

-Stai, să vezi!... Și bătrâna a izbucnit în plâns. Nu mai pot, domnu'... nu mai pot să povestesc! Angelico, mă, fată, nu mai alerga, mă, că... mi se face rău!....

-Vin la tine, buni, vin la tine să pun mâna!

-Lasă... joacă-te... că mi-a trecut! Hai!... aleargă!...Mi-a trecut!...

-Dar să nu mă mai sperii, buni, că mă faci să plâng!

-Bine!... nu te mai sperii... joacă-te!

Și Angelica iar a început să alerge prin vagon.

-După ce a ieșit din spital cu fetița, Floricel s-a dus la bogătaș să-și preia serviciul, însă... a găsit locul ocupat de altcineva. Îți închipui că acela nu putea să o dea afară pe femeia angajată cât fusese ea în spital. De altfel, omu' îi spusese (când a văzut-o că-i crește burta) că nu mai are nevoie de ea, în situația asta. Chiar s-a supărat foc când a venit acasă și l-a obligat să-și angajeze o înlocuitoare. În definitiv, avea interesul lui, ce-i păsa de complicațiile lui Floricel cu plecarea ei în România, concediu destul de lung, sarcină, naștere, boală... În timpul acela, omu' trebuia îngrijit, iar noua persoană angajată nu putea fi dată afară la comanda lui Floricel. Uite-așa a rămas, sărmana, pe drumuri, fără bani, fără serviciu. Bătrânul, om cumsecade, i-a dat, totuși, bani ca să trăiască până-și găsește serviciu în altă parte, bani din care i-a trimis și lu' Georgică al meu, să-l ajute ca să vină la ea, în Italia. Bani cheltuiți de Georgică cu „Mireluța”. Dacă i-a spus Floricel că ăia sunt ultimii bani care-i trimite pentru rata la casă, Georgică a început să ceară bani iubitei. Însă, iubiteica, ajunsă nevastă, l-a luat la trei păzește: Muncește, bărbate, că eu n-am de gând să te întrețin, ca Floricel! Și Georgică-al meu a găsit serviciu foarte repede. Când l-a întrebat Floricel de ce întârzie cu plecarea în Italia, că ea nu mai are bani și speră s-o ajute el cât va sta fără servicii și până termină cu alăptatul Angelicăi, el i-a spus adevărul. Ei, ce zici, domnu'? (iarăși a izbucnit în plâns) Ticălosul... Nu-mi

spusese nimic! Până-n ziua aia când i-a spus la telefon că nu mai este nevasta lui... Biata fată!... Mi-a dat telefon imediat și m-a întrebat printre hohote de plâns: este adevărat, mamă? Ce să fie adevărat? Ce... mi-a spus... George... Ce ți-a spus?... Mamă! mamă! De ce... vă bateți joc de mine? Și a închis telefonul plângând în hohote. Am chemat-o eu la telefon: Spune-mi, fată, ce ți-a spus George? Tot plângea: Lasă, că știi tu! Nu știi nimic, Floricel, el trebuia să-și facă formele pentru Italia. Uite, mamă, ce mi-a spus! Să mor, domnu', să mor! M-au apucat palpitațiile, mă sufocam, am izbucnit în plâns... i-am spus să lase nenorocita de Italie și să vină, să limpezim situația, s-o izgonim pe nemernică din casa lor. Mi-a zis: Nu mai pot, mamă, nu mai am bani, nici putere... apoi, trebuie să-mi cresc fetița. Cât despre George... nu mai vreau să mai aud de el. Îți închipui, domnu', cum mă loveau cuvintele astea? Ai primit vreodată lovituri de cuțit? Și acum mă mir cum n-am murit în ziua aia, dar m-a întărit Dumnezeu... așa vrea El, ca să mai trăiesc pentru fetița asta... îngerașul acesta care-mi dă forță când nu mai pot. Că nu mai pot, domnu', nu mai pot! Am șaptezeci și șase de ani și trebuie să plec dincolo, dar nu mă lasă ea... (plânge domol) nu mă lasă ea... nu mă lasă!...

M-am simțit... nu știu cum m-am simțit, că bâlbâiam prostește:

-Vă rog, lăsați, spuneți... ce ați... făcut... vă rog... vă rog!...

-Ce să fac, domnu', ce să fac? M-am dus furioasă la oraș. Luasem un băț... Eram pregătită să-l bat... S-o gonesc pe ticăloasă. Să-mi înfig ghearele în părul ei... Copilării... Am fost o caraghioasă... Au sărit amândoi cu gura pe mine: Îți ții parte curvei? Cu cine a făcut ea copilul? De ce n-a venit la divorț să spună cine este tatăl copilului? Că m-am rugat de ea să-mi spună al cui este copilul, să facem analizele. Puțin i-a păsat. I-a făcut copil hodorogului, ca să pună mâna pe averea lui. Când i-am spus că vin și eu în Italia a tipat la mine: N-ai ce să cauți tu aici! Ai grijă de casă! A sărit și putoarea: A-nșirat-o toți doctorii, tanti! (așa-mi spunea: tanti), hodorogul știa că e o curvă ordinară și a luat-o și el. Eu le-am spus că bătrânul a renunțat la serviciile ei. Păi, sigur, a sărit putoarea de Mirela, o fi simțit moșul că a făcut copilul cu altul, tânăr. Că așa-i plăcea ei. Nu se sătura cu

un amant. Ținea mai mulți, s-o sature. Să știi matală că hodorogul italian nu era prost. Știa el ce știa, d-aia i-a dat papucii. A sărit și el: Dacă-ai ști, mamă, cât m-am rugat de ea să nu mai plece în Italia! Acu, dacă și moșul a gonit-o, văzând ce poamă este, ce voiai să fac? Să fiu eu prostul proștilor? Și... toca-toca, mi-au făcut capul dâmburi. De fapt, realizez că nu mai este nimic de făcut și desfăcut. Apoi și Floricica mi-a înfipt cuiul îndoiiiei în suflet. De ce a renunțat ea așa ușor la George? De ce nu mai vrea să audă de el? Cine-o fi tatăl fetei? Nu cumva s-o fi măritat și ea pe ascuns cu vreounul de pe acolo?... român, sau italian? Că plecările astea peste hotare, după bani, au răvășit atâtea familii, atâtea suflete... nu-ți dai seama, domnu' de grozăviile astea din sufletele celor plecați și a celor rămași, până nu le trăiești. Nu-ți închipui ce era în sufletul meu... Voiam și să mor, să scap de chinurile alea, dar și să trăiesc, să descopăr adevărul, să încerc să repar ceva, dacă se mai putea repara... sau... măcar s-o ajut cu ceva pe biata mea Floricel... că inima îmi spunea că era curată precum cristalul. Despre fi-miu și ticăloasă îmi făcusem deja părerea... apoi... mă ardea sufletul, domnu', de nepoțica mea... voiam s-o văd, s-o țin în brațe. Ai nepoți?

-Nu am!

-E greu să înțelegi dorul meu de Angelica... îi dădeam telefon mereu... îmi spunea: închide, mamă, că-ți dau eu telefon!... Vezi? Tot MAMĂ îmi zicea (izbucnește în hohote de plâns). Am întrebat-o, așa, ca să aud de la ea: Spune-mi, Floricel, Angelica este nepoțica mea? A izbucnit în plâns. Nici tu nu mă crezi, mamă? Ți jur pe lumina ochilor mei că Angelica e nepoata ta. Ai să te convingi când voi veni în țară. Și am s-o las la dumneata, să ai grijă de ea până voi rezolva aici cu serviciul și locuința. Că acum stau tot la bătrân, dar... până când? Nu pot să fiu nesimțită și să aștept să mă dea afară cu forța. Ei, domu', mie nu prea îmi pica bine când spunea că tot mai stă la bătrân, că acela îi asigură casă și masă așa... de ce? Că o mai ținea și cu bani! De ce? Nu se poate să nu fi fost ceva între ei, deși... pe Floricel o îndrăgești numai dacă stai de vorbă cu ea... Și poate că bătrânul o fi un om cumsecade... De!... îmi făceam și eu fel de fel de gânduri. Italienii îi urăsc pe români. Ei, ce-ai fi crezut?

-Ce să cred? am mormăit eu. Dacă ești om de omenie nu arunci în stradă pe cel care e avut grijă de tine și este la ananghie. Dar... nu așa, la nesfârșit. Și omenia are o limită, altfel...

-Vezi? Așa gândeam și eu, sperând să-și găsească serviciu, să aibă din ce trăi. Poate-o fi mai găsit de muncă pe ici-acolo, dar nu ceva sigur, deși... mă miram că nu mai găsește... cu meseria ei... Până-ntr-o zi...

-Când?

-Când m-am pomenit cu ea, acasă la mine, cu fetița în brațe. A izbucnit în plâns: Ajută-mă, mamă! Sunt disperată, numai tu poți să mă ajuți!... Ce puteam să fac, domnu'? sufletul îmi râdea, dar în același timp plângea. Eram bucuroasă că-mi adusese nepoțica, după care tânjeam de atâta amar de vreme, dar și tristă, văzând-o în starea aia: slabă, cu frumoșii ei ochi stinși, cu fața încrețită, albită la tâmple. Domnu', nici nu știi ce face disperarea și suferința din om... Am îmbrățișat-o... am mângâiat-o: Lasă, fata mea, că am eu grijă de tine! Ea plângea și tremura în brațele mele, murmurând: sărut-mâna, mamă! Tu ai rămas singura mea speranță... A stat la mine, domnu'. Aveam o capră, mi-ajungea laptele de la ea... mai aveam și grădina... ea mai făcea injecții... o iubeam toți oamenii sin sat. Aflaseră povestea ei... o încuraja că... trebuie să se rostuiască... să-și găsească un serviciu potrivit... dar ea, după aproape un an, mi-a spus: Mamă, eu plec din nou în Italia, dar las fata la matală, ca să pot obține serviciul mai ușor! Și atunci, domnu', m-a împins Necuratul s-o întreb iar: Spune-mi, Floricel, Angelica este nepoțica mea? A izbucnit în plâns: De ce nu mă crezi, mamă, că George a fost singurul bărbat care m-a atins? Ce să fac ca să mă crezi? I-am cerut iertare... Și acum îmi pare rău de întrebarea aia... I-am spus: Du-te, fată, du-te și ai grijă de tine, că pe Angelica am s-o cresc eu până o să mor. Mi-a sărutat mâna și m-a îmbrățișat, repetând mereu: Îți mulțumesc, mamă, îți mulțumesc! Și a plecat, domnu', din nou în Italia, unde și-a găsit serviciu tot la spitalul unde a mai lucrat. S-a aranjat, stă cu chirie. Se chinuiește, sărăcuța... Până când? Of, Doamne!... Am întrebat-o, că vorbim mereu la telefon: Ce ai de gând, fată, până când mai

pierzi vremea în Italia? Mereu plânge, domnu': Ce să fac, mamă, încotro să o apuc? Învață-mă, mamă!

-Și dumneata, ce i-ai spus?

-Ce să-i spun, domnu'?... Ce să-i spun?... (începe să plângă) Parcă eu știu? I-am spus: Faci cum crezi că e mai bine! S-o-ndura Dumnezeu și de tine. Poate găsești pe cineva cu suflet bun, că... (vorbește incoerent) Lasă că o cresc eu pe Angelica! Mi-a spus: Mamă, s-o-nveți obiceiurile... tradițiile noastre, să vorbească frumos, cuviincios, să fie cuminte... să învețe la școala românească... să... (izbucnește în hohote) S-a înrăit lumea, domnu'... caut s-o feresc de răutăți și murdării... o iau cu mine la biserică, o pun la treabă, să se învețe de pe acum cu greutățile... Am învățat-o să facă pâine, să gătească... să mulgă capra... Să... și ea... mititica... se silește la toate cele... ea mă îndeamnă: hai, buni, să facem aia... și mă aleargă... și mă muncește, iar eu... nu mai pot. Obosesc repede... de supărare... mă apasă aici, am palpitații... mă sufoc... de multe ori zic: Gata, mă duc, Angelica! Te las singură. Mă întrebă îngrijorată: Unde pleci, buni? Arăt cu degetul cerul. Acolo, sus? Știi ce-mi spune? Nu te las, buni, nu te las! De acolo am venit eu și, dac-o fi și-o fi, plecăm împreună. Ei, spune, domnu'! Ce să cred? Apoi, mă întrebă: Ce te doare? Îi explic și pune mâna. Are o mânuță, domnu'... Știi cum dispar palpitațiile? Au aflat și vecinii. Vin la ea cu fel de fel de dureri: Pune mâna, Angelica! Și mânuța ei... alină durerile, domnu'. Oamenii îi mulțumesc, dar în ochii lor citesc o teamă ciudată... Am întreat-o pe Floricel: De ce i-ai pus numele de Angelica? Mi-a spus: Așa mi-a venit mie! Ei, spune, domnu', dumneata ce crezi?

Am ocolit răspunsul cu o întrebare (oricum, nu știam ce să cred).

-Și... băiețelul dumitale, cu „Mireluța”, ce mai fac?

A oftat și a tăcut. N-am mai insistat. Am învelit și eu întrebarea cu giulgiul tăcerii, aruncat de oftatul bătrânei. Numai râsul zglobiu al Angelicăi sclipea jucăuș pe acest giulgiu de durere.

-Dar mai stai locului, fato, că mă enervezi cu alergătura și zbânțul tău! Tu nu mai obosești, fa?

-Nu obosesc, buni, nu obosesc! Râde și aleargă Angelica.

-Vezi, domnu', de ce mă pune pe gânduri? Ea nu obosește nicodată... aleargă și face treabă continuu, alungă durerile cu mâna... și nu mă lasă ca să mor. Are de gând să mă țină pe pământ până s-o mărita, sau... te pomenești... până va fi și ea babă. Vezi, asta mă îngrijorează. Dumneata ce crezi?

Am tăcut, uitându-mă pe fereastră. Probabil că și-a adus aminte că e datoare cu un răspuns. A mai oftat o dată:

-Of, domnu'! Băiatul meu, cu nemernica, și-au văzut de viața lor... Treaba lor, că nu le-am mai călcat pragul, deși eu... dar n-a mai vrut Floricel, domnu'. De fiecare dată o întrebam: Te lași așa, fată? Începea să plângă. Să fie fericiți, mamă! Ți-am spus că nu mă mai interesează. Dacă așa consideră el că face bine, să-i dea Dumnezeu după faptele lui. Poate-l va lumina vreodată și va recunoaște că Angelica este fiica lui. Asta nu-mi place la ea: nu e bățăioasă, nu luptă pentru dreptul ei, sau măcar pentru dreptul Angelicăi la moștenire.

-Ce moștenire?

-Hei, domnu'! Pe „Mireluța” lui fi-miu o macină treaba asta de când s-a luat cu el. De atâția ani de când sunt împreună nu au reușit să facă un copil și pe lighioană o perpelește teama că s-ar putea să-i moștenească Angelica. Și ce s-a gândit buruiana asta a Necuratului? Cât trăiește fetița, căsnicia ei cu fi-miu va fi în primejdie. Dacă fosta lui nevastă, adică Floricel, face dovada că este fiica lui George și băiatul meu se plicisește de ea, sau dorește s-o ia pe Angelica la el? Oricum, mătrăguna de noră-mea se simte permanent amenințată de Angelica.

-De unde bănuiești dumneata toate astea, dacă nu mai știi nimic despre ei?

-Stai, să vezi! Acum câteva luni m-am pomenit cu ei că mă vizitează. El: ce mai faci, mamă, de ce nu mai vii pe la noi, ni s-a făcut așa dor de matală... Și alte amabilități d-astea. Și ea: tanti, nici nu știi ce dor ni s-a făcut de dumneata! Scârba! Acu, dacă mi-a devenit noră, nu-mi spune mamă nici s-o pici cu ceară. Uite-așa, el, mamă în sus, mamă în jos și ea,

rânjând mereu: Tăntuța mea dragă! D-aia îmi vine, domnu', să dau cu colțul sapei.

-Bine, dar pe Angelica n-au văzut-o? Despre ea ce-au spus?

-Stai, să vezi! Scârba s-a prefăcut mirată. Vai, ce fetiță frumoasă! Este a vecinilor? Buruiana! Doar discutasem despre fata lui Floricel și, vezi, dragă- doamne, nu-și închipuia că o adusese la mine. Doar Floricel a stat la mine atâta timp și George are relații cu foștii prieteni și colegii din comună. Bineînțeles că el nu s-a prefăcut mirat când a văzut fata. Când a rămas singur cu mine, m-a luat la rost. De ce îi crești tu fata, câtă vreme eu am divorțat de ea? Pentru că e nepoata mea, i-am răspuns. A sărit la mine să mă mănânce, domnu'. Nu este fiica mea, nu o recunosc! Te rog să i-o dai să și-o crească. Nu avem nicio obligație față de ea. Apoi află că am venit la matală cu niște probleme. Am rămas surprinsă: Ce probleme? S-a întors cu spatele la mine și a început să-mi spună foarte grav: Noi avem nevoie de dumneata. Care noi? Eu și nevasta mea, Mirela. Nu înțeleg, am răspuns eu îngrijorată. M-a repezit: Ascultă, mamă! Sunt eu fiul tău? Ești, mamă! Și dacă eu, fiul tău, am nevoie de ajutorul tău, de ce mă refuzi? Cum te refuz, maică? Ce ajutor aștepti de la mine, păcatele mele? Mamă, eu cu Mireluța am intrat în afaceri, am investit mult și mai trebuie să investesc, ca să ne reușească afacerea. Aoleu, ce afacere? Am întrebat îngrijorată. Nu e treaba matală! Doar atât că trebuie să mă ajuți cât mai repede posibil. Cu ce să te ajut, mamă, am întrebat, tremurând. Cu bani? Din pensia mea de ceapistă? N-am nicio rezervă, mamă, dacă mor... Taci! M-a repezit. Casa asta, curtea, gospodăria, cele patru hectare... ce faci cu ele? Astea nu sunt bani? Mi-a pierit glasul, domnu'. Încercam să spun ceva și nu puteam să scot măcar un sunet. Nu ți se în tâmplă în vis când ești în pericol și încerci să strigi după ajutor? Pentru că fiul meu a continuat: Vindem totul, mamă, totul, și punem afacerea pe roate. Simțeam că mă sufoc. Am apucat, totuși, să bâigui: Și eu? Te luăm cu noi, mamă, nu te lăsăm pe drumuri. Să ne ții casa, menaj, gătit, aprovizionare, că noi avem treabă până peste cap. Simțeam că mă prăbușesc... Au stat pe capul meu două zile și m-au frecat... Când unu, când celălalt, când împreună. A treia zi, de

dimineată, m-au somat că... să mă hotărâsc ca să vând totul cât mai repede. Când... odată o văd pe „Mireluța” că se ridică de pe scaun și pleacă valvârtej spre dormitor, unde dormea Angelica. Am simțit, domnu’, primejdia cea mare. Când se ridicase, parcă am văzut în ochii ei flăcări de ură și turbare. Am avut o presimțire că nenorocita este în stare de o ticăloșie... Cred că Dumnezeu mi-a dat o forță nebănuită, că am sărit și eu, am alergat după ea... Ce credeți, domnu’? Criminala apăsa cu o pernă pe fața Angelicăi... Biata fată se zvârcolea și, dacă nu veneam așa repede, cred că o omora. Cum spusei, că mi-a dat Dumnezeu o forță supranaturală, m-am repezit în părul ei și am culcat-o la podea. Repede am luat fetița în brațe, am alergat cu ea în curte la aer, țipam cât puteam de tare: Ajutor, ajutor, criminala îmi omoară fata! Au ieșit vecinii la garduri, privindu-mă îngroziți.

-Bine, însă George și Mireluța...

-Stai să vezi!: George alerga după mine strigând: Ai înnebunit, mamă, ai înnebunit? Mireluța, tipa, și ea agitată: A înnebunit baba, a înnebunit baba! La balamuc pe ea! Au alergat oamenii în curtea mea... Plângând, le-am spus ce s-a întâmplat, în timp ce „Mireluța” mă întrerupea mereu, țipând ca isterica: Minte, baba minte! A înnebunit. Trebuie dusă la balamuc! George trăgea de mine: Hai, îmbracă fata și mergi cu noi! Am țipat și eu: Nu-i lăsați, oameni buni! Vor să vândă totul și să mă trimită la azil! Vecinii l-au potolit și i-au spus să plece, să mă lase în pace. A urmat o ceartă cu vorbe grele. I-am spus... Da’ câte nu i-am spus? Să nu-mi mai calce pragul... și l-am blestemat, domnu’... (izbucnește-n hohote de plâns). I-am spus să n-aibă parte de căsuța lui, făcută cu banii lui Floricel. Să alerge și el prin Europa și să muncească, așa cum a muncit ea. Ba, nu! Altfel l-am blestemat... Nu mai știu exact... A plecat plângând din curte, cu „Mireluța” de mână, care mă huiduia și-mi spunea să mă duc la balamuc... A fost un circ... De atunci, oamenii din sat mă privesc chiorăș, mă ocolesc, șușotind în urma mea. Când am trecut odată prin dreptul cârciumii, toți bețivanii se uitau la mine. Unul dintre ei a spus tare, să aud și eu: S-a țăcănit, baba, s-a

țacănit de tot! Apoi au râs toți, domnu'! În ziua aia am plâns și am vrut să mor, să scap de păcatul acesta mare.

-Ce păcat, mătușă?

-Păi... să-ți izgonești unicul fiu, care-ți cere ajutor și să-l blestemi... (iar plânge) Crezi că nu-mi pare rău? Dar acu'...

-Ai putea să-l reperi, ducându-te la el să-i ceri iertare. Câte nu spune omul la furie.

-Eh! Ușor de zis. Noroc cu fata asta... Îmi luam zilele. Mereu mă mângâie, mă încurajează... Atunci a fost buimacă după somn, speriată... Cum mai plângea, domnu'!

-Lasă!... Poate s-a descurcat el până la urmă, o fi făcut rost de bani din altă parte... Fă așa cum ți-am zis: du-te și cere-i iertare, chiar dacă te ceartă. Cel puțin... să-ți ușurezi sufletul. Cât despre blestem, ia, acolo, niște vorbe aruncate la supărare. Nu vor avea niciun efect.

-Așa zici dumneata. Voi,ăștia citiții, nu credeți în blesteme. Dar eu știu, domnu', ce înseamnă să fii blestemat. Că blestemul se împlinește, domnu', se împlinește...

-Fii serioasă, am râs eu, treci pe la el și ai să vezi că e bine-mersi.

-Am trecut... (plânge din nou) Chiar azi am trecut. De la el viu...

-Și?...

-Am trecut pe la apartamentul lui, în speranța că l-oi găsi, să-l întreb dacă a făcut rost de bani. Intenționam să-i spun să se împrumute la o bancă și să-l girez cu gospodăria și pământul.

-Parcă n-ai vrut...

-Așa zici prima oară, dar... când e carne din carnea ta... treci peste orice și-ți ajuți copilul aflat la necaz.

-L-ai găsit? Ce-a zis?

-După ce-am sunat, a ieșit unul voinic, străin, care m-a repezit: Ce vrei, babă, după cerșit, sau la furat? Am îngălbenit, domnu'. Am spus încet: Am venit la fiu-miu! Zdrahonul iar m-a repezit: Ești nebună, babo? De când sunt eu fiul tău? Marș de aici! Că-ți dau una, de te duci pe scări de-a berbeleacul! Am plecat, domnu', plângând și cu capul în pământ. O

vecină de apartament a alergat după mine. Mă cunoștea. Auzise scandalul străinului. Gâfâind, m-a întrebat: ai venit la George? Amărâtu! A intrat într-o afacere murdară cu derbedeul acesta, care l-a păcălit și i-a luat apartamentul. Se pare că golanul trăia cu „Mireluța”, dar George nu credea. Mi s-a pus un nod în gât, domnu’...

-Palpitații, sufocare, am continuat eu. Noroc că Angelica a fost cu dumneata. Mănuța ei...

-Am întrebat-o, tremurând, pe vecină: și, mai știți cumva unde au plecat? O vreme, a continuat vecina, au dormit pe la cunoscuți și aproape zilnic erau în scandal cu derbedeul acesta care le-a furat apartamentul. Pe urmă, am aflat că au plecat în Spania... (începe din nou să plângă) Vezi, domnu’, că s-a împlinit blestemul’, vezi? Ce să mai fac, domnu’, să-mi repar greșeala? Să mă rog domnului, să dau acatiste... că greu păcat am săvârșit. E drept... și băiatul meu a greșit... Apoi, cu „Mireluța” lui a săvârșit atâtea ticăloșii... dar numai ea e vinovată, mătrăguna Necuratului! Eu... tot mai sper... poate îl luminează Dumnezeu și o alungă de lângă el... Poate își recunoaște fata și se întoarce la Floricel. Tot mai sper, domnu’... tot mai sper... că eu țin la băiatul meu, cu toate greșelile și ticăloșiile săvârșite... E carne din carnea mea... e copilașul meu... dumneata ce mă sfătuiești, domnu’?

-Păi... ce să...

-Știi ce i-am spus Angelicai? (plânge din nou) Că este... unchiul ei... Da, domnu’... unchiul ei... unchiul... George... M-a întrebat odată: Știi unde este tatăl meu, buni? Nu știi, fato! I-am spus cu ochii în lacrimi. Poate... muncește și el acolo... în Italia. Mami a spus că va veni odată să mă vadă, dar are treabă... multă treabă... dar eu îl aștept mereu... ca și pe mama. Vezi, domnu’?... Așteaptă... și dacă ea așteaptă, Dumnezeu va avea grijă de ea să nu aștepte în zadar. Până atunci, îmi dă mie putere să am grijă de ea... dar... nu pot să-mi iert păcatul că mi-am izgonit băiatul și l-am blestemat. Ce mă fac, domnu’, ce mă fac? Plânge în hohote, apoi, deodată, albește la față și dă ochii peste cap, cazând moale pe banchetă. M-am speriat, m-am pierdut cu firea și... am strigat: Angelica, Angelica,

moare buni! Din capătul vagonului, Angelica a alergat, tipând: Nu, buni, nu, n-ai voie să mori! A pus mânuța pe pieptul ei și bătrâna și-a revenit, oftând:

-De ce nu mă lași, fato, să plec?

-Pentru că te iubesc, buni!

Am rămas surprins și uimit de cele ce se întâmplau în fața mea, dar mai ales de răspunsul fetei. Emoționat, am întrebat-o:

-Cât de mult o iubești, Angelica?

-Mult, uite-atâta, și întindea mânuțele cât putea. Și chiar mai mult.

Ia pune și tu mâinile!

La o astfel de poruncă, am zâmbit și am întins și eu mâinile lângă ale ei.

-Atât? am întrebat. S-a uitat la mâinile mele zicându-mi:

-Întinde-le mai mult!

Am făcut efortul, întinzându-le:

-Atât?

Serioasă, a examinat cât am întins mâinile, apreciind:

-Cam așa!

După o astfel de măsurătoare, bătrâna a zâmbit și a sărutat-o, spunându-mi:

-Ei, spune și dumneata! Cum să mori, domnu', cum să mori?

Simțeam un nod în gât, stăpânindu-mi cu greu lacrimile. Dar nu știu de ce mi-a mai venit în minte o întrebare:

-Dar pe mami o iubesti, Angelica?

S-a uitat cu un fel de reproș că i-am pus o întrebare prostească. Mi-a răspuns scurt:

-Bineînțeles!

-Tot atât de mult? am insistat eu ca un jurnalist. Iar m-a privit cu reproș:

-A, nuu! Mult mai mult!

-Cât de mult? am săcâit-o eu.

-Aaa! s-a bâlbâit ea, negăsind răspunsul potrivit: cât... e... câtu-i... cât îi... drumul de lung! Lung!

-Cât de lung, nu înțeleg?

-Ce nu înțelegi, mă, ce nu înțelegi? s-a enervat ea. De aici și până la mama. În Italia, mă!

-Ahaa! m-am dumirit eu. Mare iubire!

-Vezi, domnu', vezi, râdea bătrâna, cum să mori? De ce să mori? Când am coborât din tren, Angelica tot într-un picior sărea, făcându-mi cu mâna. Chiar și cu spatele la tren, sărea într-un picior și îmi făcea cu mâna. Avea dreptate bătrâna: cum să mori? de ce să mori?

În scurt timp vagonul s-a umplut de călători. Până acum treceau spre alte vagoane, zâmbind, văzând pe Angelica alergând și sărind pe bănci. Sau, poate... cu forța ei îngerească... Am început și eu să gândesc ca bătrâna?

PAULA DANIELA MATEI

DORINȚĂ DE RENAAȘTERE
CU LINIȘTEA
ÎNSETAT DE LIBERTATE
ACOLO
ACCEPT
SUBCONȘTIENT
FLĂCĂRI
TRECĂTOARE
DE CE PLOUĂ, OARE?
PRĂBUȘIRE
ȘI AȘTEAPTĂ...
INIMĂ COPILĂ

DORINȚĂ DE RENAAȘTERE

Aș vrea să fiu copil din nou,
Că-n acest fel aș fi doar eu,
Aș ști mai bine ce doresc,
Aș ști ce viață să iubesc.

În ploaie-aș ști să văd speranță,
În licărire- circumstanță,
În soare- viitor și vis,
Nimic n-ar fi de nepătruns.

Aș vrea să am săruturi pe furate
În nopți cu stele-ndepărtate
Și-o mângâiere ca o aripă de lună,
Să am iubirea cea divină.

N-aș întreba ce-o mai fi mâine,
Nu mi-ar păsa decât de mine,
Aș rupe margarete-n mers
Și-al meu ar fi un Univers.

Mi-aș regăsi speranța, dorul,
Aș ști ce-nseamnă viitorul
Și lacrima nu aș cunoaște,
Căci aș simți c-atunci m-aș naște.

CU LINIȘTEA

M-am învățat cu liniștea,
Oricât ar fi de-apăsătoare și rea.
Îmi aduce tristețe, dar și libertate
De-a-mi face vise, de-a pleca departe.
Mă lasă să-mi fac din minciuni speranțe,
Să ridic din tăcere alte circumstanțe.

M-am învățat cu liniștea,
Dar mi-e tulburată de o creatură.
Intră-n tăcere, trânteste și-njură,
Cuprinsă mereu ea pare să fie
De-o formă urâtă de nebunie.
Îmi calcă-n picioare tăcerea, speranța mi-o fură
Și zâmbetul trist ce-mi rămâne pe gură
Îl face lacrimă, suferință... arsură.

ÎNSETAT DE LIBERTATE

Sunt însetat de libertate,
Privind spre cerul infinit
Și așteptând un nor anume
Să-mi plouă-n sufletul lihnit.

Sunt însetat de-o evadare,
Să-mi dea speranță de a fi,
Cerând o clipă de uitare,
Ca viața să mi-o pot trăi.

Sunt însetat de-o noapte-albastră,
Ca cerul să îl pot privi,
Să pot găsi ce-am fost odată,
Cu stelele să pot pluti.

Sunt însetat ca un deșert,
Pierdut sunt eu, chiar dacă iert,
Căci n-am știut să fiu doar eu
Și nu mă iartă Eul meu.

ACOLO

Acolo unde sufletul
întâlnește infinitul,
Unde rațiunea
își pierde noțiunea,
Unde întrebările
își găsesc răspunsul în liniște,
Acolo unde stelele
sunt suflete plutitoare
Și praful casnic
este mama cerească
a înfometaților,
Acolo unde diferențele se uită,
se contopesc
Și viața nu se naște,
ci doar merge înainte,
Acolo unde totul e continuitate
și Univers,
Acolo îmi voi găsi
pentru veșnicie
liniștea!

ACCEPT

Accept că sunt doar o ființă
Îndepărtată de credință,
Plutind pe marea vieții mare,
Fără speranță și-alinare.

Accept că am destin bizar,
Plin de venin și de amar,
Că n-am găsit un antidot,
Dar nici să mai suport nu pot.

Singurătatea-mi e vecină.
Accept să sufăr în lumină,
Neliniștit să fiu mereu,
Dacă acesta-i datul meu.

Dar nu accept să mă târăști,
Să mă jignești și umilești,
Tu, care ești doar un păcat,
Lipsit de suflet, aruncat

Doar ca o pată, în neant!
E între noi un gol gigant,
Ce îmi sugrumă-ncet ființa.
Tu-Necuratul, eu-Căință!

SUBCONȘTIENT

Subconștient încărcat de rutină,
De neajunsuri și de vină.
Noaptea reci mi le tulburi cu vise,
Îmi scoți la iveală gânduri ascunse.

Etern suflet călătorind peste vremi,
La tine mereu gândurile-mi chemi
Și niciodată ființa nu știe
De este prezent doar, sau e veșnicie.

Ce vise ciudate, ce temeri ascunse,
Imagini rămase pe veci nepătrunse,
Disperare, liniște sau căutare,
Subconștient ce rămâne o mare-ntrebare...

FLĂCĂRI

Flăcări ce ard, ce topesc, ce distrug,
Flăcări de rău și de suferință,
Flăcări ce inimi tinere nimicesc,
Flăcări ce ard pentru necredință...

Flăcări în priviri de-ndrăgostiți,
Flăcări în suflete pierdute,
Flăcări în trupuri cu-adânci suferinți,
Flăcări pentru nenorocirile cele multe...

Flăcări violete, galbene și roșii,
Flăcări pârjolitoare ce vin din strămoși,
Flăcări de iad ce lumea distrug,
Flăcări ce-au ars omenire pe rug...

TRECĂTOARE

Mi-e sufletul jar și privirea-mi e foc,
Mă doare în inimă, în trupul tot,
Mă arde în minte, în gând, în voință,
Mă doare în sufletul plin de dorință.

Mi-e sufletul fulg purtat de destin
Mi-e viața deșartă, o simt în declin,
Mi-s clipele trecătoare, ca soarele iarna,
Mi-s orele frunze ce moarte sunt toamna.

Iubirea e fruct zbârcit și amar,
Fericirea- ceva trecător și bizar.

Sărutul e picătură ce se prelinge,
Cuvântul- lumină ce jalnic se stinge.

Toate în lume sunt trecătoare:
Stelele cad și soarele moare...
Viețile noastre curg ne-ncetat
După destinul ce le-a fost dat.

DE CE PLOUĂ, OARE?

Plouă și neîncetat lacrimi se scurg pe geam,
Plouă și fiecare-nvolburare îmi tulbură tristețea,
Plouă și fiecare tunet mă trezește din însingurare.

De ce plouă, oare!?

Plouă și picăturile mi se preling în suflet,
Plouă și-n geamul aburit abia mai zăresc depărtarea,
Plouă și simt cum crește marea cea mare.

De ce plouă, oare!?

Plouă și fiecare picurare adună un plâns,et,
Plouă și fiecare fulger aduce groază,
Plouă și fiecare zgomot e o chemare.

De ce plouă, oare!?

PRĂBUȘIRE

Întortocheate cărări,
Neauzite chemări și speranțe deșarte...
Auzi de departe că-n juru-ți se rupe un nor,
Că-n sufletul tău se sapă un dor,
Sau că-n ploaie sunt lacrimi de așteptare
Și-atunci simți că totul te doare.

Te doare urma pașilor tăi pe pământul tăcut,
Te doare până și urma plăcută a unui sărut
Și-n adâncul sufletului sapă cărare
Amintirea iubirii ce doare.

Într-un cerc te rotești, neștiind să pășești,
Neștiind cum să-nvingi, neștiind cum să strigi,
Nevăzând în nimic o salvare
Și-atunci simți în adânc cum viața te doare.

ȘI AȘTEAPTĂ...

Am dat drumul sufletului să zboare,
Promițându-i aripi de vânt,
Să-nvețe cum e să trăiască
În lume de nebun umblând.

Dar prima adiere lină
L-a tulburat atât de mult,
L-a transformat într-o ruină
A propriului său mormânt.

Și de atunci ca un blestem, magie,
În neclintirea lui de piatră,
Înțepenit de nebunie,
Stă singur, părăsit și-așteaptă...

INIMĂ COPILĂ

Când inima-ncetează să mai zboare,
Gândurile se izbesc, fremătând, de pământ
Și-ntreaga ta ființă chinuită moare,
Căci nu vrea să existe doar zăcând.

Nu vrea bolnavă să cerșească milă,
Să-ntindă mâna după un pahar,
Vrea să rămână-așa- inimă de copilă,
Ce de durere n-a avut habar.

Și-n infinita ei tristețe,
Durerea taie-adânc, grăbit,
C-ai fost cândva doar puritate
Și ai sfârșit un trup rănit.

De viață i se face silă,
De suferință-i este rău. . .
Sărmană inimă copilă,
Ce tragic e sfârșitul tău!

TINCA MUNTEANU

OMAGIU POETULUI CONSTANTIN GHINIȚĂ
ÎNVIEREA
IUBIRE
PRIMA ZĂPADĂ
ÎN AJUN DE CRĂCIUN

OMAGIU POETULUI CONSTANTIN GHINIȚĂ

- mentorul meu spiritual, prieten și sfâtuitor Tică Ghiniță -

Dar moartea e prea crudă câteodată
Nu-i pasă chiar de nimeni, de nimic.
Și vine ca pedeapsă dintr-o dată,
Luând și pe bogat și pe calic.

Nu-ți dă răgaz nici un cuvânt
Să adresezi celor iubiți;
Te duci cu ea în locul sfânt,
Lăsând pe toți nefericiți.

Dar nicio clipă n-au crezut
Acei ce-au fost prieteni buni
C-o să te faci tu nevăzut
Zburând pe aripi de lăstuni.

Un singur lucru-aș vrea să spun:
Că noi iubire îți purtăm.
Rămas prietenul cel bun,
În suflet noi te venerăm.

Indiferent ce-am face-acum,
Cu lacrimi și durere-n gând,
Tu nu te-ntorci oricum din drum,
Deci, Bun rămas, prieten blând...

29 decembrie 2008

ÎNVIEREA

Iată, primăvara vine
Cu un strai de sărbătoare
Peste dealuri și coline
În măreața ei splendoare.

Ce frumos ar fi să poți
Să observi orice mișcare!
De sunt zile sau sunt nopți,
Totul e într-o schimbare.

N-avem timp să observăm
Cum răsare-un fir de iarbă
Și nici vreme să formăm
Din petale roz – o salbă.

Ne trezim așa deodată
Cu imașul plin de flori,
Cu furnici ce tocmai, iată,
Au ieșit și ele-n zori.

Câmpul mirosind a floare
Ispitește-albinele
Căutând fără-ncetare,
De la flori, staminele.

Dar cum primăvara-nvie,
Totul e așa frumos!
Tot acum e Învierea
Domnului Iisus Hristos.

O, ce mare bucurie
Pentru fiecare om,
Parcă sunt în sărbătoare,
Orice floare, orice pom!

Dar e săptămâna-anume
Patimilor lui Hristos
Care vine peste lume
C-un desăvârșit folos.

Este săptămâna-n care
Tuturor le este greu;
Oamenii își cer iertare
În fața lui Dumnezeu.

Iar în ziua Învierii
Lumea este primenită,
Ca venirea primăverii
Pe câmpia înverzită. . .

Aprilie 2009

IUBIRE

Oare să existe dragoste târzie,
Te întreb eu, Doamne, pururea pe Tine,
Cum să faci iubirea, astăzi să învie,
Când trecut-au anii, goi, pe lângă mine?...

Ce pot face, Doamne, ca să nu greșesc
Și în fața lumii și-naintea Ta?
Se mai poate, Doamne, astăzi să iubesc?
Și, dacă da, ce se poate întâmpla?

O, ce m-ar durea sufletul să știu
Că cineva nevrednic mă va judeca!
Dar eu am fost și-așa așa vrea să fiu,
Un om întreg ce nu se va pleca.

Aș vrea să mă ajuți, la bătrânețe,
Numai Tu, Doamne, cu puterea Ta.
Să nu-mi bat joc de tinerețe
Și nici de cel ce-a fost în preajma mea.

Nu este vorba numai de iubire,
Sau de cine știe ce interes meschin.
Și Tu știi, Isuse, fără osebire,
Că ar putea să fie și ceva divin.

Vine o zi când simți nevoia
Să nu fii singur pe pământ,
Dar e greu s-ajungi ca vrerea
Pe care o ai ca legământ.

M-ai despărțit, Doamne, de-acel
Pe care l-am iubit mai mult decât pe mine.
De-aceea îndrăznesc și vin să-ntreb:
Ce să fac Doamne? Și ce va fi cu mine?

Același lucru i s-a întâmplat
Și celui ce l-am întâlnit.
Poate la fel de mult s-a supărat,
Primind aceeași lovitură de cuțit.

Nu e ușor nici pentru unul,
S-o ia de la-nceput acum,
Și numai atât cât va vrea Domnul
Să meargă tot ce-același drum.

O rugămintă mare aș avea
La Tine, Doamne, doar prin Tine.
Să te-ngrijești de viața mea
Și de cei dragi, de lângă mine.

Aș vrea, atât cât mai trăiesc,
Să fie cineva cu mine.
Copiii să nu-i chinuiesc
Cu lucruri grele și meschine.

Destul au suferit odată
Și sufletul le-a fost rănit.
Ei n-o să-l uite viața toată
Pe cel pe care l-au iubit.

Și nu lăsa pe cei din preajmă
Să clevețească și să se-amuze,
Ajută-i, Doamne, să-și vadă de treabă,
Să nu se-amestece, „să dea din buze”!...

Chiar de-i iubirea sfântă, pură și curată
Și ea s-ar potrivi cu anii tinereții,
Au mare nevoie de iubire neîntinată
Și cei ce au ajuns la anii bătrâneții.

De n-ar exista și un strop de iubire
Pe lângă un imens respect,
Degeaba aștepti să fie fericire,
În veci nu va fi, ci doar destul regret...

PRIMA ZĂPADĂ

S-a stârmit deodată vântul
Șuierând printre copaci.
Parcă zgâlțâie pământul
Nevăzutul vânt, stângaci.

Zboară frunzele roșcate,
Pomi lăsând fără de haină,
Parcă fără a socoate,
Ne trezim în plină iarnă.

Vântul se mai potoli,
Frunzele se liniștiră
Dar deodată se ivi
Nor negru dinspre șură.

Prinseră atunci să cadă,
Parcă într-un dans domol,
Primii fulgi mari de zăpadă
Peste deal, peste ocol.

Fulgușori ca niște stele
Ce cădeau din cer agale
Peste deal, peste vâlcele
Până acolo, hăt, în vale.

Doar un pui de iepuraș,
La această transformare,
Iute ca un bulgăraș,
Se rostogoli pe cale.

Ce-o fi asta, așa frumoasă?
Spuse-atuncea iepurașul.
Că-i grozavă și pufoasă
Dar...acoperă imășul!

De pe-o creangă de arțar
Se amuz-o vrăbiuță:
Ce privești fără habar?
N-ai mai văzut săniuță?

Stai să vezi ce hărmălaie
Se va isca într-o clipă,
Vor veni copii, o droaie
Și tu vei fugi de frică!

Nici eu n-am fost mai vitează
Când eram un pușor.
De visam ori eram trează,
Ori dormeam în cuibușor.

Dar la anul care vine
Nu vei fi așa mirat,
Totul va fi de la sine
Și poate chiar...amuzant!

Tu îți vei aduce-aminte
De întâia ta zăpadă,
De crenguțe dezgolite
Și de pârtii de pe stradă.

Ce frumoasă este iarna
Cu tot ce aduce ea!
Ea acoperă povarna
Chiar din primii fulgi de nea!

ÎN AJUN DE CRĂCIUN

Pe sub dealurile-ntinse
De păduri împodobite,
Stau căsuțe albe, ninse,
Printre crengi abia mijite.

Fagi și paltini falnici urcă,
Chiar de-s goi și fără rod,
Însă brazii se aburcă
Ca pădurea de norod.

Dar podoaba cea mare
E zăpada ne-ntinată
Ce căzut-a pe ogoare
Ca o mantie curată.

Stau căsuțele ajunse
Ciupercuțe îndesate.
Cușmele lor parcă-ascunse
Sunt crâmpiei din nestemate.

Merg copii cu zarvă mare
Prin nămeți, pe înserat,
Pregătiți de sărbătoare,
Colindând întregul sat.

De când lumea și pământul,
Oamenii nu sunt la fel:
Unii-s buni precum e untul,
Alții-s ca un fel de zer.

Cei mai mulți îngăduiau
Lălăiala celor mici,
Ce, de frig, înțepeneau.
Năzdrăvanii de pitici,

Și cu bune și cu rele,
Petreceau această seară.
Azi își amintesc de-acele
Sărbători de-odinioară.

Ce putea fi mai frumos
Decât liniștea de-acasă,
Unde ești primit duios
Cu iubire prea aleasă,

Unde lumânări ardeau,
Soba duduind cu focul...
Și părinții-i așteptau:
Haideți, bată-vă norocul,

Că ați înghețat de frig
Și la mâini și la picioare;
Parcă v-ați făcut covrig!
Vorbe fără supărare

Multe ar mai fi de spus
Despre-această sărbătoare.
Teamă mi-este că, de sus,
Cerne azi altă ninsoare....

OLIMPIA SAVA

ANGELA CIOLTAN ZAINEA

DE DOR ȘI DRAG - LOVE AND NOSTALGIA
RĂDĂCINI - ROOTS
IUBITE STELE - BELOVED STARS
NORI DE PLOAIE - CLOUDS WITH RAIN
PLÂNGE O STEA - A STAR IS WEEPING
MI-E DOR! - I BITTERLY WISH
STEAUA MEA - MY STAR
STRĂMOȘII - ANCESTORS
UNDE-I LUNA?! - WHERE'S THE MOON?!
STĂPÂNA NOPTII - NIGHT MISTRESS
A PLECAT UN ÎNGER...

DE DOR ȘI DRAG

Trăiesc... Și simt că mă-nfior,
Că mă cufund în drag și dor.
Aș vrea să știu că mă iubești,
Să sorb iubirea ta din cești,

Egal, în fiecare zi.
Cu drag și dor m-aș încălzi.
Am suflet curcubeu, când plouă
Iubirea ta și-i strop de rouă

Când simt că tu departe-mi ești.
Ca Făt-Frumosul din povești
Să te cufunzi în drag și dor,
De dragul tău să mă-nfior,

De dor și drag să te-nfiori
Când mă aștepți în prag de zori,
Să te-nfior când mă privești,
Să mă-nfiori când îmi vorbești.

Cu drag și dor să nu uităm
Binețe stelelor să dăm,
Să nu uităm de drag și dor,
Nici de plăcutul lor fior.

LOVE AND NOSTALGIA

I live... With ecstasy I feel
Myself like dressed in love thrill.
I wish I knew your love in deep,
Which, from the cups, I'd like to sip.

As one like other, every day
I'd like to worm myself and say.
A rainbow is my heart in rain
When happiness would ban the pain.

Where are you, dear Charming Prince,
So distant from my heart and dreams?
Let's sink into the enderness,
And any pain will be suppress.

With love and passion you might thrill
When day is here, and I feel
I melt your heart when look at me,
You melt my heart when speak to me.

With gentleness and our love
Let's greet the stars that glow above,
And not forget with love to fill
That pleasant stellar charming

RĂDĂCINI

Orfană, stelele pândesc.
În ele doru-mi regăsesc.
Îmi cresc acolo rădăcini,
Dar și lăstari și muguri fini.

În stele am avut mereu
Iubiții sufletului meu.
Aș nemuri dac-aș avea,
Să fie doar a mea, o stea.

De dor, din seară până-n zi,
Cu dragoste v-aș încălzi.
Din zori de ziuă până-n seară
Aș face patimi să dispară.

Mi-e dor din nou să-nmuguresc
Și noi lăstare să mai cresc,
Să mă transform în rădăcini
La următoarele-mi tulpini.

ROOTS

I, like an orphan, watch the stars.
A voice is coming from afar.
I there grow some roots of mine
And also offshoots, buds so fine.

I ever had in stars above
All that I praise and all I love.
So, always endless I will be
If someone gives a star to me.

With love, from evening to the morn,
I hope enriching all of you.
And from the daube until the night
I'd try to worm you if I might.

I wish I had some buds anew
And offsprings also, just a few,
To change into the roots, and then
To burst into the stems again.

IUBITE STELE

Bătrâne stele, obosite,
Lumină slabă izvodesc,
Dar ele tot vor fi dorite
De toți acei ce le iubesc.

Grăbite stele căzătoare,
Ce bolta nopții părăsesc,
Sunt așteptate, unde, oare,
Spre care hăuri se grăbesc?!

Măicuțe stele născătoare
Pe boltă-ntr-una risipesc
Micuțe felinare, care
Ca licuricii strălucesc.

BELOVED STARS

Some stars in the sky are old, exhausted
They now a feeble shine give us
But they will ever be adored
By those who on the earth would pass.

Now, in haste are falling stars
When leaving vault of the sky, but where?
Someone's expecting from afar;
What kind of chasms they wish, so fair?

You, mother – stars, you're ever nascent
And in the dark of sky you spread
Minuscule lanterns which are shining
Thousands of glow-worms so are bred.

NORI DE PLOAIE

Tiptil pe boltă a pornit
Un nor, de ploaie obosit.
El întâlnește nori mai mici
Și împreună-s mai voinici.

Se-adună și tot cresc mereu,
Iar când ajung în satul meu,
Îi ceartă Seceta cea rea,
Că nici un pic de nor nu vrea.

Pe-al ei tărâm, de mult uscat,
Vreun nor nu s-a mai arătat.
Dar iată că voinicii mei
Se scutură de stropii grei.

Vai, Seceta e speriată!
Își ia bagajele îndată
Și fuge. Unde? Nu se știe!
În urmă totul reînvie.

Natura iarăși înverzește,
La viață totul se trezește.
Ca o speranță ce nu moare,
Pe cer un curcubeu apare.

LOUDS WITH RAIN

A cloud comes full of drops of rain.
He feels so tired, but not in vain.
By meeting other clouds, together
They all are now stronger and stronger.

They grow over the sky
Then in my village they arrive
The evil Drought scolds them aloud.
She wants no kind of rain or cloud.

Because on lands of hers, so dry
There weren't any clouds to lie
But look! My clouds now full of power
Bring many drops of rain, in shower.

Oh me, the Drought is very frighten
She takes her luggage and wants to run
But where? Nobody has seen
Behind her everything is green.

The Nature comes again to life,
And everything is now alive.
Like hopes which never are to die
A splendid rainbow's in the sky.

PLÂNGE O STEA

O mică stea, abia ivită,
În noaptea vastă s-a pierdut
Și plânge-acum, nedumerită,
Iar noaptea-i doar la început.

De teamă, tremură întruna
Și simte că a înghețat.
De ce n-apare nici chiar luna,
Pe unde o fi-ntârziat?!

Micuța plânge singurică
Pe cerul nopții înnegrit.
O licărire foarte mică
De la Luceafărul iubit

Încet până la ea coboară,
O-mbrățișează și apoi
Îi șterge lacrima amară
Și o conduce înapoi.

A STAR IS WEeping

A little star, just now arisen,
Alone is weeping in the height
In darkness vast has disappeared
But this is only starting of the night.

Now she is trembling full of fear.
But where's the moon? She is now here
The star feels frozen in her tear
Because the moon is gone to linger.

She's weeping caught in loneliness
But look the shiny Evening Star.
Through skies all covered in darkness
Is sending her a feeble gleam.

And slowly, slowly coming down
That ray embraces her, and then
It wips her bitter tear dry
And leaves the star in sky again.

MI-E DORI!

Mi-e dor
Pe-o rază de lună
Să hoinărim
Împreună!

Mi-e dor
Din inima-ți floare
Să mai culeg
Alinare!

Mi-e dor
În calda-ți privire
Să mă topesc
În neștire!

Mi-e dor,
Măicuță iubită,
Să te ating,
Fericită!

I BITTERLY WISH

I bitterly wish
To wander together
Very soon
On a ray of moon!

I bitterly wish
From your heart like a flower
To pick up
Happy an hour!

I bitterly wish
Slowly to melt
In your sight so warm
Lost in a dream.

I bitterly wish
Dear Mammy
To touch you
Ever so gladly!

STEUA MEA

Gându-mi sfredelește depărtarea-naltă
Unde poposește steaua mea, în haltă.
Strălucește vie și nespus îmi place,
Cum se odihnește, s-o privesc în pace.

Lungă-i este calea și mai obosește,
Dar să-mi și zâmbească ea se mai oprește.
Când o întâlnește, lacom, gândul meu
Tot o ispitește dacă-i este greu.

Steaua mea-i răspunde: “Sigur, uneori,
Strălucirea-mi este rătăcită-n nori.
Printre norii negri licăru-mi topesc
Și pe bolta nopții nu mai strălucesc”

MY STAR

Look, my thought is piercing infinite vault
Where my star is stopping for a little halt.
Vividly she's shining. I, in perfect bliss
As she's resting there, look at her in peace.

Long will be her travel, but when she is tired
Stops her ever running to throw me a smile
Greedy tries my soul to find her, with strain
When my heart is longing or is full of pain.

My star answer simply: "Certainly, my gleam
Lost in clouds and darkness often can't be seen
Melted is my brightness, hidden in the night
And I have no power to send you my light."

STRĂMOȘII

S-au reîntors într-un pământ
Ce-a fost întotdeauna sfânt.
Din el în viață au plecat
Când Dumnezeu i-a modelat.

De lut atunci s-au dezunit
Când trupul și l-au părăsit,
Apoi ușor s-au înălțat,
Dorind al cerului palat.

Acolo se dumnezeiesc
Și în stelețe strălucesc.
Acolo-i vom găsi și noi,
Uniți în viața de apoi.

ANCESTORS

They all returned to sacred ground,
Cradle of on our land,
When God created, giving birth
To everyone on our earth.

From ground they were detached when
Terrestrial body left and then
They slowly have arisen high
By wishing castles in the sky.

The souls can become like gods
In stars they shine in other farms
They all will reach that place, and then
In After Life we'll meet again.

UNDE-I LUNA?!

-Cerul e întunecat!
Unde-i luna? S-a culcat?
-Poate s-a împiedicat
De un nor mai înălțat.

-De-i așa, poate-a căzut
În neantul nevăzut!
-Dacă s-o fi rătăcit
Și-n cer nou a nimerit?

-Poate doar a obosit
Și-ntr-un nor a adormit!
-Nicidecum, e veșnic trează!
Câteodată, evadează

Și aruncă o otheadă,
Alte lumi dorind să vadă.
-Poate a găsit alt soare,
Mai strălucitor, mai mare!

WHERE'S THE MOON?!

Look! The sky is dark and sleep!
Where's the moon? She's fast asleep!
Or some higher clouds that linger
Made her stray away or hamper.

If it's so, she might have been
In the infinite unseen!
Or it's possible to stray
Other sky or other way?

Or, perhaps tired she felt!
On a cloud she went and slept!
No, she's endlessly awake
But sometimes she would evade.

As a glance she throw, maybe
Other worlds she wants to see,
Or she found another sun
That's much bigger, full of shine!

STĂPÂNA NOȚII

Parcă-s caiere de lână
Într-o furcă de cadână,
Vălătuci de nori se-adună,
Căutând o cale bună

Spre apus, unde răsare
Doamna cea nemuritoare.
Tainic ei o înconjoară
Și-o conduc apoi, ușoară,

Până la înaltul cer,
Apoi, câte unul, pier.
Doamna noțtii ne apare
În întreaga ei splendoare.

Ea trimite, indiscretă,
Pe o frunte de poetă,
Strălucirea-i milenară.
Se întorc, s-o-nghită iară,

Norii, însă ea, cochetă,
Îi destramă c-o baghetă,
Dezvelind noi giuvaere,
Mici steluțe efemere.

NIGHT MISTRESS

Clouds, like frail flocks of wool,
As a fairy's charming tool
Come in heaps like in a play
Looking for a better way.

To the west, where she appears,
Our Night Mistress, so dear,
Clouds surround the Lady closely
Then accompany her gently.

Then, to the infinite sky
One by one the clouds will die.
And Night Mistress comes in sight
With her splendor, full of light.

Now, she's sending, tenderness,
To the brow of poetess
Millenary brilliance,
But the clouds return at once.

Lady, coquette the clouds has blown
With her wand; now sky is clear.
Thousands of gems cover the sky,
Frail tiny stars display.

A PLECAT UN ÎNGER...

Tărâmul cel sfânt și etern a primit
Un înger, pe aripi de moarte lovit.
Dar îngerii, știm, niciodată nu mor,
Ci merg să primească în dar steaua lor.

La fel și Angela, prietena mea,
De-acum, pe vecie o stea va avea.
De-acolo, cu drag va privi înspre noi,
Dar nu va dori să mai vină-napoi.

Acolo-ntre stele primi-va și ea
Răspunsuri pe care mereu le dorea,
Alături de Domnul ea se va-implini,
Dar sigur, odată, ne vom întâlni.

Și iar împreună vom fi, ca și ieri,
Acolo, pe unde sunt doar primăveri,
Cu flori de măslin și albi porumbei,
Acolo, pe unde nimic nu mai vrei.

LENUȚA TĂUNE

SATUL
ÎMI CÂNT
AȘTEAPTĂ
MOARĂ DE VÂNT
NOI
SETE DE VIAȚĂ
PASC OILE
MAI TÂRZIU
TOTDEAUNA
IROSITE PĂDURI

SATUL

Satul meu,
cu biserici scumpe,
sfîințește toate nașterile.

Unul câte unul,
cresc odată cu iarba
și copacii.

Păcat că toți și toate
ajung cândva
lemnne mîncate de cari
într-un cimitir
de oase vechi.

Doamne,
câtă trudă și sudoare
adunate
până la această risipire!

ÎMI CÂNT

Îmi cânt stejarul
și salcia satului meu,
din care-mi trag seva
creșterii de mâine.

Ca un altoi,
mă sprijin de ele
și mă simt
un colos.

De aceea le cânt!

AȘTEAPTĂ

Bătrâna
din colțul străzii
murmură în taină
istorii
cântate de vrăbii.

Peste ea
ninge timpul prezent
cu reflexe flămânde.

Cuminte,
în colțișorul ei,
uitată
de trecătorii
nepăsători,
așteaptă...

Privește cu frig
și oftează cu foame...
o cerșetoare...

MOARĂ DE VÂNT

Moară de vânt,
Minciuna
(macină în vânt
și se duce în vânt)
în prezența unor cuvinte
în flăcări
descrie fotografii
roase de șoareci.

Șerpuiește pe-o treaptă
în scara timpului.
Dezorientați,
sud-nord,
ori invers,
avizi de înalt
șefi provizorii,
cu portofolii la fel,
scot la mezat
speranțe luate de vânt.

Un vis de-a surda,
cu promisiuni nătânge,
risipesc oile
pe drum...

NOI

El și ea,
vechi cântec de iubire,
două vise
în noaptea albă
de lumină și stele,
țes viitor.

Legenda lor,
triumf al tuturor,
tainic ascuns
în buzunarul sinelui,
trece peste munți,
peste ape
și peste capătul
lumii.

Veșnic în doi
și dincolo de ei,
noi.

SETE DE VIAȚĂ

Bunico,
sunt eu,
în carnea
și oasele
fiicei tale!

Mamă,
sunt eu
și-mi aparțin!

Sunt carne
și oase
de la străbunici...

Așa mi-a spus
FÂNTÂNARUL
întregii lumi,
că ne purtăm
setea
peste tot.

Doamne!...
Ce sete de viață
Avem!... dar...
Cum o ducem!?!...

PASC OILE

Pasc oile,
oile cuvintelor
șerpuitoare ape
dătătoare
de viață.

De sub streășina stelelor
ofer
mici adăpători
de răcoroase cuvinte
în amiezile timpului
torid
tuturor însetaților.

Vedere și auz,
decor opac
și tăceri zornăitoare,
Viața.

Ajungând
la apusul brumelor,
când oile nu se mai văd,
trec...

MAI TÂRZIU

Încă din copilărie
stăm pe pragul bătrâneții,
bătuți în cuie de os.

Viața ni se scurge
nevăzută
prin colțul ochilor,
iar osul frunții
ne poartă
trupul
peste timpuri trecute.

Ne acoperă,
încet
și discret,
ninsorile...

Doar vântul
nepăsător
ne duce pașii
de lut
spre arhive...

Nu vă temeți,
ne cercetăm
mai târziu!

TOTDEAUNA

Înșir pe hârtie,
ca pe mărgele,
cărămizi ale limbii
române.

Într-un șirag
de cuvinte sfințite,
țes înțelesuri
anume filigranate
cititorilor însetați.

Serviți,
vă rog,
de pe masa
în trei colțuri:
al Tatălui,
al Fiului
și al Sfântului Duh,
Totdeauna!

IROSITE PĂDURI

Suntem
niște copii
ai naturii,
păduri,
ocupând un spațiu
în univers.

Și, ca orice pădure,
avem copaci
dominând secole,
avem flori
și...
uscături.

Noi distrugem,
sau
ne desființăm
semenii...
Păcat,
ori diferență?...

Păduri
în irosire!...

CUPRINS

Prefață	5
Radu Botiș	17
Arionda Adamescu	27
Cezarina Adamescu	35
Stan Andrei	43
Gheorghe Antohi	53
Marilena Apostu	67
George Balan	73
Nori Bellu	83
Antoneta Chiburță Balan	95
Adelaida Cristescu Isellin	105
Marieta Dănăilă Roșu	113
Marina Grecu Voica	121
Constanța Hârjoghe	131
Alexandru Irimia	141
Tudosia Lazăr	149
Ionel Marin	155
Năstase Marin	167
Paula Daniela Matei	189
Tinca Munteanu	201
Olimpia Sava - Angela Cioltan	211
Lenuța Tăune	233

